

DR. DAVID ROSEVEAR

TEREMTÉSTUDOMÁNY

A BIBLIA IGAZSÁGÁNAK MEGERŐSÍTÉSE

Fordította: Lukács Tibor

Szakmai lektorok:

Vincze Attila: fizika, asztrofizika, csillagászat, űrkutatás,

Máriáss Márta: általános biológia, molekuláris biológia, genetika,

Varga Attila: archeológia., őslénytán

Ajánlás:

Joan-nek, akinek az Úrral való kapcsolata és Igéje iránti odaszánt szeretete annyi ösztönzést jelentett nekem negyven éven keresztül. D.R.

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány egyetlen része sem sokszorosítható, nem tárolható számítógépben, és nem terjeszthető sem mechanikus vagy elektronikus formában, fénymásolatban, vagy bármilyen más módon a kiadó előzetes hozzájárulása nélkül. Rövid idézetek illusztráció céljából felhasználhatók.

Az igei idézetek, ha külön nincs jelölve, a Károlyi Bibliafordításból származnak.

 MAGYAR KERESZTÉNY KULTÚRÁÉRT

ALAPÍTVÁNY

A kiadó előszava

1997. márciusában vettem először kezembe ezt a könyvet, és akkor még csak arra gondoltam, hogy elolvasom, mert már hallottam arról, hogy létezik teremtéskutatás. De már az első fejezet gondolatai annyira megragadtak, hogy azonnal tudtam: ezt a könyvet le akarom fordítani.

Az egyik legfontosabb ellenérv, ami a teremtéskutatással szemben el szokott hangzani, az az, hogy a tudomány állandóan változtatja nézeteit, és ami tegnap még tudományos ténynek számított, arról ma már egyértelműen bebizonyosodott, hogy tévedés. Szinte biztos, hogy a tudomány mai kijelentései közül is sok hasonló sorsra fog jutni a jövőben, ezért a keresztények jobban teszik, ha a Biblia kijelentéseiben hisznek, és nem a tudomány állításaira alapozzák hitüket.

Teljes mértékben egyetértek ezzel a szemlélettel. Mégis úgy gondolom, jogos és helyes, ha az a tudomány, amely kétségbe vonta Isten létezését, és ezzel tömegeket taszított az örök kárhozatra, a legújabb felfedezések ismeretében korrigálja álláspontját, és elismeri felelősségét. Ezért hálával tartozunk azoknak a tudósoknak, akik tudásuk birtokában ki mernek mondani olyan következtetéseket, amelyek nagy felzúdulást válthatnak ki kollégáik körében.

Annak ellenére, hogy hiszünk Istenben, hiszünk a Biblia igazságában, nem tudjuk teljes mértékben függetleníteni magunkat attól a világtól, amelyben élünk. Hisszük, hogy Isten teremtette a világot, mégis erősen befolyásolja gondolkodásunkat az evolúció elmélete, amit az iskolában megtanítottak nekünk, és amivel lépten-nyomon találkozunk. Ez a feloldhatatlannak tűnő dilemma nagy teherként nehezedett rám, de erre csak akkor jöttem rá, amikor a könyv elolvasása után óriási megkönnyebbülést éreztem. Hatalmas súly esett le rólam, amikor megértettem, hogy a tények, a tudomány igazságai nem állnak szemben a Bibliával, hanem a modern tudomány egyre inkább abba az irányba halad, hogy meg tudja erősíteni a Biblia kijelentéseit, ezért az Istenbe vetett hit nem jelent maradiságot és szemellenzős gondolkodást, amely a tényektől nem hagyja magát zavartatni. Véleményem szerint a keresztények számára ez a teremtéstudomány legfontosabb szempontja.

Laikusként úgy látom, hogy a teremtéskutatásnak ugyanazt az utat kell bejárnia, mint minden új felismerésnek. Részint az újdonság láza, részben viszont a minden új dologgal szemben megnyilvánuló ellenkezés miatt a teremtéstudomány is hajlamos arra, hogy túllőjön a célon, és megalapozatlan megállapításokat tegyen. Véleményem szerint ez egy természetes jelenség. Valószínű, hogy egy idő múlva helyreáll az egyensúly, és az újabb és újabb tudományos felismerések eredményeként a teremtéstudomány egy higgadt és józan tudományággá nő ki magát.

Ebben a könyvben is vannak vitatható következtetések és kijelentések, amelyekkel valószínűleg sokan nem fognak egyetérteni, és még az is lehet, hogy heves indulatokat fognak felkavarni. Ennek ellenére is úgy gondoltuk, hogy érdemes megjelentetni ezt az írást. A fejlődés útját és lépcsőfokait nem lehet megkerülni. Columbus soha nem fedezhette volna fel az amerikai kontinenst, ha azt mondja, hogy a műholdas navigáció kifejlődése előtt nem hajlandó útnak indulni. Elképzelhető, hogy a teremtéskutatás mai megállapításai között sok a tévedés, de a tudományág eddig elért

eredményeit mégsem lehet letagadni, és észre kell vennünk a jelenben a jövő lehetőségeit.

A szerző vegyész, a könyv pedig laikusoknak szól, ezért amikor biológiai és régészeti kérdéseket fejteget, magyarázatai és megállapításai néha kissé elnagyoltak és hiányosak. Ennek ellenére – szokásunkhoz híven – igyekeztünk a lehető leghűségesebben visszaadni az eredeti szöveget, de helyenként lábjegyzetben fűztünk hozzá magyarázatot.

Azzal a meggyőződéssel adom ki kezemből ezt a munkát, hogy amint rám fel szabadító hatással volt, sok kereszténynek segít majd abban, hogy lerázza magáról azt a terhet, amit az a tudomány helyezett a vállára, amelynek viselkedésére egy az egyben alkalmazhatóak a Róma 1:18-22. megállapításai.

Budapest, 1997. július 23.

Lukács Tibor

Bevezetés

A teremtésről szóló tanítás, mint az evolúció elméletének ellentéte, alapvető jelentőségű az eredendő bűnről, a Krisztus halála általi megváltásról és a világ végső helyreállításáról szóló tantétel kapcsán. Első pillantásra úgy tűnhet, hogy a teremtés és az evolúció közötti vita egy mellékes kérdés, egy olyan ügy, ami csak a tudósokra tartozik, nincs közvetlen jelentősége örök üdvösségünk szempontjából, és hihetünk az evolúció elméletében úgy, hogy továbbra is jó keresztények maradunk.

Egyetemi hallgatók és a lakosság szélesebb körében végzett felmérések kimutatták: a kereszténység elutasításának legfőbb oka az, hogy az emberek úgy gondolják, a tudomány bebizonyította, hogy a Biblia – különösen az eredet tekintetében – megbízhatatlan.

Ki szeretnénk mutatni, hogy az evolúció elmélete az ateista humanizmus tudományos szárnya. Általános elterjedését a gyülekezetek látogatottságának csökkenése, az erkölcsi értékek abszolút voltának felülvizsgálata, valamint az a jelenség kísérte, hogy megváltozott az emberi élet értékéhez való viszonyulás. Ez utóbbi megállapítás az életnek mind a születés előtti, mind az utáni szakaszára érvényes. Sokan, miután felismerték az evolúciós filozófia és az erkölcsi hanyatlás közötti összefüggést, megpróbálták összhangba hozni az evolúciós teóriákat a bibliai kijelentéssel. Meg fogjuk tárgyalni a kompromisszum kérdését.

Magától értetődik, hogy ha a tudományos megfigyelések és a természeti törvények alapján be lehet bizonyítani az evolúció elméletének igaz voltát, akkor felül kell vizsgálnunk az Isten Igéjének tévedhetetlenségébe vetett hitünket, vagy pedig a Biblia általunk elfogadott értelmezését. Az a tény azonban már lényegesen kevésbé közismert, hogy az evolúció elmélete nem képes megmagyarázni a kutatások eredményeit, hogy szöges ellentétben áll néhány alapvető természeti törvénnyel, és sok tudós álláspontja szerint tarthatatlan.

Ki fogjuk fejteni a teremtés mellett és az evolúció ellen szóló tudományos bizonyítékokat. Az első élő sejt spontán módon való létrejötte, valamint az egysejtűeknek az élet más formáivá való továbbfejlődése ellentétben áll a genetika és a molekuláris biológia alapelveivel. Minden, ami él, egy Alkotó munkáját bizonyítja. Meg fogunk vizsgálni néhány élőlényt a véletlenszerű keletkezés és fejlődés lehetetlenségének kimutatása céljából. A kőületek azt igazolják, hogy a teremtés nem túl régen történt, ezenkívül következtetni lehet belőlük egy, az egész földre kiterjedő özönvízre is. Ezek a leletek azt is bizonyítják, hogy a Földet és az univerzumot mindössze néhány ezer évesnek kell tekintenünk. Le fogjuk leplezni a képzelet szülte majomember állítólagos bizonyítékait is.

Meg fogjuk tárgyalni az ige igazsága mellett szóló bizonyítékokat. A Biblia sok olyan tudományos igazságot tartalmaz, amelyeket csak a közelmúltban erősítettek meg a tudományos felfedezések. Továbbá az Újszövetség írói kimutatják, mennyire fontos az a tény, hogy Ádám és Éva személyét szó szerint kell értelmeznünk. Ami még ennél is fontosabb: maga a Teremtő, az Úr Jézus Krisztus is úgy beszél Ádámról és Éváról, mint akik "kezdetben" teremtettek, és megemlíti velük kapcsolatban fiukat, Ábelt, amikor a világ megalapítására utal.

Ki szeretnének mutatni, hogy Jeremiás következtetése, amely szerint *"Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcsességével, és ő terjesztette ki az eget az ő értelmével"* (Jeremiás 10:12.), sokkal kielégítőbb, mint az az állítás, hogy kezdetben volt egy nagy robbanás, hogy az élet spontán módon alakult ki valamiféle ősselevesben, és véletlenszerű mutációk, meg egy változó környezet által létrehozott kiválasztódás során fejlődött tovább.

1. fejezet

Teremtés vagy evolúció. Fontos ez a kérdés?

Az iskola, a rádió és a TV, a tankönyvek, az enciklopédiák, valamint a természet csodáit bemutató, gyermekek számára készült könyvek mind-mind az evolúciós teóriákkal bombázzák elménket. Úgy beszélnek ezekről az elméletekről, mint bizonyított tényekről, aminek az a következménye, hogy az ezekben való kételkedés műveletlenségnek számít. A barlanglakó ember majomemberként jelenik meg előttünk. A dinoszauruszokról azt állítják, hogy 65 millió évvel ezelőtt haltak ki. Az élet magától alakult ki legalább egymilliárd évvel ezelőtt, a világegyetemet pedig egy hatalmas robbanás hozta létre vagy tizenöt milliárd éve. Egy vak, értelmetlen folyamat szülte meg végtelenül hosszú korszakok alatt a növényi és állati élet sokféleségét, amely folyamat az értelemmel bíró emberben érte el csúcspontját. Azzal az emberrel, aki egy brutális szörnyetegből a nemes vademberen keresztül fejlődött Mr. Homo Sapiens Sapiens-szé, a faj valóban ragyogó jövő előtt áll. "Ó, drága új világ, amelyben ilyen nép van!"

Az ige igazsága

Megtörténhet, hogy az a keresztény, akinek agyát születésétől kezdve átítatja ez a világkép, nehezen tudja elhinni, hogy Isten teremtett mindent: növényeket, halakat, állatokat és az embert, és mindezt egyetlen hét leforgása alatt.

A természetes reakció úgy szól, hogy a tudománynak bizonyára igaza van, és hogy a Teremtés könyve csak egy primitív legendát jegyzett fel. Lehet, hogy Mózes első könyve a mitológia segítségével mondja el azt, hogy Isten van minden dolog mögött, de ez csak az erkölcsi kódex és törvény bevezetését szolgálja, amely még ma is hasznos vezérfonal.

Ezzel az érveléssel naiv történetként elutasítjuk az egész világot elárasztó özönvizet és a nyelvek összezavarodását is Babel tornyánál. Ezek a beszámolók magukban hordozzák egy dicséretre méltó, szent Isten képzetét, de sok tudós úgy tekint ezekre a történetekre, mint amelyek nem sokban különböznek a legendáktól. De miután elkezdjük kétségbe vonni az ige igazságát, fel kell tennünk magunknak a kérdést: mit gondolunk az evangéliumokban feljegyzett csodákról? Nevezetesen: mit gondolunk Jézus feltámadásáról, mennybemeneteléről, a pünkösdről és Jézus megígért második eljövételéről? Ha már a Biblia bevezető fejezeteit elutasítjuk, hol fogunk megállni?

A zsoltáros azt mondja, hogy *"a te igéd kezdettől fogva igaz"*. Pál kijelenti, hogy *"a teljes írás Istentől ihletett"*. Jézus Krisztus saját maga mutat rá arra, hogy az

Írás fel nem bontható, és szavát adja, hogy egyetlen ióta, egyetlen kis vessző sem múlik el a törvényből, amíg az egész be nem teljesedik. Az ióta a héber ábécé legkisebb betűje. Az említett másik írásjel egy kis szarvszerű toldalék, amely az egyik héber betűt átváltoztatja egy másikra. Az eredeti iratok betűi Isten változhatatlan Igéjét hordozták.

Az emberi élet szentsége

Ha az evolúció elmélete igaz, és az Éden kertje nem egyéb, mint mítosz, akkor ebből az következik, hogy az ember nem Isten képére lett alkotva. Akkor pedig mit számít egy emberi élet? Egy nem kívánt magzatot el lehet hajtani. Az evolúció hívei azt állítják, hogy az emberi embrió magán hordozza evolúciós őseinek tulajdonságait, és átmegy egy halszerű fejlődési szakaszon, amikor kopolyúnyílásokkal rendelkezik. A tudósok ma már tudják, hogy ez nem így van, de ez az elmélet fennmaradt. Ha pedig egy halat megölünk, miért ne pusztíthatnánk el egy emberi magzatot is? De még itt sem kell megállnunk. "Könyörületből" megölhetjük a nyomorékon született gyermekeket, amikor pedig valaki már nem tud hasznot hajtani, szabadon kiselejtezhethetjük, hogy így elkerüljük a szükségtelen szenvedéseket (és mellékesen a költségeket is).

A megtermékenyített petesejt minden további genetikai információ közlése nélkül rendelkezik azzal a képességgel, hogy egy Isten képére alkotott személyiséggé fejlődjön. A zsoltáros azt mondja, hogy Isten alkotta meg őt anyja méhében, hogy Isten látta az ő – még kiformálatlan – testét. Jób, Ésaiás, Jeremiás és Pál – a Messiásról szóló 22. zsoltárhoz hasonlóan – egybehangzóan azt állítja, hogy Isten hívta ki őket az anyaméhéből. A mai abortuszklinikákon az "ártatlanok mészárszéke" kihívóan szembe-szegül Istennel, aki így szólt: *"Ne ölj!"* De az evolúció híveit ez kevésbé érdekli, mint a fókák kiirtása.

Rasszizmus

Ha az ember valóban a fáról jött le, akkor bizonyos fajok közelebb állnak a majomhoz, mint mások. Az ilyen népek kevésbé fejlettek. Sir Arthur Keith rámutatott, hogy Hitler rasszista nézetei közvetlenül a darwinizusból származnak. Mind Darwin, mind pedig Huxley közreadott levelezése rasszista nézeteket fejez ki, például a törökökkel és a négerekkel szemben. A náci rasszizmus szörnyű következményeinek lelepleződése után kialakult légkör kedvezett a polgárjogi mozgalmaknak, és a rasszista gyűlölködésre való felbujtás elleni törvények létrejöttének. Már nem hangoztatták a tudományos szempontokat. Az 1980-as évek végén azonban olyan emberek, mint az Egyesült Államokban élő Rushton professzor, újra megpróbálták összefüggésbe hozni az agy méretét az intelligenciaszinttel. Rushton azt állítja, hogy az ázsiaiak fejlettebbek, mint a kaukázusiak, akik viszont előbbre tartanak, mint a négerek. (Érdemes megjegyezni, hogy sok koponya, amely az ásatások során előkerült, mint például a Cro-Magnon-i és a neandervölgyi ember, nagyobb agyi kapacitással rendelkezett, mint mi.) Fel kell tennünk a kérdést, hogy vajon az intelligenciatesztek képesek-e pontosan kimutatni a szellemi képességeket, nem is beszélve a bölcsességről. Amikor összehasonlítunk egymással különböző etnikai csoportokat, akkor számításba kell vennünk a társadalmi és gazdasági tényezőket is. A szellemi

felfogás gyorsaságát erősen befolyásolja az általános egészségi állapot, ami viszont függ a megfelelő táplálkozástól és orvosi ellátástól.

Kizárólag a meggyőződéses evolúciós világnézet eredményeként juthat valaki arra a következtetésre, hogy egyes fajok örökletes módon fejlettebbek, vagy primitívebbek. Erre nincs semmi bizonyíték, és minden amellet szól, hogy az egész emberiség egyetlen fajt alkot. A különböző bőrszínű emberek azonos feltételek mellett – az átlagot tekintve – azonos mentális, testi és szellemi képességekkel rendelkeznek. A Teremtés könyvének 11. része beszámol a nemzetek eredetéről, és Pál, amikor korának intellektuális elitjéhez beszél, amint azt az Apostolok cselekedeteinek 17. részében olvashatjuk, leszögezi, hogy Isten minden nemzetet "egy vérből teremtett". A mai genetikusok hasonló következtetésre jutottak az emberi mitokondriális DNS vizsgálata során.

Vétkezhetnek-e az evolúció hívei?

Ha a bukás csak legenda, akkor mi az, hogy bűn? Kinek a törvényét hájuk át vele? Ha nincs bűn, akkor a Tízparancsolat nem egyéb, mint olyan szabályok gyűjteménye, amelyet az uralkodó osztály azért rakott az alacsonyabbrendű néptömegek nyakába, hogy megszilárdítsa ezzel a status quo-t. Mindaz, ami az életképesebbek túlélését szolgálja, az jó. Az lesz bűn, ami társadalmilag elfogadhatatlan, ami a környezet ellen vét. Így azok a deviáns cselekedetek, amelyeket két felnőtt közös megegyezéssel hajt végre, nem lehetnek rosszak, ha a természetes kiválasztódás vak véletlenének vagyunk a termékei.

Ha az ember csak a véletlen műve, akkor viselkedésünket kizárólag a célszerűség határozza meg. Akkor viszont az evolúciónak miféle különös játéka hozta létre az emberben a jó és a rossz tudatát, ugyanakkor azt a hajlamot, hogy mindig a "rosszat" válassza? "Az erősebb marad életben" filozófiája kizárólag a dzsungel törvényét ismeri. Akiben nincs durvaság, az utolsó helyre szorul. Azok az evolucionisták, akik segítenek a gyengéknek, és önzetlenül viselkednek, valójában következtelenek!

Megváltás? Miből?

Ha az ember nem bukott el, akkor nincs szüksége megváltóra. A megváltás, az Ó- és Újszövetség központi gondolata csak primitív babona, értelmetlen papi zagyvaságok halmaza. Ha az evolúció igaz, akkor nemcsak a Teremtés könyvét kell félredobnunk. Pál azt mondja, hogy amint Ádámban valamennyien meghaltunk, úgy Krisztusban mind feltámadtunk. Ádám és Krisztus egymással szembeállítva jelenik meg az I. Korintus 15-ben. A bukás az oka annak, hogy kizárólag Krisztus halála és feltámadása által jöhetett el az üdvösség.

Halál Ádám előtt?

Ádám bűne – az igének több szakasza szerint – halált eredményezett. A Róma 5. elmondja nekünk, hogy *"egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek"*, és azt is megtudjuk, hogy *"az egynek bünesete miatt uralkodott a halál"*. Az I. Korintus 15. ugyanilyen értelemben beszél: *"Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is. Mert amiképpen Ádámban mindnyájan*

meghalnak, azonképpen a Krisztusban mindnyájan megeleveníttetnek". A Róma 8. azt írja, hogy a teremtett világ hiábavalóságnak, a pusztulás (halál vagy romlás) kötelékének van alávetve. Nemcsak az ember romlása és halála származott Ádám engedetlenségéből, hanem az egész teremtett világe. Ez világosan kitűnik Mózes első könyvének 3. részéből.

Ádámiban halt meg mindenki. Így tehát Ádám bűne előtt a halál nem lehetett jelen a világban, ha az ige bármit is számít. Ez kizárja az evolúciót az ezzel együtt járó halállal és küzdelemmel együtt. Kizárja az "egy nap = egy korszak" és a rés-elmélet kompromisszumát. Mindezek a magyarázatok sok-sok ember halálával járnának együtt az Ádám teremtését megelőző, feltételezett hosszú korszakok alatt.

Amikor Isten megalkotta Ádámot, látta, hogy "minden, amit teremtett, igen jó". Ha létezett Ádám előtt küzdelem, halál és romlás, hogyan mondhatta a Teremtő a frissen megalkotott világról, hogy nagyon jó? A teista evolúció és más kompromisszumok, amelyek teret engednek az Ádám előtti halálnak, becsületsértést jelentenek a Mindenható jellemével szemben.

Értelem és cél

Az evolúciós világnézet vak véletlene által létrejött óra Dawkins: *A vak órás* című művében, egyáltalán nem kielégítő magyarázat, mivel kizárja az élet értelmét és célját. Ez a filozófia a halált az egyén létezése végének tekinti, bár ez fejlődést jelent a faj számára. A keresztények számára a halál a dicsőség kapuja, ahol meglátjuk Őt, és hasonlónak válunk Hozzá! A halál tette lehetővé Isten számára, hogy meghaljon az ember bűneiért. Az ő feltámadása által "a halál elnyeletett diadalra"!

És a teista evolúció?

De megtehetjük-e, hogy a kecske is jóllakjon, és a káposzta is megmaradjon? Hihetünk-e egy olyan Istenben, aki az evolúció segítségével valósítja meg terveit? Miféle isten lenne ez?

- Olyan isten lenne, aki nem azt mondja, amit gondol, és nem azt gondolja, amit mond. A Mózes első könyvében leírt teremtéstörténet teljes egészében rossz, az időrend pedig abszurd. Az ige azt mondja, hogy Isten fajtájuk szerint teremtette meg a növényeket, amelyek magukban hordozzák magvukat, hogy fajtájuk szerint szaporodhassanak. Ha Isten az evolúciót használta, akkor a Teremtés könyvének ez a beszámolója teljes egészében rossz.
- Olyan isten, aki a halál, a küzdelem és a véletlen alkalmazásával valósítja meg céljait. Kegyetlen, szerencsejátékot űző isten.
- Évmilliárdokra van szüksége, hogy megalkossa az embert a saját képére. Tehetségtelen isten.

A teremtés és az evolúció között létrehozott kompromisszumoknak évmilliárdokra van szükségük az élet lassú kifejlődéséhez. Az I. Mózes 1. azt mondja, hogy egyetlen hét leforgása alatt minden elkészült. Ez semmi problémát nem okoz annak az embernek, aki egy hatalmas és bölcs Istenben hisz. Az I. Mózes 1. a könyv további részéhez hasonlóan prózai beszámoló. Egyetlen vers szerepel benne, amely költői formában van megírva, a 27. vers:

Teremté tehát Isten az embert az ő képére,

*Isten képére teremté őt:
férfiúvá és asszonnyá teremté őket.*

A beszámoló többi része száraz próza, amelyet arra szántak, hogy történelemként olvassák. Továbbá a II. Mózes 20., a Tízparancsolat, határozottan kijelenti, hogy Isten hat nap alatt teremtette a mennyet és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van. Ez a tény különös hangsúlyt kap azáltal, hogy a II. Mózes 31-ben megismétlődik. Ez a rész aláhúzza, hogy ezt Isten személyesen írta le. A Zsidók 4:3., amikor a szombati nyugalomról beszél, azt mondja, hogy "...*(Isten) munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte*". Ezt a verset nem lehet összeegyeztetni a teista evolúcióval. Már említettük Máté evangéliumának 19. részét: "...*kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremté őket*", és Lukács 11-et: "...*e világ fundamentomának felvettetésétől fogva kiontatott az Ábel véréből fogva...*". Több tucatnyi igevers utal arra, hogy az ember kezdettől fogva létezett. A teista evolúció, a rés-elmélet és az "egy nap = egy korszak" elmélete nem tud mit kezdeni ezeknek a verseknek a szó szerinti értelmezésével.

A következő fejezetekben elmondunk még egy jó okot arra, amiért a teista evolúció minden formáját vissza kell utasítanunk. Az evolúció elmélete tudománytalan.

2. fejezet

A teremtés és a tudományos törvények

A természet tanulmányozása kizárólag azért lehetséges, mert az anyag szerkezetét és viselkedését állandó törvények szabályozzák. Azért tudjuk kiszámítani a dagály időpontját, mivel a Hold alá van vetve a mozgás és a gravitáció változhatatlan törvényeinek. Felépíthetünk mondjuk egy acélgyárat abban a biztos tudatban, hogy a vasérc redukciójának feltételei nem fognak önhatalmúlag megváltozni. Ismerjük a természet törvényeit. Soha senki nem találkozott még olyan helyzettel, amikor ezek érvényüket veszítették volna. Például az asztronauták nem a tömegvonzás törvényének megszűnése miatt tapasztalhatják meg a súlytalanság állapotát, hanem azért, mert a Föld gravitációs mezeje az adott körülmények között gyenge.

A tudomány a törvények mellett feltételezésekkel is foglalkozik. Ha egy elmélet nem képes megmagyarázni az összes megfigyelést, akkor módosítják, vagy akár el is vetik. A teremtést és az evolúciót általában elméletnek szokták tekinteni. Mindkettő magyarázattal szolgál az univerzum, az élet és annak különböző megjelenési formáinak eredetére; a kezdetre, amelynek senki sem lehetett a szemtanúja.

Meg kell vizsgálnunk a felvetett elméletek működési elvét annak eldöntése érdekében, hogy ezek alávetik-e magukat a természeti törvényeknek, vagy semmibe vesznek azokat.

A termodinamika törvényei

A hő és a munkavégzés közötti kapcsolatot irányító törvények (ezt a területet a tudomány termodinamikának nevezi) a tizenkilencedik században fogalmazódtak meg,

nagyjából ugyanabban az időben, amikor az evolúció elmélete az eredet tudományos magyarázataként felváltotta a teremtésbe vetett hitet. Joule – akiről az energia mértékegysége a nevét kapta – gondosan megvizsgálta a mechanikai energia hővé történő átalakulásának folyamatát. A tizennyolcadik században Lavoasier megmérte az égéstermékek súlyát annak bizonyítása érdekében, hogy nem történik súlyvesztés, amikor valami elég. Ezek a megfigyelések lehetővé tették a termodinamika első törvényének megfogalmazását. Ez kijelenti, hogy anyag és energia nem keletkezik, és nem is vész el. Az energia átalakulhat, más megjelenési formát ölthet, például elektromos energiából fény vagy hő lehet, de ez a változás nem eredményez energianyerést vagy veszteséget. Hasonló módon az anyag is átalakulhat, mint amikor a fa oxigén jelenlétében hamuvá és gázokká ég el, de ennek eredményeként anyag nem keletkezik és nem vész el. A huszadik században felfedezték, hogy a nukleáris reakció során az anyagot át lehet alakítani energiává, Blackett pedig energia felhasználásával anyagot állított elő. De van itt egy meghatározott egyenlőség: $E=mc^2$, amely szerint az anyag és az energia összmenyisége nem változik.

Alkalmazzuk most a termodinamika első törvényét a világegyetem keletkezésének kérdésére! Mivel anyag és energia nem keletkezik és nem vész el, ebből az következik, hogy a világegyetemben nem létezik semmi, ami képes lenne azt létrehozni. Persze lehet, hogy a világegyetem mindig létezett, de ha volt kezdete, akkor egy rajta kívül álló Valakinek kellett azt megteremtenie. A teremtés hívei ez utóbbi alternatívát fogadják el.

A termodinamika második törvénye, amely a tizenkilencedik századbeli Carnot és Clausius munkássága nyomán öltött alakot, kijelenti, hogy egy zárt rendszeren belül a spontán folyamatok a rendezettség csökkenéséhez vezetnek. A dolgok a rend irányából a káosz felé haladnak. A szabad energia, miközben mennyisége állandó marad, munkavégzésre egyre kevésbé alkalmas, lekötött állapot felé tart.

Ha ezt a törvényt az univerzum eredetére alkalmazzuk, rá kell jönnünk, hogy ha a világegyetemenk nincs kezdete, hanem határtalanul régi, akkor a teljes rendezetlenség állapotában kellene lennie, ahol nem létezik lekötetlen energia. Ha az univerzum végtelenül öreg, akkor már meg kellett volna halnia, a csillagászat által előre jelzett fagyhalál által. De mivel rendet tapasztalunk a csillagrendszerek között, a naprendszerben és a Földön, és mindenhol sok lekötetlen energiát találunk, ebből annak kell következnie, hogy az univerzum nem lehet határtalanul régi. Volt kezdete.

De az első törvényből az is következik, hogy nem hozhatta létre saját magát, ezért csak egy rajta kívül álló valami – egy Teremtő – hozhatta létre.

Az ok-okozat törvénye

Az ok és okozat törvénye kimondja, hogy minden következménynek oka van. Azt is kijelenti, hogy a következmény sem mértékében, sem pedig fajtájában nem lehet nagyobb, mint az ok. Ez közvetlenül a termodinamika első törvényéből következik, és Newtonnak a mozgásról szóló törvényei is tartalmazzák ezt a törvényszerűséget. Az ok-okozati törvény alól kivételt soha nem tapasztalt senki. Ebből a törvényből az következik, hogy mindennek, amit a világegyetemben tapasztalunk, oka van, és minden következményt vissza lehet vezetni egy eredeti okra.

Az időt létrehozó eredeti oknak nagyobbak kellett lennie, mint az idő, végtelennek kellett lennie. Az eredeti oknak pedig nincs eredete. Ez választ ad azoknak, akik azt kérdezik, hogy honnan származik Isten.

A tér túlterjed a megfigyelhetőség határain, tehát a teret létrehozó eredeti oknak nagyobbak kellett lennie a térnél. Vagyis végtelen volt. Nincs a térben olyan pont, amely mentes lenne a tér eredeti okának hatásától.

Az univerzumban – mint már megfigyeltük – nagy mennyiségű energia található. Ott van a Nap és a számtalan többi csillag sugárzó energiája. Ezenkívül tömegvonzás áll fenn napunk és a naprendszer bolygói között. Ez – bár emberi mérték szerint számottevő energiát jelent – elenyésző mennyiség a galaxisokban lévő csillagok, vagy egy galaxishalmaz tömegvonzásához képest. A világegyetemben fellelhető energiamennyiséget létrehozó eredeti ok az ok-okozat törvénye alapján nem lehet kisebb, mint a létező összes energia összege. Ez az eredeti ok mindenható.

Hasonló logika alapján vehetjük a létező összes információt. Nemcsak az anyagban rejlő belső információkat, hanem az összes állati és növényi létforma genetikai információit, és arra a következtetésre kell jutnunk, hogy az eredeti oknak mindentudónak kell lennie.

Mi, emberek, személyiséggel és akarattal rendelkezünk. Személyiségek létrehozásához magának az eredeti oknak is személyiséggel kellett rendelkeznie. Egy személyiség nélküli eredeti ok nem hozhat létre személyiségeket. A következmény nem lehet nagyobb, mint az azt előidéző ok. Mi, mint személyiségek, érdeklődünk más személyiségek iránt, ezért nem ok nélkül feltételezzük, hogy az eredeti ok úgy alkotott meg bennünket, hogy ő (egy személyes Teremtő) közösségre léphessen velünk, mi pedig vele. Az evolúció ateista hívei figyelmen kívül hagyják mind ennek, mind pedig az ezt követő életnek a szellemi vonatkozásait.

A személyes életünkben, az igazságszolgáltatásban és a különféle játékokban megtapasztalt érzékünk a jó és a rossz iránt arra a következtetésre vezethet el minket, hogy ez az Eredeti Ok egy igazságos Isten. De tovább kell lépnünk, és meg kell ismernünk a kijelentést, és lehetőség szerint mások tapasztalatait is. Bebizonyosodott, hogy a Biblia mind tudományos, mind pedig történeti szempontból hiteles, és sok millió keresztény tehetne személyesen bizonyosságot arról, hogy ez a könyv megbízható az Eredeti Okkal – az örökkévaló, végtelen, mindenható, mindentudó, igazságos és könyörületes Istennel – való kapcsolatteremtés kérdésében is.

A második törvény és az evolúció

A termodinamika második törvénye azt mondja ki, hogy egy zárt rendszerben végbemenő spontán folyamatok a rendezettség és szervezettség csökkenéséhez vezetnek. Ezzel szemben az evolúcióról azt feltételezik, hogy előre, felfelé vezet, az atomoktól a molekulákon és az élet egyszerű formáin keresztül az emberhez, akinek agya a legösszetettebb, legszervezettebb anyag az egész univerzumban. Az evolúció tartalmazza azt a hitet, hogy a rend és a szervezettség fokozódik, és megkívánja híveitől, hogy tudatosan tegyék félre ezt a második törvényt. Továbbá az evolúcióról azt állítják, hogy véletlenek sorozatán és a természetes kiválasztódáson keresztül, további információk bevitele nélkül működik. Ebből látszik, hogy az evolúció elmélete nyíltan ellentmond a termodinamika második törvényének, amely kategorikusan kijelenti, hogy a dolgok a rend irányából a rendezetlenség felé haladnak.

Az az elmélet, hogy az univerzum az ősrobbanással jött létre, megsérti az első törvényt, mert anyagot és energiát szeretne produkálni a semmiből. Aztán szembeszegül a második törvénnyel is, mert egy robbanásból egy rendezett világegyetemet szeretne létrehozni. A robbanások nem rendet, hanem káoszt produkálnak. Az állítólagos ősrobbanásnak egy elképzelhetetlenül nagy pusztító hatással rendelkező eseménynek kellett lennie, amely aligha hozhatott létre egy rendezett univerzumot.

Persze ideiglenesen, egy adott helyen lehetséges a rendezettség fokozása. Ezt nap mint nap láthatjuk olyan nyílt rendszerekben, ahol energiafelhasználás történik. Egy építési telken építőanyagokat halmoznak fel. Sok energiára van szükség, és követni kell a mérnök terveit az épület felépítése érdekében. Az épület nagyobb rendezettséggel bír, mint alkotóelemei, de az építés folyamata egyáltalán nem nevezhető spontánnak. Energiát és információt kell befektetni az anyagba. Ugyanígy a makk a szervezettség fokozódásával tölgyfává növekszik. Víz, napfény és tápanyagok lépnek be a nyílt rendszerbe, és ezek a magban lévő genetikai információ irányításával fokozzák a rendezettséget. (Szükségtelen megjegyezni, hogy mind az épület, mind pedig a tölgyfa végül romlásnak indul.)

A harmadik törvény

Darwin azt képzelte, hogy a napfény és a villamos kisülések elégséges feltételt jelentettek az első élő sejt létrehozására az őslevesnek egy meleg kis tavában. De az energia és a véletlen nem fokozza a rendezettséget. A termodinamika harmadik törvénye azt mondja, hogy a rendezettség maximális szintje az abszolút nulla foknál van. A pusztta energia hozzáadása (a hőmérséklet növelése) csökkenti a rendezettséget. Ha energiát viszünk be egy nyílt rendszerbe, az nem megfelelő módszer a szervezettség mértékének növelésére. A porcelánboltba beszabaduló bika energia befektetésével káoszt produkál! Fenti példánk – az építési telek és a makk – azt bizonyítják, hogy irányított energiára: információk által igába fogott energiára van szükség. Az ősleves nem tartalmazott információt, ezért a harmadik törvény szerint ez nem lehetett az élet bölcsője.

Az a tény, hogy a termodinamika második törvénye zárt rendszerekre vonatkozik, nem oldja meg az evolúció híveinek dilemmáját. A szervezettség fokozásához egy nyílt rendszerben információbevitelre van szükség, nem egyszerűen energiára, hanem irányított energiára. Energiára és információra.

A Logosz

A teremtés irányított energiabevitelt feltételez. A Biblia nyitó verse szerint az Eredeti Ok teremtette az időt (a kezdetet), a teret (az egeket) és az anyagot (a földet). A föld formátlan és üres volt, és Mózes első könyvének első fejezete azzal folytatódik, hogy leírja az energia- és információbevitel folyamatát, amely a rendezettség fokozása érdekében történt. A Jeremiás 10:12. is megemlíti ezt az energia- és információbevitelt: *"Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcsességével, és ő terjesztette ki az egeket az ő értelmével"*. János evangéliumának első része pedig úgy beszél a Teremtőről, mint az "Igeről" (az 'ige' görög megfelelője, a 'logosz', információt jelent).

Mellesleg minél több erőt és bölcsességet fektet be valaki a munkájába, annál gyorsabban elkészül vele, és annál jobb eredményt fog elérni. Egy mindenható és mindentudó Eredeti Ok egy pillanat alatt, a maguk tökéletességében meg tudja teremteni a dolgokat. A 33. zsoltár azt mondja, hogy ő szólt és meglett. A Teremtés könyve arról is beszámol, hogy minden jó volt.

A második törvény az információelméletre alkalmazva azt mondja, hogy a véletlenszerű események információvesztést eredményeznek. A biológiai mutációkat hosszú időn keresztül új genetikai információk forrásának tekintették, amit a természetes kiválasztódás eszközül használ a "magasabbrendű" létformák kifejlesztéséhez. De a mutációk véletlenszerű változásokat eredményeznek a génekben, és az említett törvény alapján ez információk elvesztéséhez vezet. Egyetlen előnyös mutációról sincs tudomásunk, és a mutációk többsége egyértelműen rossz. A szarv nélküli marha sokkal inkább a farmernek előny, mint a marhának, a mag nélküli narancs pedig inkább a fogyasztónak jó, nem annyira a narancsnak!

Az információelmélet szerint információ csak intelligens forrásból eredő adatközlésből származhat. A genetikai információ egy Logoszt feltételez. Az esetlegesség egyértelműen a tervszerűség ellentéte, a mutáció az információ fordítottja.

Elterjedt az a szemlélet, hogy az evolúció elmélete az eredet tudományos magyarázata, míg a teremtésben való hit a tudomány meggyalázása. Megállapítottuk, hogy a tudományos törvényeket minden körülmények között figyelembe kell venni. A teremtés gondolata összhangban van ezekkel a törvényekkel, míg az evolúció elmélete keresztülgázol rajtuk.

A következő törvények eredete

Hasznos elgondolkodni azon a kérdésen, hogy miért változhatatlanok a tudományos törvényszerűségek. A teremtés hívei úgy tekintik ezeket, mint egy változhatatlan Teremtő megnyilvánulásait, Aki kijelentette magáról, hogy tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Az evolucionisták számára, akik úgy gondolják, hogy minden a véletlen műve, ennek a következetességnek az oka rejtély. Az anyag és az energia, amit a véletlen hozott létre, és véletlenszerű események rendeztek, megmagyarázhatatlan módon mégis változhatatlan törvényeknek van alávetve. Ezeknek a törvényeknek a pusztá léte is egy hűséges Teremtőre utal. *"Én vagyok az Úr, és én nem változom"*.

3. fejezet

Az ősrobbanás elmélete szétrobbant

Az ateistáknak nemcsak annak magyarázatára van szükségük, hogyan jött létre és vált ilyen sokszínűvé az élet, hanem azt is meg kell magyarázniuk, hogyan alakult ki a világegyetem. A közelmúlt kedvelt elmélete az úgynevezett ősrobbanás volt, a feltételezések szerint ez repítette szét a galaxishalmazokat a térben. Miközben némely keresztény apologéta (mint például John Polkinghorne) készségesen elfogadja ezt a magyarázatot, sok tudós ma már elveti ezt az elképzelést. A tudományos irodalom mostanában ilyen értelmű megjegyzéseket tartalmaz, mint például az, ami a "Nature" című folyóiratban jelent meg 1989. augusztus 10-én: "Eltekintve attól, hogy

filozófiailag elfogadhatatlan, az ősrobbanás egy túlságosan leegyszerűsített magyarázata az univerzum eredetének, és nem valószínű, hogy túléli az előttünk álló évtizedet... Az elmélet hívei iránti teljes tiszteletem ellenére is azt kell mondanom, hogy az univerzum eredetének ez a magyarázata teljes mértékben elégtelen. Ez csak egy végeredmény, aminek az okát nemhogy azonosítani, de még sejteni sem lehet."

A vöröseltolódás

Ha az atomok rezgésbe jönnek, elektronjaik átlépnek egy magasabb energiaszintre, amikor pedig visszatérnek alapállapotukra, akkor egy meghatározott frekvenciájú fényt bocsátanak ki. Ezeknek a színeképvonalaknak a helyzete és rendszere megfelel egy-egy adott elemnek. Amikor azonban a csillagászok elvégezték a távoli csillagok fényének színeképelemzését, azt tapasztalták, hogy ezeknek a színeképe eltolódik a vörös felé. Ez azt jelenti, hogy minden egyes vonalnak van egy bizonyos frekvenciája, ami alacsonyabb, mint a földi megfelelője. Ezt a vöröseltolódást (a vörös a fény látható tartományának legalacsonyabb frekvenciájú színe) a csillagok távolodó mozgásának tulajdonították. (Ez a látszólagos Doppler-effektus megfelel annak a jelenségnek, amikor a mentőautó szirénájának hangja mélyebbé válik, amikor elhalad az álló megfigyelő mellett.) Azt feltételezték, hogy minél nagyobb mértékben eltolódik egy csillaghalmaz fénye a vörös felé, annál nagyobb távolságra van a Földtől, és annál gyorsabban távolodik. E szerint az elmélet szerint minden, a naprendszeren kívül található égitest távolodik tőlünk, és a legmesszebb lévő égitestek távolodnak a leggyorsabban. Ez egy olyan univerzum képét rajzolja elénk, amelyben minden távolodik mindentől, akárcsak egy gigantikus robbanás után. Ha valaki vissza tudná vetíteni ezt a képet jó tizenöt milliárd évvel korábbra, akkor azt tapasztalná, hogy az univerzumban található összes anyag együtt volt, egy kis térfogatban. Az univerzum szétlökődésének kezdősebességétől függően ez a távolodás vagy a végtelenségig folytatódik, vagy egy idő múlva lelassul és megáll. Ekkor a gravitáció megfordítja a folyamatot, míg végül minden visszahull az eredeti helyére. Ez a kör a végtelenségig ismétlődhetne.

A megfigyelt 2,8 Kelvin fokos háttérsugárzásról (2,8 Celsius fok az abszolút nulla fölött) azt állították, hogy ez az állítólagos robbanás utáni maradványenergia. Egy magas kezdeti hőmérséklettel és nagy sűrűséggel rendelkező kozmikus mag felrobbanása nyomainak felfedezését már az 1940-es években megjósolták, és ez a hatvanas évek közepén meg is történt.

Ha a vöröseltolódás és a háttérsugárzás is alátámasztja az ősrobbanást, mint az univerzum eredetének elméletét, akkor vajon miért nincsenek megelégedve a tudósok ezzel a modellel?

Szabad préda?

Először is fel kell tennünk a kérdést, hogyan jött létre az univerzumot alkotó anyag. A termodinamika első törvénye kimondja, hogy anyag és energia nem keletkezik és nem vész el. Kialakult egy elmélet, amely szerint miután már megvolt az első néhány kilogramm anyag, a többi képes volt létrehozni magát egy önteremtő folyamat segítségével. Ezt a "szabad préda" ötletet természetesen elfogadták, azzal a megokolással, hogy ilyen különleges körülmények között nem várhatjuk el, hogy a fizika általános törvényei érvényesüljenek!

Robbanásból rendezettség?

Másodszor: minden eddig megfigyelt robbanás pusztító hatású volt, és kaotikus állapotokhoz vezetett. A szintetikus kémia területén végzett kutatásaim, amikor (egy védőernyő mögött) acetilénzármazékokkal foglalkoztam, rendszeresen oda vezettek, hogy porrá tört üveget kellett összesöpörnöm, ami valaha felszerelésem része volt. A terroristák autókba rejtett bombái szomorú módon mutatják be a robbanások pusztító erejét. A feltételezett ősrobbanásnak elképzelhetetlenül nagy pusztító erővel kellett rendelkeznie. Ennek ellenére rendezett spirális galaxisokat látunk az univerzumban, és naprendszerünkön belül is lélegzetelállító rendet tapasztalhatunk. Őseink hajnalonként megfigyelték a felkelő Szíriuszt a Nílus fölött, és tudták, hogy ez 365 nap, 6 óra, 9 perc és 9,6 másodperc – egy csillagászati év – múlva meg fog ismétlődni. Naprendszerünkben olyan rend uralkodik, hogy űrszondákat küldhetünk fel, amelyek előre kiszámított pályán repülnek. Az univerzumban mindenütt rendet és lekötetlen energiát találunk. Egy robbanás után nem erre számítanánk.

Mi lehet a vöröseltolódás oka?

Harmadszor: nem lehetünk bizonyosak abban, hogy a vöröseltolódás a táguló univerzumban fellépő Doppler-effektus következménye. Például a "New Scientist" című folyóirat 1989. novemberi számában ezt olvashatjuk: "Néhány szokatlan jelenség, amelyet a fény terjedése kapcsán megfigyelhetünk, nagy eltolódásokat okozhat a távoli galaxisok és quazárok fényének hullámhosszában, a látható tartományban. Ez utánozhatja az univerzum tágulásának jeleit, amelyeket a csillagászok a vöröseltolódás okának tartanak a távoli csillagok fényének vizsgálatakor." A teremtés híveinek körében, akik mindössze hatezer éves múltban gondolkodnak, még nagyobb érdeklődést válthat ki az, amit egy orosz tudós, V. S. Trockij, a Gorkiji Rádiófizikai Kutatóintézet munkatársa felvetett (Asztrófizika és űrkutatás, 139. szám, 389-411. oldal, 1987). Azt mondja, hogy a vöröseltolódás a fény egyre csökkenő sebességének tulajdonítható. Azt feltételezi, hogy az univerzum valójában zsugorodik. Arra a következtetésre jut, hogy a fény terjedési sebességének csökkenése kielégítő magyarázattal szolgál két, meglehetősen talányos jelenségre. A látszat szerint a nagyon távoli galaxisokban az égitestek egymáshoz viszonyított sebessége néha sokszorosán meghaladja a fény jelenlegi sebességét. Ez csak akkor lehetséges, ha a múltban látjuk ezeket a csillaghalmazokat, amikor a fénysebesség meghaladta a ma mért értéket. A fény lassulása magyarázattal szolgál arra a megfigyelésre is, hogy az egész világegyetemben egyforma, 2,8 Kelvin fokos a háttérsugárzás. Trockij azt írja folyóiratában, hogy ha ez a feltevés helyesnek bizonyul, akkor az univerzum sokkal fiatalabb, mint gondoltuk. (A fény sebességének témájára egy későbbi fejezetben még visszatérünk.)

A háttérsugárzás

A negyedik ok, amiért a tudósok nagy része elégedetlen az ősrobbanás elméletével, az az, hogy a háttérsugárzás, bármely irányból méri, azonos értéket mutat. 1989-ben a csillagászok felfedeztek egy galaxishalmazokból álló hatalmas falat, amely északon az egész horizontot betölti. Ez a "nagy fal", amely a becslések szerint mintegy ötezer milliárdszor egymilliárd kilométer hosszú, a valaha felfedezett legnagyobb struktúra.

Az univerzum más részein hatalmas kiterjedésű üres tereket találunk. Nincs elmélet, amely meg tudná magyarázni, hogyan eredményezhette az ősrobbanás az anyagnak ezt az egyenetlen térbeli eloszlását. Ezenkívül ennek az egyenetlen eloszlásnak tükröződnie kellene a háttérsugárzás hasonló egyenetlenségében. Amint a "New Scientist" 1990. áprilisi száma megfogalmazza: "...a galaxisok kialakulásáról elfogadott elméletek közül sokat el kell vetnünk, ha az adatok továbbra is azt mutatják, hogy a háttérsugárzás teljesen egyenletes. A galaxisok csak úgy sűrűsödtek össze az ősrobbanás által szétvetett anyagból, ha az csomókban helyezkedett el a térben... az ősrobbanás elmélete nagy bajban van."

1991. január 3-án a "Nature" című tudományos folyóirat közölt egy cikket egy tudóscsoport munkájáról, akik térképet készítettek az univerzum minket körülvevő 450 millió fényév sugarú részéről. Ez a térkép roppant kiterjedésű üres tereket mutat, ugyanakkor galaxisok nagy és még nagyobb halmazait is. A NASA ma is működő, "A kozmikus háttér vizsgálója" (COBE) elnevezésű műholdjának adatai azt mutatják, hogy a háttérsugárzás hihetetlenül egyenletes, és minden irányban mérve egyforma értéket mutat. Ez a sugárzás nem lehet a feltételezett ősrobbanás visszhangja. Ezeknek a tudósoknak az egyike, dr. Will Saunders, az Oxfordi Egyetem tanára, ezt mondta: "Tíz év óta először történt meg, hogy nem maradt a kezünkben egyetlen épkezláb elmélet sem, amely képes lenne megmagyarázni az egész kozmológiát." A "hideg, sötét anyag" hipotézise adós marad az óriási galaxishalmazok magyarázatával, és az ősrobbanás rakétája csütörtököt mondott!

Mennyi idős az univerzum?

Az univerzum korát abból az időtartamból állapították meg, amennyi időre a kezdeti kozmikus mának szüksége lett volna ahhoz, hogy mai kiterjedését elérje. Amikor az ősrobbanás elmélete először felvetődött, nem részesült osztatlan elismerésben (az akkoriban elfogadott hipotézisek miatt), mivel a világegyetem korát rövidebb időben állapította meg, mint amennyit a földi élet kifejlődésére elfogadtak. Most, hogy az ősrobbanás elméletét elvetették, a "New Scientist" 1991. márciusában azzal az ötlettel állt elő, hogy a vöröseltolódásnak nincs semmi köze a távolsághoz. Ez újból felveti az univerzum korának kérdését. A tudomány az elméletekhez való alkalmazkodás útján fejlődik, és a tudomány történetét túlhaladott elméletek roncsai jelzik. Az evolucionisták annak az időnek az alapján próbálják megbecsülni az univerzum korát, amennyire szerintük az élővilág kifejlődéséhez szükség volt. Automatikusan kizárják annak lehetőségét, hogy a kozmoszt egy mindenható, mindentudó Isten teremtette, mintegy hatezer évvel ezelőtt. A biblikus világképet aztán tudománytalannak nevezik azok, akiknek "tudományos" nézeteit újra meg újra szemétre kell vetni!

4. fejezet

Az ősleves

Ma már senki sem hiszi, hogy a molylepke hernyói a régi ruhákból, vagy a békák a mocsárból maguktól kelnek ki. Ez a fajta hiedelem ősidóktól fogva egészen Pasteur munkásságáig, a tizenkilencedik századig élt. De ha élő Teremtő nélkül nem jöhet létre élet, akkor mindenkinek el kell fogadnia a teremtés tényét. Nem meglepő tehát, hogy azt a mai elméletet, amely szerint az élet pusztán véletlenségből jött létre, két ateista ember, az orosz Oparin és a brit Haldane vetette fel először.

Az 1920-as években még elképzelhetőnek tűnt, hogy az élet első egysejtű formája viszonylag könnyen kialakulhatott. De a biokémiának az ötvenes években elért eredményei birtokában már látjuk, milyen hihetetlenül bonyolult tud lenni egy egysejtű.

Miller kísérlete

1953-ban Miller, egy amerikai vegyész, 60.000. Volt feszültséget bocsátott víz, metán, hidrogén és ammónia forrásban lévő keverékébe. Ez egy redukáló légkörnek felelt meg. A kísérlet eredménye valami kátrányos ragacs lett, amely gyorsan bomlásnak indult abban az energiadús környezetben, amelyben létrejött. Miller úgynevezett hidegcsapda alkalmazásával elkülönítette ezt az anyagot, hogy a kísérlet körülményei ne gyakoroljanak rá további káros hatást. Ebből a ragacsból ki tudta választani a legegyszerűbb aminosavakat: glicint és alanint. A bonyolultabb aminosavak, amelyek a proteinek kialakulásához szükségesek, nem jöttek létre ebben a kísérletben. Ezenkívül létrejöttek olyan aminosavak is, amelyek egyáltalán nem szerepelnek a proteinekben. Ezeket az eredményeket nagy hűhóval az abiogenezis¹ bizonyítékaként harangozták be. Más kutatók is elvégezték ennek a kísérletnek a változatait, amelyek eredményeként néhány más egyszerű molekula is létrejött, amelyeket az élet építőköveinek neveztek el.

Szükségtelen megjegyezni, hogy ezekről az egyszerű aminosavakat tartalmazó ragacsos keverékekről nagyon gyorsan kiderült, hogy a legegyszerűbb proteinek sem képesek létrehozni, amelyek viszont még ennél is távolabb vannak a legegyszerűbb egysejtű élőlénytől, attól a sok ezernyi összetett enzimtől és nukleinsavtól, amelyek egymással összehangolva működnek.

A "balkezes" L-aminosavak és a "jobbkezes" D-cukrok kiválasztódása

A glicin kivételével minden aminosav tartalmaz egy aszimmetrikus szénatomot, amely lehetővé teszi, hogy két optikailag aktív, a fény rezgési síkját balra vagy jobbra forgató, "balkezes" vagy L, és "jobbkezes" vagy D változatban létezzenek. Az optikailag nem aktív alapanyag felhasználásával laboratóriumban előállított aminosavak a balos és jobbos racém² módosulatok egyenlő arányú keverékét alkotják. Ennek az az oka, hogy a balos és jobbos formák létrejöttének valószínűsége azonos. A természetben azonban csak a balos formákat találjuk meg. Ezért van az, hogy a laboratóriumi kísérletek nem képesek utánozni az élet létrejöttének feltételezett módját. Az a tény, hogy az élőlényekben található aminosavak egytől egyig L-aminosavak, a proteineknek egy olyan háromdimenziós (spirális vagy redőzött)

¹Élet keletkezése élettelenből

²Egy molekula optikai tulajdonságaiban különböző, a fény rezgési síkját különböző irányban elforgató (vagy éppen nem elforgató) változatai

láncstruktúrát biztosít, amelyeknek alakja működésük szempontjából alapvetően fontos. Annak valószínűsége, hogy akár egy rövid lánc is csupa L-aminosavból alakul ki, elenyészően csekély.

Ehhez hasonlóan a szénhidrátokban és a nukleinsavakban található cukrok is tartalmaznak aszimmetrikus szénatomot, de a természetben valamennyi cukor D-cukor. A vegyészeknek eddig nem sikerült megtalálniuk ennek a szelektivitásnak a magyarázatát. A cukrok bázisokkal és foszforsavval láncszerűen összekapcsolódva hozzák létre a nukleinsavakat. (A genetikai információt hordozó DNS és RNS is egy-egy nukleinsav.) Ezek az alkotóelemek olyan sokféle kombinációban kapcsolódhatnak össze, hogy ez sokkal több annál, mint ahány konfigurációban az élőlényekben előfordulnak. Ismét le kell szögeznünk, hogy mivel a laboratóriumi kísérletek különféle anyagok keverékét hozzák létre, ezeknek a kísérleteknek a segítségével nem tudhatjuk meg, mi történhetett az őselevesben, és hogy az ott lezajló folyamatok létrehozhatták-e az első élő anyagot.

Az oxigén problémája

Az olyan szerves biomolekulák, mint például a proteinek (fehérjék), amelyek minden élőlénynek alkotóelemei, rendkívül érzékenyek az oxigénre, és a szabad levegőn lebomlanak. Az Urey és Miller által feltételezett összetételű atmoszférában, amelyben szerintük az élet néhány száz millió évvel ezelőtt megszületett (minden szép mese az "Egyszer volt, hol nem volt..." formulával kezdődik), nem lehetett oxigén. A geológusok nem értenek egyet ezzel a feltételezéssel, mivel a "legrégebbi" kőzetek vörös vasoxidot és karbonátokat tartalmaznak. Ezek létrejöttét elég nehéz lenne megmagyarázni, ha a légkör abban az időben nem tartalmazott oxigént.

A nukleinsavak rendkívül érzékenyek az ibolyántúli sugárzásra, és hatására gyorsan tönkremennek. Ha a valamikori atmoszféra tartalmazott oxigént, akkor a proteinek tönkrementek volna. Ha nem tartalmazott oxigént, akkor ózon, vagyis háromatomos oxigénmolekula sem lehetett a légkörben. Ebben az esetben viszont, vagyis ha az atmoszféra magasabb rétegeiből hiányzott az ózonpajzs, a Napból származó erős ibolyántúli sugárzás a nukleinsavakat tette volna tönkre. Ha volt oxigén a légkörben, akkor azért nem alakulhattak ki az élő sejt alkotóelemei, ha nem volt, akkor pedig azért nem. Kizárólag egy teljesen kialakult élő sejt képes életben maradni, működni és szaporodni.

A „tyúk vagy tojás” problémája

A sejten belül a nukleinsavak őrzik az enzimek kódját, a nukleinsavakat viszont az enzimek állítják elő, hihetetlen gyorsasággal és pontossággal. Az első sejtnak nemcsak nukleinsavakkal kellett rendelkeznie, hanem azokkal az enzimekkel is, amelyek egymással összehangolva végzik a DNS előállításának munkáját. "Ez egy zsákutca" – írja a Scientific American 1991. februári számának egyik cikke, amely áttekintette az élet keletkezésének néhány újabb elméletét. – "A proteinek nem jöhetnek létre a DNS nélkül, de a DNS sem jöhet létre proteinek nélkül. Azok számára, akik az élet eredetén töprengenek, ez egy klasszikus 'tyúk vagy tojás' probléma. Melyik volt előbb: a proteinek vagy a DNS?" Több megközelítésből is bebizonyosodott, hogy a tudomány nevében előadott őseleves-elmélet semmivel sem tudományosabb, mint a Pasteur

munkásságát megelőző koroknak az az elképzelése, hogy a tetvek a régi zoknikban spontán módon jönnek létre.

A genetikai információ eredete

A nukleinsavak (DNS, RNS, mRNS, tRNS³) hordozzák az organizmus genetikai információit, amelyeknek alapján alkotóelemeinek szervezett rendje kialakul. Mint ahogyan a rövid és hosszú jelek adott sorrendjét a morze-kód alkalmazásával le lehet fordítani, a sejtben található nukleinsavak láncán a négy bázis meghatározott sorrendje a különféle enzimek (proteinek) gyártásához szükséges információkat tárolja. A sorrendnek pontosnak kell lennie, és ehhez tervre van szükség. A kód információkat tárol. Ez intelligenciát feltételez. A nukleinsavak nem jöhettek létre véletlenül.

Az élőlényekben rejlő információ a Teremtő létezésének legvitathatatlanabb bizonyítéka. Norbert Wiener, a kibernetika és az információelmélet atyja szerint az információ nem anyagi természetű dolog, annak ellenére sem, hogy anyagi természetű eszközök közvetítik. "Az információ az információ, nem anyag és nem energia. Egyetlen materialista szemléletű gondolkodásmód sem élheti túl a mai idöket, ha ezt figyelmen kívül hagyja."

Miller negyven évvel ezelőtt elvégzett kísérletei megcsillantották azt a reményt, hogy sikerül bizonyítani az élet materialista eredetének lehetőségét. A Scientific American cikke, amelyre korábban már hivatkoztunk, idézi Stanley Miller szavait: "Az élet eredetének kérdése sokkal nehezebb problémának bizonyult, mint azt sokan gondoltuk." Utána feltették neki a kérdést: "Elgondolkodott-e már azon a lehetőségen, hogy a teremtés egy olyan csoda volt, amelyet az ember nem másolhat le? Szó sincs róla – felelte. – Csak még nem jöttünk rá a titok nyitjára."

Annak érzékeltetésére, hogy a DNS molekula milyen hatalmas mennyiségű információt képes tárolni, Werner Gitt professzor, a németországi Braunschweigban lévő "Szövetségi Fizikai és Műszaki Kutatóintézet" adatfeldolgozási részlegének vezetője összehasonlította a DNS információsűrűségét a megachip kapacitásával. Ha a világ könyvtáraiban összegyűjtött teljes ismeretanyagot DNS molekulákban tárolhatnánk, a gombostűfej térfogatának 1%-a elegendő lenne erre a célra. Viszont ha ezt az információmennyiséget megachipek alkalmazásával kívánnánk tárolni, akkora halomra lenne ezekből szükség, amelynek magassága meghaladná a Föld és a Hold közötti távolságot. A DNS 45 milliószor egymilliószorosan meghaladja az emberi csúcstechnológia szilíciumos eszközeinek teljesítményét. Stanley L. Millernek igaza volt, amikor azt állította, hogy még nem ismerjük a titkot!

A DNS és a kis zöld emberkék

1990-ben fellőtték a Hubble űrteleszkópot, ami képeket kezdett sugározni a világűrben a Földre. Az űrszonda útjára bocsátásának egyik deklarált célja az volt, hogy Naprendszerünkön kívüli bolygókat fedezzen fel, és próbáljon találni valamilyen földön kívüli életet. Hogyan ismerhetjük fel az élet jeleit? Úgy, hogy különböző frekvenciákon pásztázva az eget kódolt üzenetek után kutatunk, hátha sikerül fognunk valami értelmes üzenetet. Ezeknek a jeladásoknak információkat hordozó, tervszerűen

³Messenger: hírvivő. Transzfer: szállító. Az mRNS és tRNS a fehérje szintéziséhez nélkülözhetetlen molekula, és szorosabb értelemben véve nem része a genetikai információnak. (A magyar kiadó megjegyzése.)

összeállított jelsorozatokot kellene tartalmazniuk. Tervszerűség és információk alapján ismernék fel az értelmes lények tevékenységét. Itt a földön viszont, amikor szemügyre vesszük a legegyszerűbb sejtet, ezt a hihetetlenül kicsi, információk tömegét hordozó mérnöki alkotást, azon tűnődünk, hogy ez valami véletlen folytán jött létre! A tudósok kettős gondolkodásának oka – más földi halandókéhoz hasonlóan – abban gyökeredzik, hogy saját filozófiai világképük bizonyítékait keresik. Ha a földi élet véletlenségből alakult ki, akkor a végtelen világegyetemben ez még sok más bolygón is megtörténhetett. Úgy gondolkodnak, hogy értelmes lények tervszerűen összeállított jelsorozatokot sugároznának, azt viszont nem fogadják el, hogy itt a földön a genetikai anyag tervszerűségről tanúskodó szekvenciái egy intelligenciával rendelkező Tervező keze munkáját dicsérik. Az evolucionizmus korántsem tudomány, sokkal inkább egy filozofikus világkép, amely a vallás minden dogmatikus vonásával rendelkezik.

Fröcskölések és ecsetvonások

Ha megállunk némely modern festmény előtt, amelynek elkészítése során a művész úgy próbált valamilyen hatást elérni, hogy telefröcskölte festékkel a vásznat, majd át-meg áthajtott rajta kerékpárjával, akkor óhatatlanul az jut az eszünkbe, hogy a mestermű a véletlen műve. A kubista festményeken geometriai formákat látunk, különféle színárnyalatokban. Ezeken már sokkal inkább meglátszik, hogy tervszerű munka gyümölcsei. Egy ilyen nagy gonddal elkészített kép nem jöhetett létre véletlenül. A portrék és a tájképek is finom ecsetvonásokat igényelnek. Ezek a képek már olyan információkat is tartalmaznak, amelyek egyértelműen elárulják, hogy egy intelligenciával rendelkező tervező áll mögöttük. Ha szemügyre vesszük akár az élet legegyszerűbb formáit, ott sem csak tervezést, hanem információkat is találunk. Arra a következtetésre kell jutnunk, hogy az élő sejtet egy értelemmel bíró Lény tervezte, és hogy a véletlen még évmilliárdok alatt sem lett volna képes azt létrehozni.

5. fejezet

Az élet sokfélesége

Láttuk, hogy az élet nem jöhetett létre véletlenségből. A sejtek hihetetlenül bonyolult felépítésűek. Nincs mód arra, hogy egy teljes sejt magától előálljon. Az első sejt létrejöttének befejeződéséig annak alkotórészei rendkívül instabilak voltak. Olyan biológiai mechanizmus sem létezett, amely hozzájárulhatott volna a sejt összeállításához. A természetes kiválasztódás nem lehetett egy működésben lévő folyamat mindaddig, amíg az első sejt nem volt képes önmaga reprodukálására. Képzeljünk el egy számítógépet, amely véletlenül összerakja magát! A legegyszerűbb sejt is nagyságrendekkel bonyolultabb (és sokkal kisebb), mint a legfejlettebb számítógép. Próbáljunk meg elképzelni egy számítógépet, amely képes összeszedni azokat a nyersanyagokat, amelyekből az alkatrészei készültek, és ezekből elkészít egy másik számítógépet, és mindezt pusztán véletlenségből! Nem csoda, hogy Hoyle és Wickramashinghe, akik mindketten meggyőződéses evolucionisták, az 1970-es években úgy érveltek, hogy kell lennie egy intelligenciával rendelkező lénynek az univerzum mögött.

Az evolúció hívei arról még valahogyan meg tudják győzni magukat, hogy az élet véletlenül jött létre, de nehézségeik csak ezután kezdődnek. Hogyan fejlődött tovább az állítólagos első sejt, és hogyan jöttek létre belőle olyan gerinctelen állatok, mint például a kagylók, aztán azokból a halak, a kétéltűek és a hüllők, egészen a madarakig és az emlősökig, amelyeknek csúcspontján ott áll az ember?

Egy ősi hazugság

Egy ilyen fejlődés gondolata egészen a régi Babilonig nyúlik vissza, a görög Arisztotelész pedig azt tanította, hogy az emberek a halakból jöttek létre. Lamarck, francia biológus, a tizenkilencedik század elején felvetette azt a gondolatot, hogy a megszerzett tulajdonságokat át lehet örökíteni. A zsiráf, azáltal hogy a magasabban nőtt faágak levelei felé nyújtózkodott, kifejleszthette hosszú nyakát. Hogy az alacsonyabb nőstények és a fiatal egyedek hogyan maradhettek életben, az rejtély! De vajon leszármazottaik örökölhették-e a hosszabb nyakat? A súlyemelő karja az edzés során izmossá válik, de ez a fejlődés nem érinti a génjeit. Gyermekei nem fognak nagyobb izmokkal születni. Lamarck ötletét ma már nem fogadják el, és evolucionista körökben a "lamarcki" jelző ma ugyanolyan pejoratív jelentésű, mint amikor azt mondják valakiről, hogy a teremtésben hisz.

A darwinizmus

Fél évszázaddal később Charles Darwin azzal a gondolattal állt elő, hogy mivel az állati és növényi fajokon belül léteztek kisebb eltérések, egyes változatok életképesebbek voltak, mint a többiek. Az "életképesebb" változatok elszaporodtak, és a változó környezet kiválasztotta ezekből a legjobbakat. Mindez lépésről lépésre következett be, hosszú időszakok alatt. Hutton biztosította Darwin számára a szükséges időt az üledékes kőzetek felépülésének interpretációjával. A feltételezett földtörténeti korok felkínálták az élet állítólagos kifejlődéséhez nélkülözhetetlen hosszú korszakokat.

A huszadik század közepére világossá vált, hogy a természetes kiválasztódás nem képes nagyobb mértékben megváltoztatni az egyes fajokat, mint a tenyésztők által irányított szelekció. A kutyából ki lehet tenyészteni egy kisebb, majd egy még kisebb állatot, de az akkor is *Canis lupus* vagy *Canis aureus* marad. (Tenyésztő hiányában hamarosan újból kialakul egy életképesebb keverék vérvonal.) A fokozódó szelekció és az egyes fajták kitenyésztése során a szegény kutyák egyre betegesebbek lesznek. A törzskönyvezett kutyának szegényesebb a génállománya, mint a keveréknek. Hasonló módon ki lehet tenyészteni nagyobb termést hozó és rövidebb szárú búzát, de ez a gabonafajta sokkal fogékonyabb lesz a betegségekre. És a növény akkor sem lesz más, mint búza.

Egyértelmű, hogy a természetes kiválasztódás távolról sem a változás mechanizmusa, hanem sokkal inkább egy konzerváló hatású folyamat. Gondoljunk csak bele, mit tenne a természetes kiválasztódás a kialakulófélben lévő szárnyal rendelkező hüllővel, amelyekből állítólag a madarak kifejlődtek! Egy ilyen részleges szárny, amíg teljesen ki nem alakult és nem volt használható, csak nyűg lett volna az állat számára. A természetes kiválasztódás kiselejtezte volna ezt az archetípust, mivel nem lett volna eléggé életképes.

Neo-darwinizmus

A "neo-darwini-szintézis" azt hirdeti, hogy a genetikai anyag mutációja hozza létre azokat az új információkat, amelyet aztán a természetes kiválasztódás kezelésbe vehet. A neo-darwinistáknak az okozza a problémát, hogy azok a mutációk, amelyek a legkönnyebben létrejönnek erős besugárzás vagy karcinogén⁴ vegyszerek hatására, mindig csökkentik az adott élőlény életképességét. A mutáns legyezőfarkú aranyhal rövidebb ideig él, mint az eredeti változat. A mutációk szinte mindig káros hatásúak, időnként pedig halálosak. Nincs tudomásunk olyan mutációról, amely minden szempontból előnyös lett volna.

A biológiai rendszerek olyan korrigáló mechanizmusokkal rendelkeznek, amelyek megakadályozzák a hibákat a genetikai információk másolása során, ezért a mutáció ritka jelenség a természetben. A közönséges muslica (drozofila) mutációit vagy egy évszázadon keresztül megfeszített erővel tanulmányozták. Ez a rövid életű gyümölcslegy évente harminc generációt képes nemzeni. A besugárzott legyek sérült szemmel vagy szárnyakkal születtek, de nem jött létre egyetlen szupermuslica sem, és minden, ami ezeknek a koncentrált kísérleteknek az eredményeként létrejött, az nem volt más, mint drozofila.

A genetikai információ pontos. A véletlenszerűen létrejött mutációk szükség-szerűen torzok, mivel a mutáció sok információ elvesztésével jár együtt. Ez az egész egy kicsit olyan, mintha egy bonyolult számítógépben megcserélnénk néhány elektromos csatlakozást abban a reményben, hogy ezzel fokozhatjuk a gép teljesítőképességét. Az a filozófiai előfeltevés, hogy az élet véletlenszerűen jött létre, ahhoz az abszurd konklúzióhoz vezetett, hogy az ember egy egysejtű élőlény genetikai információinak másolása során bekövetkezett hosszú hibasorozat terméke.

Molekuláris szintű evolúció

A véletlenszerű változások és a környezet általi kiválasztódás elméletének egy további problémája abból a tényből adódik, hogy a genetikai információ annyira precíz. Egy hüllő genetikai információja egy olyan lény létrehozására van megalkotva, amely minden szempontból megfelel természetes lakóhelye körülményeinek. Ugyanezt lehet elmondani a madarokról is. Egymáshoz viszonyított helyzetük alapján, ami az ásatások nyomán szemünk elé tárul, sokan mégis azt feltételezik, hogy a hüllők madarakká fejlődtek. Ha a madarak valóban a hüllőkből fejlődtek ki, akkor minden egyes kis mutációnak ki kellett választódnia, mivel ez egy teljesen célszerű lénynek a fokozatosan végbemenő fejlődése volt. Egy olyan folyamatnak kellett lezajlania, amelynek során minden újabb köztes lény jobban alkalmazkodott a feltételezett környezeti változásokhoz, mint közvetlen elődje. A hidegvérű hüllők és a melegvérű madarak anyagcseréje nagyon különböző. Sejtjeik biomolekuláinak is fokozatosan változniuk kellett. Itt azonban rendkívül precízen megformált molekulákról van szó, mert funkciójuk alakjuk függvénye, ami viszont alkotóelemeik pontos sorrendjéből adódik. Ha figyelembe vesszük, hogy az emberi hemoglobin alkotórészeinek szekvenciájában egyetlen aminosavnak a felcserélődése sarlósejtes vérszegénységet idézhet elő, akkor láthatjuk, micsoda képtelen ötlet az, hogy apró változások hosszú sorozatában minden egyes lépés előreviszi az evolúció hosszú útját.

⁴Rákkeltő

A hiányzó láncszemek

Ha az evolúció millió évek alatt kis fejlődések sorozatán keresztül haladt előre, akkor az ember azt feltételezné, hogy több átmeneti létformának kell léteznie, mint ahány állandó osztályt ismerünk. Ma egyetlen átmeneti formáról sem tudunk. Nem léteznek sem kialakulófélben lévő, sem pedig maradványszervek. A kőületekben sem találjuk ezeket az átmeneteket, amelyek "hiányzó láncszem" néven ismeretesek. Az Archeopterix kőületeinek jelentősége abban az állításban rejlik, hogy ez egy láncszem a hüllők és a madarak között. A súlyos csontok és a nagy mellcsont hiánya arra utal, hogy az Archeopterix valószínűleg madár volt, amely nem tudott repülni. Ilyen madarak ma is élnek. Szárnyain karmok voltak, de a mai hoacin fiókáinak is vannak karmai. Voltak fogai. Más kihalt madaraknak is voltak fogai. Nem minden hüllőnek van foga, mint ahogyan minden emlősnek sincs. Ezeken a fossziliákon tökéletesen megformált tollak voltak. Az Archeopterix madár volt, nem valami átmenet. Pusztán véletlen, hogy egy Proavis névre elkeresztelt kőület, ami nagyon hasonlít egy mai madárhoz, egy mélyebbi geológiai rétegből került elő, mint amelyikben az Archeopterixet megtalálták, és ez kizárja annak lehetőségét, hogy az "Archy" a madarak előfutára legyen.

Evolúciós ugrások

Az, hogy az Archeopterix a "hiányzó láncszem" legjobb példája, jól jelzi, mennyire hiányosak a fossziliákban az elmélet bizonyítékai. Valójában annyira kevés a lelet, hogy két vezető amerikai evolucionista azzal az ötlettel állt elő, hogy az evolúció nem is lépésről lépésre következett be. Az "evolúciós ugrások" elmélete, amelyet Eldredge és Gould fogalmazott meg, azt feltételezi, hogy elszigetelt kis csoportokban – a geológusok által feltételezett évmilliárdokhoz képest – gyors ugrások történtek. Azért nem maradtak fenn kőületek, mivel ezek a változások annyira gyorsan jöttek létre kis csoportokban. A látszat az, hogy a hosszú nyugalmi szakaszoknak, amikor semmiféle változás nem történt, alapvető változások rövid kirobbanása vetett véget. Ennek a feltevésnek az adott alapot, hogy a kőületekben nem lehet megtalálni az átmeneti lényeket. Gould azóta (1990 óta) a Burgess Shales-ben talált létformák gazdag változatai alapján közzétett egy újabb elméletet az evolúció mechanizmusának magyarázatáról. Az új elmélet szerint a változásokat a véletlenszerűség irányítja, a természetes kiválasztódásnak nem sok szerep jut, de az is lehet, hogy egyáltalán nem is számít. Érdemes megjegyezni, hogy az evolúciónak legalább tizenötféle modern elméletéről tudunk. Ha ezek közül csak egy is kielégítő lenne, akkor csak egyetlen elmélet létezne.

Az evolúció és az egyre bonyolultabb létformák

Említettük, hogy az egysejtűek elképzelhetetlenül összetett lények. A feltételezések szerint mégis az ember agya a legmagasabban szervezett anyag az egész univerzumban. Az élet fejlődése az egysejtűtől az emberig egyre nagyobb komplexitást feltételez. Azt állítják, hogy ezt a véletlen és az idő hozta létre. Az evolúció, azzal a benne rejlő állítással együtt, hogy egyre fejlettebb fajok jönnek létre, nem játszódhatott le magától. Nincs az az energiamennyiség, amely egy nyitott

rendszerbe befektetve el tudná ezt érni. Ehhez egy Tervezőtől származó információkra volt szükség. (A Tervező viszont azt mondja nekünk, hogy ő a saját fajuk szerint alkotta meg az élőlényeket, amelyek magukban hordják magvukat.) Rengeteg fortélyt felhasználtak az önmagától fokozódó komplexitás problémájának megkerülésére. Számítógépeket vetettek be a tervszerűség érdekében. Gondosan kidolgozott programok lefuttatásával próbálták bebizonyítani, hogy a rend információbevitel nélkül is létrejöhet. Az persze megtörténhet, hogy egy változásban lévő rendszerben ideiglenesen a rendezettség irányába haladnak a dolgok, de ez a fejlődés esetleges, és nem marad fenn.

Nincs egyetértés a mechanizmus kérdésében

Úgy tűnik, hogy az evolúció hívei nem tudnak megegyezni az evolúció mechanizmusának kérdésében. A változásnak még egy elméletileg lehetséges mechanizmusa sem létezik. Ellenkezőleg: az evolúció szöges ellentétben áll a termodinamika törvényeivel. Az evolúciót ennek ellenére tudományos modellnek tekintik, míg a teremtés gondolatát tudománytalannak mondják. Az evolúció elmélete egy olyan felfogást képvisel, amely szemben áll a Mózes első könyve első fejezetében leírtakkal is. Milyen szomorú, hogy sok egyházi vezető, amikor az ember eredetének kérdését mérlegeli, úgy dönt, hogy az evolúcióba veti hitét!

6. fejezet

A molekuláris biológia megcáfolja az evolúciót

Már utaltunk az evolúció mechanizmusának kutatására az élő organizmusokban. Láttuk, hogy a természetes kiválasztódás nem hoz létre új genetikai információt. Azt is megértettük, hogy a mutációk csak kárt okoznak, nem alkotnak semmi újat. A huszadik század második felében a molekuláris biológia volt a biológiának az az ága, amely a legnagyobb fejlődést produkálta. A gének visszatükrözik a növény vagy az állat felépítését, így tehát az evolúció titkát – ha az élet valóban evolúció útján jött létre – meg kell találnunk a genetikai molekulákban és az általuk kódolt proteinekben.

1985-ben Michael Denton, a molekuláris biológia szakértője megjelentetett egy könyvet az evolúcióról. Ez azért érdekes, mert dr. Denton kimondottan nem híve a teremtés gondolatának, és soha nem jelentette ki magáról, hogy keresztény. Könyve, amelynek "Az evolúció: egy válságban lévő elmélet" címet adta, egy letaroló hatású vádirat az evolúciós teóriák ellen, saját szakterületének szempontjai alapján. Röviden összefoglaljuk néhány tézisének.

Nincs őszervelet

Minden önálló szervezet sejtéből vagy sejtekből áll. Az eukarióta sejtjében belül van egy sejtmag, ez tartalmazza a nukleinsavakat, amelyek az szervezet genetikai információját hordozzák. Szintén a sejtjében belül, de a sejtjégen kívül van még számos más szerkezet. Ezer meg ezer különféle biomolekulát találunk itt, amelyek mindegyike egy adott célt szolgál. Példaként említhetem a citokrom c-t, amely a szénhidrátokat energiává alakítja át, a növekedést szabályozó hormonokat, valamint a

hemoglobint, amely az oxigént szállítja az izmokban lévő mioglobinnak, és elszállítja innen a széndioxidot és a vizet. Számunkra pillanatnyilag az az érdekes, hogy minden organizmus, a legegyszerűbbtől a legbonyolultabbig, ugyanazokat a biomolekulákat tartalmazza. A vízi zsákállat hemoglobinja persze nem azonos a macska hemoglobinjával. A macska oxigént lélegez be az atmoszferikus nyomás egyötödének megfelelő túlnyomással, míg a vízi zsákállat a vízből vonja ki magának az oxigént, sokkal kisebb nyomáskülönbség mellett. (A macska hemoglobinjának hem alkotórésze az emberéhez hasonlóan egy vasiont tartalmazó porfirinvas vegyület, a zsákállat vérében viszont ez a fém vanádium. A vér evolúciója nemcsak a hemoglobin proteinjének megváltozását tette volna szükségessé, hanem a két említett fémnek is ki kellett volna cserélődnie ennek a tengeri lénynek egy szárazföldi emlősállattá történő feltételezett evolúciója során.)

Ha minden élőlény sejtjei ugyanazokat a típusú molekulákat tartalmazzák, akkor nem nevezhetjük az egyszerűbbeket primitíveknek, még kevésbé ősieknak. A meztelen csiga biomolekulái ugyanolyan összetettek, mint az emberben lévő megfelelőik. Az ember, mint egy teljes szervezet, természetesen sokkal bonyolultabb, de molekuláris szinten a meztelen csiga az ember méltó társa!

A biomolekulák nem alakulhatnak ki

Ezeknek a precízen megtervezett molekuláknak az evolúciója lehetetlenség, mivel kémiai felépítésük legcsekélyebb változásai is csökkentik, vagy teljesen meg is szüntetik működőképességüket. Az enzimek, amelyek elősegítik vagy gátolják a sejtekben a kémiai reakciókat, úgy működnek, akár a kulcs a zárban, mert tökéletesen illeszkednek a szubsztrát⁵ molekulájának alakjához. Ha a "zár" alakja továbbfejlődik, akkor ez megköveteli a "kulcs" formájának változását is, hogy a két molekula továbbra is illeszkedjen egymáshoz, ez pedig kémiailag lehetetlen.

Tehát nemcsak hogy nem létezik ősi organizmus, de elvileg kizárt, hogy az egyik életforma biomolekulái átváltozzanak egy másik élőlény biomolekuláivá. Denton ezt mondja: "Molekuláris szinten minden osztály egyetlenszerű, különálló, és a fajok között nincs összekötő láncszem. Így a kövületekhez hasonlóan a molekulák sem szolgáltak bizonyítékkal az evolúciós biológia által oly hosszú időn át keresett hiányzó láncszemekre. Az ezen új módszer által azonosított egyetlen kapcsolat most is testvéri. Molekuláris szinten nincs olyan élő szervezet, amely rokonaihoz képest ősi, primitív, vagy fejlett lenne. Úgy tűnik, hogy a természet pontosan olyan, amilyennek azt régen, a tizenkilencedik században az összehasonlító anatómia nagyjai elképzelték: nincs evolúció, és a fajok élesen elhatárolódnak egymástól." Majd Denton így folytatja: "Nem kétséges, hogy ha ez a molekuláris bizonyíték ismert lett volna egy évszázaddal ezelőtt, az hatalmas fegyvert adott volna az evolúciós elmélet ellenzői, mint például Agassiz és Owen kezébe, és az organikus evolúció ötlete soha nem terjed el."

Paley órásmestere

A biomolekulák annyira bonyolultak, hogy olyanok, mint az élet szigetei, amelyeket áthidalhatatlan szakadékok választanak el egymástól. Mivel nem fejlődhettek ki, és mivel annyira bonyolultak, biztosan állíthatjuk, hogy egy intelligenciával rendelkező

⁵Az az anyag, amelynek kémiai átalakulását egy enzim katalizálja.

Lény tervezte ezeket. Ezt az érvet William Paley használta először egész organizmusokkal kapcsolatban, de amikor azt hitték, hogy a természetes kiválasztódás képes tökéletes élőlényeket produkálni, akkor ezt az érvet tévesnek tekintették. A biomolekulákra alkalmazva csak az ateista evolúció legelvakultabb hívei próbálják megcáfolni ezt a nyilvánvaló ténytet.

Az aminosavak szekvenciájának összehasonlítása

Említettük, hogy a tengeri zsákállat hemoglobinja kicsit más, mint a macskáé, mivel mindkét állat hemoglobinja pontosan az adott élőlény természetes környezetének megfelelően van megtervezve. (Láttuk, hogy Lamarck gondolata téves, és nem a környezet hozza létre az adott struktúrát.) Ma már rendelkezünk megfelelő technológiával a proteinek alkotó aminosavak pontos sorrendjének megállapítására. Egy ilyen protein például a hemoglobinban lévő globin. Ebből az következik, hogy ki lehet számítani a szekvenciák között lévő eltérések százalékos arányát, a közöttük fennálló rokonsági fok megállapítása érdekében. Voltak, akik azt remélték, hogy ez a módszer lehetővé teszi a tudósok számára egy evolúciós fa létrehozását, amelyen azok az élőlények, amelyek szekvenciája között kicsi az eltérés, azonos ágon helyezkednek el, és ez bizonyítaná evolúciós kapcsolatukat. Megjelent egy kiadvány, amely táblázatokat tartalmaz az aminosavak sorrendjének eltéréseiről ('Atlas of Protein Sequence and Structure', 1972), és Denton felhasználta ezeket az adatokat annak kimutatására, hogy ez az evolúciós rokonság nem létezik.

Az itt látható ábra a szekvenciák közötti eltéréseket kimutató táblázatok egyike, amelyeket Denton felhasznált könyvében annak illusztrálására, hogy a szekvenciák közötti eltérések az evolúciós kapcsolat helyett azt igazolják, hogy az egyes fajok biokémiai szempontból egymástól elkülönülnek és különböznek. Az ingola egy angolnafajta, amelynek nincs állkapcsa, és az evolucionisták azt gondolták róla, hogy az igazi hal előfutára. De az ingola és a ponty hemoglobinjában az aminosavak sorrendje között 75%-os az eltérés. Szinte pontosan ugyanekkora a százalékos különbség az ingola és a béka (ami egy kétéltű) hemoglobinja között, az ingola és a csirke között (ami egy madár), az ingola és a kenguru, valamint az ingola és az ember között. Amint az I. Korintus 15. mondja: *"Nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké."* (39. vers). Ha Pál nem sátoorkészítő, hanem a molekuláris biológia szakértője, akkor talán még ezt is hozzáteszi: "...és más az ingola teste"!

7. fejezet

A genetika és a teremtés

"Amilyen az apa, olyan a fia" – szól a régi mondás, kifejezve azt a megfigyelést, hogy az utódok hasonlítanak a szülőkre. A növények és az állatok egy fajon belül, egymás között szaporodnak, és magukban hordják magvukat. Ennek ellenére a fiú mégsem az apa pontos klónja, mivel jellemző tulajdonságait nemcsak apjától kapja, hanem anyja és nagyszülei is átadják neki örökségüket. Mendel kísérletei a XIX. század közepén kimutatták, hogy a mag olyan "tényezőket" tartalmaz (ezeket mi géneknek nevezzük), amelyek meghatározzák az egyed jellemző vonásait.

A kémiai anyagok és az információ

Ma már tudjuk, hogy a genetikai anyagot a DNS molekula hordozza. Ennek láncát nukleotidok alkotják, amelyek viszont egy cukorból, egy foszfátsoporból és egy bázisból állnak. A DNS-t alkotó nukleotidok csak a bennük lévő bázisokban különböznek egymástól, egy nukleotidban egy bázis van a négy lehetséges bázis közül. A DNS láncá meg lehet hasonlítani a rövid és hosszú jelekből álló kódolt morze-üzenetekhez. Ez hordozza a genetikai információt, ami lehetővé teszi az organizmus jellemző tulajdonságainak kifejlődését. A DNS molekulák nukleotid-párokból állnak, amelyeknek száma néhány ezer és sok millió között lehet. Ezek egy kettős szálon helyezkednek el, és a két szál pontosan komplementere egymásnak.

A DNS molekulát alkotó nukleotidok szekvenciája kódolja a proteinek alkotó aminosavakat. Három egymás mellett elhelyezkedő nukleotid határoz meg egy aminosavat. A proteinekben megtalálható húsz aminosav többségét nem csupán egy nukleotid-hármas (triplet) kódolja, mivel a négyféle nukleotid hatvannégyféleképpen alkothat hármas csoportokat.

Gének és kromoszómák

A DNS-láncnak azt a részét, ami egy adott tulajdonságot meghatároz, génnek nevezzük, és sok gén együttesen alkot egy kromoszómát. Egy gén egynél több tulajdonság meghatározásában is szerepet játszhat, ugyanakkor egy adott tulajdonság átörökítéséért egynél több gén is felelős lehet. (Az emberi szem színét két gén kódolja.)

Az embernek 46 kromoszómája van, amelyek 23 párt alkotnak. Az emberi test minden egyes sejtje rendelkezik ezzel a 46 kromoszómával, kivéve a spermiumot és a petesejtet, amelyekben csak 23 található meg. Így a megtermékenyített petesejtben összejön a 46 kromoszóma, amelyek a két szülőtől származnak. Ez teszi lehetővé a testi tulajdonságok változatosságát. A DNS, hogy ezeket a tulajdonságokat kódolni tudja, hárommilliárd nukleotidpárt tartalmaz.

Változatosság

Az utódok változatossága, amelyet a szülők génjeinek kombinációs lehetőségei határoznak meg, ugyanúgy nem hozhat létre semmi újat, mint ahogyan egy pakli kártya megkeverése sem fogja megalkotni a pikk tizenegyes lapot! A fajon belüli variációkat nem szabad összetéveszteni az evolúcióval, bár gyakran úgy utalnak erre,

mint mikro-evolúcióra. Például a pettyes molylepke, a *Biston betularia* populációjának melanizmusa⁶ a környezeti változásoknak tulajdonítható, és semmi köze sincs az evolúcióhoz. Ennek a lepkefajnak a populációja mindig is tartalmazott mind világos, mind sötét egyedeket, de ezek egytől egyig a *Biston betularia* fajhoz tartoznak.

Kifejlődhetnek-e a gének?

Ahhoz, hogy egy organizmusból egy másfajta élőlény fejlődjön ki, új genetikai információra van szükség. Ez a létező genetikai információ változását, vagy új információ megjelenését kívánja meg.

A sejtek osztódása során a gének által tartalmazott információk rendkívüli pontossággal másolódnak le. Ebben a folyamatban a sejtekben másodpercenként 100 nukleotid képződik. Egy korszerű felszereléssel rendelkező képzett vegyésznek ez több napi munkája volna. A becslések szerint a másolás során százezer millió nukleotid között legfeljebb egy hibás, ha akad. De akkor még ott vannak az enzimek, amelyek helyrehozzák a pontatlan vagy sérült nukleotidokat, hogy kiküszöböljék a másolási hibákat. Ilyen konzerváló gépezet korlátozza a gének változásait.

A genetikai anyag mutációja

Ha valamilyen mutagén⁷ kémiai anyag, sugárzás, vagy másolási hiba miatt változás történik, az ennek eredményeként létrejött mutáns gén általában működésképtelen. A legtöbb mutáció káros, ha ugyan nem halálos az organizmusra nézve. Nem valószínű, hogy egy gondosan megtervezett gép hibája elősegíti a szerkezet működését. Eddig egyetlen előnyös mutációról sincs tudomásunk. (A sarlótestes vérszegénységet előidéző mutáció immunitást biztosít a maláriával szemben. Ennek az az oka, hogy a beteg vörösvértestek élettartama rövidebb, mint a malária lappangási ideje. Ez a jelenség tehát nem a vértestek fejlettebb állapotának tulajdonítható. Azokon a területeken, ahol a malária gyakori halálozási ok, a sarlótestes vérszegénységben szenvedő betegek viszonylag kedvező helyzetben vannak, és a népesség magasabb százaléka hordozza a mutáns gént. Úgy tűnhet tehát, mintha ez a mutáció előnyös lenne a maláriával fertőzött területeken. Ám azok az emberek, akik mindkét szülőtől a sérült gént öröklik, általában a felnőttkor elérése előtt meghalnak.)

Van egy játék, amit partikon szoktak játszani. Az egyik résztvevő szomszédja fülébe súg valamit, és mire ez az utolsó résztvevőhöz elérkezik, valami értelmetlen zagyvaság lesz belőle. Ez a játék jól illusztrálja, hogy a másolás során elkövetett hibák az információ torzulásához vezetnek. Mivel a genetikai információ változásai károsak, a genetikai anyag mutációit aligha lehet a feltételezett evolúció *modus operandi*-jének tekinteni.

A kromoszómákban előfordulnak mutációk. Ez megtörténhet úgy, hogy a kromoszóma egyik darabja elvész, vagy úgy, hogy egy adott darab kétszer szerepel a kromoszómában. Alkalmanként megesik, hogy a kromoszóma egyik darabja megfordul, és így a nukleotidok helytelen sorrendben következnek egymás után. Az is előfordulhat, hogy a kromoszóma egyik darabja rossz helyre kerül. Különböző

⁶Feketebőrűség

⁷A mutációk képződését jelentősen fokozó tényező

kromoszómák darabjai is felcserélődhetnek egymással. Vajon lehetnek-e ezek a ritka hibák az evolúció eszközei?

A kromoszómák által tartalmazott genetikai információ részletei olyanok, mint a könyv lapjai. A könyv előkészítése során időnként előfordulnak gépelési hibák. Nevezzük ezeket mutációknak! Ezeket a hibákat a korrektor általában észreveszi. Ő a javító enzimek megfelelője. Ha a hiba mégis belekerül a könyvbe, az információvesztést eredményez. Alkalmanként megtörténik, hogy a könyv néhány lapját rossz helyre teszik a kötetben, fejjel lefelé illesztik be, kimarad, vagy kétszer szerepel a kötetben. Ezekkel a hibákkal lehet érzékelteni a kromoszómák mutációját. A könyv kevésbé fogja tudni betölteni információhordozó feladatát. Az említett hibák következtében egyetlen új információ sem fog születni, és a regényből sem lesz igaz történet.

Gének átadása baktériumok között

Felfedezték, hogy a DNS episzómáknak nevezett darabjai átadódhatnak egyik bakteriális sejtről a másikra, és beépülhetnek az új gazda genetikai állományába. Ezek az episzómák olyan géneket tartalmaznak, amelyek a bakteriális sejtek közötti híd kiépítéséért felelősek, amelyen keresztül hatékony lehet a transzfer⁸. De olyan géneket is tartalmazhatnak, amelyek a bakteriális sejtben, amelybe behatolnak, rezisztenciát alakítanak ki bizonyos antibiotikumokkal szemben. Ez valóban a genetikai információ fejlődésének egy működő mechanizmusa a sejtben belül, de vajon tekinthetjük-e egy esetleges evolúciós mechanizmusnak?

Két dolgot feltétlenül figyelembe kell vennünk ebben a kérdésben. A baktériumok minden növényi és állati sejttől különböznek, mivel génállományukat nem veszi körül membrán. A bakteriális sejtnek nincs sejtmagja. Eukariótába (sejtmaggal rendelkező egysejtűbe) eddig csak a genetikai laboratóriumokban sikerült idegen DNS-t bejuttatni, a megfigyelések szerint a természetben ez még soha nem történt meg. A másik szempont, amit érdemes megfigyelni, az az, hogy az episzóma a jelek szerint céltudatos munka eredményeként jön létre, hogy bakteriális sejtekbe információt juttasson be. Az episzómák, mivel információt tartalmaznak, nem jöhetnek létre véletlenül. Egyértelmű, hogy ez a mechanizmus a baktériumok életének szerves részét alkotja. Az episzóma kizárólag azért lehet működőképes, mivel tökéletesen van megalkotva. Visszatérve a génebészetre: ez egy gondosan megtervezett művelet, genetikai információnak a sejtbe való bejuttatása érdekében, ezért sokkal inkább a teremtés, mint az evolúció kategóriájába tartozik.

Természetes kiválasztódás

Az evolúció hívei azt állítják, hogy a természetes kiválasztódás szerepet játszik a különféle életformák állítólagos kifejlődésében. A környezet változásainak jobban megfelelő mutáns előnyösebb helyzetben van. Mivel azonban a mutációk vagy inkonzekvenssek, vagy pedig katasztrofális hatásúak az egyed életképességére nézve, sokkal nagyobb a valószínűsége annak, hogy a természetes kiválasztódás kiselejtezi a mutánsokat. Ha az egyed a mutáns gént csak az egyik szülőtől örökli, akkor megtör-

⁸A transzfer itt azt jelenti, hogy a baktérium genetikai információjának egy része átadódik a másik baktériumba.

ténhet, hogy a nem mutáns allél⁹ érvényesül, de ha mindkét szülőtől a mutáns gént kapja, ez az életképesség csökkenéséhez fog vezetni. Ezért a természetes kiválasztódás valószínűleg kiselejtezi a mutáns egyedeket.

A természetes kiválasztódás tehát egy konzerváló mechanizmus, nem pedig az életrevalóbb fajok kifejlődésének eszköze.

Közös genetikai kód

Ismereteink szerint három nukleotidnak egy adott sorrendje mindig ugyanazt az aminosavat kódolja, legyen az akár egy pók, akár egy elefánt építőeleme. A DNS génjeit alkotó nukleotid-szekvencia által tárolt információ átadódik hasonló nukleinsavakra, amelyeket RNS néven ismerünk. (Azok az enzimek, amelyek végrehajtják ezeket a másolásokat, felismerik a DNS-láncban a kezdő és a befejező szekvenciát.) Az mRNS¹⁰ három nukleotidból álló tripletei egy adott aminosavat kódolnak, így tehát egy több ezer nukleotidmolekulából álló lánc egy protein információit tárolja, amely harmadannyi aminosavat tartalmaz, pontosan meghatározott sorrendben. (Az aminosavak pontos sorrendje megadja a proteinek alakját és aktív helyeit. Ez teszi alkalmassá a proteineket speciális feladataik elvégzésére, mint ahogyan a kulcs pontosan beleillik a zárba.)

Vannak genetikusok, akik azt állítják, hogy a genetikai kódnak ez a nyilvánvaló egyetemlensége, amely minden életformában megtalálható, az egysejtű baktériumtól kezdve egészen az emberig, hiteles bizonyíték arra nézve, hogy az evolúció valóban megtörtént. Ez azonban korántsem egy megtámadhatatlan bizonyítéka az evolúciónak, bár ha minden organizmus egyetlen sejtből fejlődött ki, akkor valóban lehet bennük egy közös kód. A génállomány hasonló felépítésének egy ugyanilyen logikus magyarázata lehet az is, hogy az összes létező organizmust ugyanaz a Tervező alkotta. Jó példa erre az a tény, hogy különböző gépek hasonló alkatrészekből állnak, és azonos alapelven működnek.

A genetikai információ

Mint már említettük, ez a másolási mechanizmus meglehetősen emlékeztet a morzejelekre, amelyekről senki sem feltételezi, hogy véletlenszerűen jöttek létre. Ahogyan a távirat is rövid és hosszú jelek tervszerűen elrendezett sorozatából és egy univerzális megfejtési kódból áll, a protein szintézisében is nukleotidok rendezett szekvenciája és egy másolási kód vesz részt. Az anyag (nukleotidok és aminosavak) mellett az információ is szerepet játszik a folyamatban.

Shannon és Weaver információelmélete szerint információ létrehozásához intelligenciával rendelkező forrásból származó adatátvitelre van szükség. A számítógépes programok intelligens programozót feltételeznek. A genetikai anyagban lévő információ egyszerűen nem jöhetett létre a véletlenszerűség által irányított természetes kiválasztódás útján. Ezért a genetikai információ döntő bizonyítékot jelent arra nézve, hogy az élőlényeket Valaki teremtette.

Az egész emberiség egy fajhoz tartozik

⁹Adott tulajdonságért felelős génavariációk közül az egyik

¹⁰Messenger, vagyis hírvivő RNS, amely a genetikai információt a DNS-től a fehérjeszintézis helyére szállítja

A baktériumok és a kékeszöld algák kivételével az összes növényi és állati sejt tartalmaz különféle alkotóelemeket, amelyek a sejtmagon kívül helyezkednek el. Ezek közé tartozik a mitokondrium, ami energiát állít elő a táplálékból citokrom-c segítségével. Az emberi mitokondrium egy egészen kis mennyiségű nukleinsavat tartalmaz, amely mindössze 16.569. nukleotidpárból áll. Ez a DNS az emberben csak az anyától öröklődik. A különböző etnikumokhoz tartozó emberekből vett mitokondriális DNS összehasonlítása a genetikusok egy részét meggyőzte arról, hogy minden ember egyazon nőre vezetheti vissza származását. Ő lenne Éva, minden élő anyja? A mitokondriális DNS túlnyomó része minden emberben azonos, de alkalmanként előfordulnak mutációk. A mitokondriális DNS mutációjának arányára vonatkozó becslések alapján a tudósok arra a következtetésre jutottak, hogy ősanyánk mintegy 200.000. évvel ezelőtt élt. Magától értetődik, hogy ez a becslés nem lehet pontosabb, mint a mutációs arányokra vonatkozó becslés, amelyen ez a feltételezés alapul. De ez a genetikai bizonyíték mindenképpen éles ellentétben áll a paleontológusok által emlegetett évmilliókkal, akik erősen megkérdőjelezhető kőületszilánkok alapján próbálják meg rekonstruálni az ember evolúcióját.

Érdeemes megjegyezni, hogy az emberi sejtmagban lévő gének változatainak tanulmányozása kimutatta, hogy a különböző etnikai csoportokhoz tartozó egyének genetikai felépítése közötti eltérés nem nagyobb, mint az azonos csoportokhoz tartozók közötti különbségek. A genetikai kutatások nem támasztják alá azt a gondolatot, hogy a különböző emberi fajok egymástól függetlenül fejlődtek ki, mint ahogyan azt Darwin tanította, hanem azt bizonyítják, hogy közös őszülöktől származunk.

Összefoglalásul elmondhatjuk, hogy amint a kutatások során egyre többet és többet tudunk a jellemző tulajdonságok átörökítéséről, azt látjuk, hogy a tények a céltudatos teremtés gondolatát igazolják, és cáfolják az evolúció elméletét. A mutációk információk elvesztéséhez vezetnek, és a gének másfajta sorrendben történő összeállítása sem hoz létre új információt¹¹. A természetes kiválasztódás konzerváló folyamatként működik, amely kiselejtezi a mutáns egyedeket. A genetikai változatok tanulmányozása arra utal, hogy minden ember egyetlen közös őstől származik, aki valamikor a közelmúltban élt. A DNS által vezérelt proteinszintézis bonyolult kémiai folyamata (amit csak nagy vonalakban írtunk le) erősen amellet szól, hogy a dolgok mögött ott áll egy tervező, és nem az esetlegesség irányítja a folyamatot. A kémiai anyagok által hordozott információ is egyértelműen egy intelligenciával rendelkező lényről beszél.

¹¹Ez a megállapítás kissé elnagyolt, de az esetek többségében igaz. (A magyar kiadó megjegyzése.)

8. fejezet

Lehetséges-e az evolúció?

Minden élőlényben van egy szemmel látható szépség és tökéletesség. A legtöbb létformának számos variánsa létezik, amely természetes kiválasztódás, vagy tudatos tenyésztés útján jön létre. A teremtésben hívők úgy érvelnek, hogy a fajon belüli variációknak van egy határa, amelyet a vadon élő típus genetikai információja szabályoz.

Az a gondolat, hogy a növények és az állatok a környezetükkel való kölcsönös egymásra hatáson keresztül fokozatosan fejlődnek, csak addig tűnik elfogadhatónak, amíg mérlegre nem teszünk bizonyos körülményeket. Ezek közül néhányat meg fogunk vizsgálni, és arra a következtetésre fogunk jutni, hogy az evolúció nem hozhatta létre az élőlényeket, mivel alkotóelemeik között az együttműködésnek egy annyira szövevényes hálózata működik. Csak úgy történhetett, hogy Isten teremtett meg mindent, kiformálva és működőképes állapotban.

Metamorfózis

Számos rovar, mint például a tegzeslégy, a szúnyog, a szitakötő és a molylepke, átél egy vagy két drasztikus változást, amelyek során a korábbi állapot sejtjei elfolyósodnak és szétesnek, hogy táptalajt biztosítsanak az új, az előzőtől eltérő állapot kifejlődése számára. A hernyó bebábozódik, majd kibújik belőle a pillangó.

Az új-zélandi barlangokban élő szentjánosbogár, az *Arachnocampa luminosa* petéjéből lárva lesz. A lárva mintegy kilenc hónapon keresztül növekszik, ezalatt négyszer is vedlik, míg végül csaknem négy centiméteres nagyságot ér el. Közben megszö egy selyemfészket. Ezen egy függöny lengedezik, amelynek akár hetven szála is lehet. A szálakat ragacsos cseppecskék rögzítik. Ez a függöny elkap olyan repülő rovarokat, mint például a muslica, és ilyenkor a lárva felhúzza a szálát, hogy felfalja zsákmányát. A lárva farkának zöldes izzásával vonzza magához vacsoráját. A lárva váladéka egy luciferáz nevű enzimet tartalmaz, amely ezért a fotokémiai jelenségért felelős. Mintegy kilenc hónapi táplálkozás után a lárva bebábozódik. Bábállapotban csak feleakkora, mint korábban, de továbbra is világít. Kevesebb, mint két hét leforgása alatt kibújik a bábból a szárnyas rovar, amely mindössze 12-13 mm hosszú, és nincs szája. Továbbra is lumineszkál, amelynek most feltehetően a pár megtalálása a célja. A nőtény alig egy-három napon belül lerakja közel háromszáz petéjét, majd elpusztul.

A lárva egy kész "zabagép", a kifejlett rovar pedig egy peterakó gép. Mindegyik állapot szükséges a faj fennmaradása érdekében. A petének tartalmaznia kell a lárva, a báb és a kifejlett rovar állapotának információit, a változásokat előidéző időzítőszerkezettel együtt. Képzeljük el a lárva archetípusát, az elsőt, amely megpróbál átlépni a bábállapotba, majd a kifejlett rovar stádiumába! A lárvatestet lebontó enzimek csak eddig a pontig mehetnek el, különben az egész lény eltűnik egy lassan kihunyó lumineszkáló levesben. Ha esetleg már kezdetben ismeri ezt a trükköt, akkor is rá kell jönnie, hogyan lehet belőle petékkal megrakott repülő rovar. És persze miközben tanulgatta ezt az átváltozást, buzgón gyakorolta a selyemfüggöny elkészítésének mesterfogásait is, hogy zsákmányul ejtse vele első reggelijét! Az

Arachnocampa luminosa csak úgy jöhetett létre, hogy Isten teremtette meg az összes genetikai információval együtt, és már kezdetben tökéletesnek kellett lennie. Az egyes fejlődési szakaszok nem fejlődhettek ki egymástól függetlenül.

A pöfögő futrinka

Egy másik kis rovar, amely nem fejlődhetett ki, a pöfögő futrinka, a brachinus. Ennek a kb. 12 mm-es kis piromániásnak kamrái vannak a potrohán. Ezek olyan anyagból vannak, amelyek képesek ellenállni a maró vegyi anyagoknak és kibírják a robbanásokat. Erős (25%-os) hidrogén-peroxidot, hidrokinonokat és egy enzimet választ ki magából, amely elősegíti az említett vegyi anyagok robbanásszerű reakcióját. Amikor ragadozó közeledik felé, a futrinka forró, veszélyes gázokat bocsát ki a potrohánál elhelyezkedő két állítható fűvókáján keresztül. Az éles csattanásnak tűnő robbanás során – bármilyen hihetetlen –, de másodpercenként ötszáz alkalommal lövell ki magából forró gázokat. Képzeld csak el az első pöfögő futrinkát, amely most fejleszti ki kémiai védekező mechanizmusait! Ha a robbanókeverék összetevőinek aránya nem megfelelő, és a dolog nincs megfelelően időzítve, a futrinka áldozatul esik a ragadozónak. Ha megtanulja a vegyi anyagok kiválasztását, de még nincsenek készen a fűvókái, akkor a saját potrohát robbantja fel. Itt van tehát egy másik lény, amely nem jöhetett létre fejlődés útján.

Tűzokádó dinoszauruszok

Érdekes véletlen, hogy néhány kacsacsőrű dinoszaurusz csontváza olyan szerkezeteket tartalmaz a koponya tetején, amelyek akár robbanókamrák is lehetnének. Elképzelhető, hogy ezek a szerkezetek lehetővé tették a szörnyeteg számára, hogy forró gázokat lövelljen ki orrlyukain keresztül. Sok nép legendavilága megőrizte a tűzokádó sárkányok emlékét. Jób könyvének 41. fejezete utal a leviathánra, egy vad lényre, amelynek egymásra szorosan ráfekvő pikkelyei és szörnyű fogai voltak. "A szájából szövétnekek jönnek ki, és tüzes szikrák omlanak ki. Orrlyukaiból gőz lövel elő, mint a forró fazékból és üstből. Lehellelte meggyújtja a holt szenet, és a szájából láng lövel elő." Egy részlegesen kifejlődött tűzokádó dinoszaurusz gyorsan kihalt volna!

Az evolucionisták azt állítják, hogy a dinoszaurusz 65 millió évvel ezelőtt kihalt. 1977. április 10-én azonban Japán halászok egy plesiosaurusz maradványait húzták fel 270 méter mélyről, az új-zélandi Christchurch partjai előtt. Ennek az eseménynek az emlékére Japánban kibocsátottak egy postai bélyeget, amely ezt az állatot ábrázolja.

Azonnal tökéletesnek kellett lennie

Hogyan tanulhatta meg a tengeri csiga fokozatosan a tengeri anemona elfogyasztását mérgező anyagot tartalmazó, szétrobbanó tüskéinek megemésztése nélkül? Aztán meg kellett megtanulni, hogyan tudja eljuttatni ezeket a mérgezett nyílveszőket a saját hátán lévő sarkantyúkhöz, hogy lövöldözhessen velük a ragadozókra. Hogyan tanulták meg a költöző madarak elődeik útvonalát anélkül, hogy elvesztek volna az óceánok végtelen térségei fölött? Hogyan maradhattak életképesek a madarak tojásai, miközben a szülők a fészekrakás művészetét gyakorolgatták? Ez csak néhány példa olyan helyzetekre, ahol mindennek működnie kellett az első pillanattól kezdve.

9. fejezet

A kövületek tanúságai

Miután az ember arra a következtetésre jutott, hogy az evolúció folyamatának nincs egyetlen ismert mechanizmusa sem, még mindig ott vannak az ásatások leletei, amelyeket általában bizonyítéknak tekintenek az élet hosszú fejlődésére. De nem minden szakértőnek ez a magyarázata. Dr. Mark Ridley, oxfordi paleontológus, ezt írja a "New Scientist" 1981. júniusi számában: "Egyetlen igazi evolucionista – legyen akár a fokozatos fejlődés, akár a hirtelen ugrások híve – sem használja az evolúció elméletének bizonyítékaként az ásatások eredményeit a teremtés gondolatával szemben."

Nincsenek átmeneti formák

Minden lény teljesen kifejlődve jelenik meg a kövületekben. Tapasztalhatók ugyan kisebb variánsok, mint ahogyan a mai fajok is több variációban léteznek, de nyoma sincs a kövületekben kialakulófélben lévő fajnak, kifejlődésben lévő szervnek, mint például a szem vagy a végtagok, és egyetlen átmeneti forma sem létezik. Darwin ezt írta: "Mi az oka annak, hogy nem találunk számtalan átmeneti formát, határtalan mennyiségben beágyazódva a földkéregbe? Egyértelmű, hogy a geológia nem fedezett fel semmiféle apró lépésekből felépülő láncolatot, és talán ez a legkomolyabb ellenvetés, ami elmélettel szemben vádként felmerül." Az 1950-es években W. R. Thompson professzor ehhez fűzött kommentárjában megjegyzi: "Ez a helyzet mára sem változott figyelemreméltó mértékben. A mai darwini paleontológusok – elődeikhez és Darwinhoz hasonlóan – kötelességüknek érzik, hogy a tényeket felhígítsák és elméletekkel pótolják, amelyek akármilyen hihetőnek tűnnek is, de a természet dolgaival igazolhatatlanok". Nagyjából ugyanebben az időben Heribert Nilsson professzor ezt írta: "A paleobiológiai tények alapján még az evolúció karikatúráját sem lehet felvázolni... az átmeneti fajok hiányát nem lehet a leletek hiányosságával magyarázni."

1990. májusában megjelent egy cikk Mr. John V. Collyer tollából a "Creation" című folyóiratban, a Teremtéstudományi Mozgalom szócsövében. A szerző felsorol tizenhat idézetet az evolúció hívei által írt enciklopédiákból, könyvekből és folyóiratokból, amelyek mind a hiányzó láncszem problémáját fájlatják. Ismeretlen a tengeri csillag és a kardfarkú tarisznyarak eredete, a halak és a hüllők eredete, pikkelyeik származása, a petesejt és a végtagok eredete, amelyek állítólag az uszonyokból alakultak ki, a fókák és a kígyók származása, aztán ott van az állítólagosan a pikkelyekből kialakult tollak rejtélye, a nyulak, az Új- és az Óvilág majmai, valamint az ember eredetének a kérdése. D. M. Raup a "Field Museum of Natural History" közlönyének 1979. januári számában ezt írja: "A változás darwini elméletének néhány klasszikus esetét, amely az ásatások eredményeire támaszkodik, mint például a ló evolúcióját, el kell vetnünk."

A kövületekben a fajok nem változnak

Nem elég, hogy nincsenek átmeneti formák, de a kisebb variánsokat leszámítva nyoma sincs semmiféle változásnak a beágyazódott kövületekben. Az úgynevezett pre-kambriumi korszak rétegében a kékeszöld algák (stromatolitok) kövületei pontosan olyanok, mint a ma élő kékeszöld algák. A geológiai időbeosztást figyelembe véve ezek az egyszerű lények semmit sem fejlődtek az elmúlt kétmilliárd év alatt. Az ötszázmillió évesre becsült kardfarkú tarisznyarák pontosan olyan, mint ma élő példányai. A páfrányok, amelyeket háromszázmillió évesnek tartanak, ugyanolyanok, mint mai megfelelőik, és semmit sem fejlődtek. A borostyánba, ebbe a megkövesedett gyantába beágyazódott rovarok könnyen megvizsgálhatók. A borostyánban talált hangyák ugyanolyanok, mint ma élő unokatestvéreik. Néhányat éppen akkor zárt magába a gyanta, miközben levéltetveket fejtek, mint ma is teszik. És így folytathatnánk azoknak a fajoknak a listáját, amelyek semmit sem változtak a megkövesedésük óta eltelt idő alatt.

A bojtosúszós hal uszonyai a termékeny képzelet számára úgy tűnhetnek, mintha a kétéltűek úszólábai felé vezető úton fejlődnének. Az üledékes kőzetekben talált leletek alapján egészen a közelmúltig hetvenmillió évesnek tekintették. Végre megvan az első hiányzó láncszem! Ám 1938-ban Madagaszkár partjai előtt kifogtak egy élő bojtosúszós halat. Nem lett belőle kétéltű! De akkor miért nem fordult elő a leletek között hetvenmillió éven keresztül? Nem lehetséges, hogy azért, mert ez az idő csak a geológusok és a csillagászok képzeletében létezik? Majd vissza kell még térnünk erre az időrendi táblázatra. A bojtosúszós hal korántsem az egyetlen olyan faj, amely hosszú időre eltűnt, hogy aztán csak a mai időkben kerüljön elő. A tuatara nevű hüllőnek nyoma veszett az állítólagos 135 millió évre, de ma is él, és köszöni szépen jól van, Új-Zélandon.

Útmutató kövületek

Mire lehet következtetni a kövekből a földtörténet témakörében? A Földet körülvevő kőzetágy vulkáni eredetű gránit és bazalt. Kristályos szerkezetű kőzetbe foglalt kvarcból, fémszilikátokból és más ásványokból áll. Ezek a kőzetek a hullámok, a szél és a fagy pusztító hatására elmállanak, és ez a málladék vízzel elkeveredve üledékként lerakódhat és újra összecementeződhet, mint például a homokkő. Az üledékes kőzetek néha tartalmaznak megkövesedett növényeket és állatokat. Ezeket a fossziliákat általában felosztják rétegekre úgy, hogy gyakran csak egy faj példányai jutnak egy adott rétegre, mint például a tengeri csillagokkal teleszórt kőzetágyak. Az egyszerűbb életformákat tartalmazó kőzetekre ráfognak, hogy régebbiek, mint azok, amelyekben "fejlettebb" állatokat találtak, tehát a kőzetek kronológiai rendjét az evolúciós elméletek alapján magyarázzák meg. Így tehát a leleteket úgy tüntetik fel, mint az egyszerűbbtől a bonyolultabb felé vezető fejlődés állomásait, amelyek egyre fiatalabb kőzetekbe ágyazódtak be. R. H. Rastall cambridge-i geológus ezt írja az Encyclopaedia Britannica-ban: "Nem lehet letagadni, hogy szigorúan filozófiai szempontból nézve a geológusok egymással magyarázzák meg a dolgokat. Az organizmusok fejlődését a kőzetekbe beágyazódott maradványaik alapján határozzák meg, a kőzetek egymáshoz viszonyított életkorát pedig az organizmusok maradványai alapján, amelyeket tartalmaznak."

Gyors eltemetés

Ha egy mai hal elpusztul, akkor vagy megeszik más tengeri állatok, vagy pedig lebomlik. Csak akkor lehet belőle fosszília, ha betemetődik, mielőtt elrohadna vagy felfalnák. A fosszilizálódás tehát gyors eltemetést jelent, ami viszont gyors üledékképződést feltételez. Egy olyan hatalmas állat eltemetődése, mint a bálna vagy a dinoszaurusz, csak katasztófahelyzetben következhet be, amikor rövid idő alatt több méter vastag üledék képződik. Ugyanezt az érvet fel lehet hozni álló fák megkövesedése ügyében is, ahol a fának egészen a csúcsáig be kellett temetődnie, mielőtt lett volna ideje elkorhadni. Vannak bizonyítékok arra, hogy néhány állatot elevenen temetett el az üledék, ami minden bizonnyal egy gyors folyamat! Találtak megkövesedett halakat, amelyek éppen akkor nyeltek el egy kisebb halat. A kagylók haláluk pillanatában ellazítják izmaikat, hogy szétnyissák kagylóhéjukat, mégis találtak összecsucsva megkövesedett kagylókat. Sok helyen egész kőzetágyat alkot a sok megkövesedett élőlény, olyanok ezek, akár egy-egy hatalmas fossziliatemető. Ez katasztófahelyzetre vall. A megkövesedéshez nincs is szükség hosszú időszakra. Laboratóriumokban nagy nyomás és magas hőmérséklet alkalmazásával alig húsz perc leforgása alatt állítottak már elő szenet és olajat.

A kőzetek gyors kialakulásának bizonyítékai

A világ néhány pontján óriási méretű vulkánkitörések több száz négyzetmérföldet elborítottak forró lávafolyamokkal. Ez – természetéből fakadóan – nem történhetett meg lassú folyamatként.

Ha a geológusok jól kivehetően rétegződött kőzetet találnak, ezt úgy magyarázzák, hogy minden egyes réteg egy évet képvisel. Sok sziklaformáció több tízezer ilyen réteget tartalmaz. 1986. novemberében a Francia Tudományos Akadémia közzétette Guy Berthault kutatásainak néhány eredményét. Berthault kétféle méretű szemcsékből álló homokot szórt álló és folyó vízbe. Az üledék úgy rakódott le, hogy két réteget alkotott, akár az üledékes kőzetekben. A réteg vastagságát nem az üledék mennyisége, hanem a szemcsék eltérő nagysága határozta meg. Utána ez a francia tudós vett egy rétegzett követ, porrá törte, és ezt szórta vízbe. Szinte pontosan helyreállt az eredeti rétegződés. Az egyes rétegek kialakulásához egy évre sem volt szükség. Csak le kellett ülepedniük a szemcséknek.

Világméretű özönvíz

Amikor a teremtés gondolatának hívei keresték a magyarázatát annak, hogy a világon mindenütt megtalálhatók a víz hordalékából lerakódott üledékes kőzetek, és ezek tele vannak mindenféle faj gyorsan fosszilizálódott maradványaival, akkor ahhoz a forгатókönyvhöz jutottak el, ami Mózes első könyvében található. Isten így szólt: *"Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és imé elvesztem őket a földdel egybe."* Kirobbant egy vulkanikus tevékenységgel kísért világméretű vízözön, *("az mélységes örvények fejei megfakadának, és az egeknek csatornái megnyilatkoznak")*, amely felforgatta a sziklákat és elpusztította a földet. Hatalmas árhullámok kerültk meg a glóbuszt. Mozgásukat nem tudta megfékezni a szárazföld *("a legmagasabb hegyek is mind elborítottának, melyek az egész ég alatt valának")*, és a víz felszíne alatt erodálták a földet. Egy ilyen kataklizma elsőként a mélytengeri lényeket temethette be. Őket a

hatalmas halrajok és a cápák követték, amelyeket úszás közben fedett el a hordalék. A kétélűekre a madarak és az emlősök előtt került rá a sor.

Minden nép mondavilága megőrizte egy világméretű vízözön emlékeit. Az összes ilyen történet a Bibliában olvasható beszámoló kissé eltorzított változata, amelyben Isten egy hajóban megment egy családot és az összes faj néhány példányát. Az Úr Jézus Krisztus, Aki mindenek teremtője (János evangéliuma 1., Kolossé 1., Zsidók 1.), második eljövételét, amikor ítélőként jelenik meg, Noé és az özönvíz napjaihoz hasonlítja. Úgy beszél erről, mint történelemről (Máté 24.). Továbbá, ha az özönvíz nem egy univerzális ítélet volt, akkor az összehasonlítás alapján az utolsó ítélet sem fog mindenre kiterjedni. A teista evolúció hívei itt egy újabb teológiai problémával találják magukat szemben.

Mai katasztrófák bizonyítékai

Vajon a geológiai rétegek az elemek milliárd évekig tartó lassú pusztításának eredményeként jöttek létre, vagy az özönvíznek és az ezt követő jégkorszaknak a katasztrófális hatásait jelzik, mint a földnek a Péleg napjaiban történt megosztása is? Megtörténhetnek-e nagy geológiai változások gyorsan?

1980-ban az Egyesült Államok Washington nevű államában kitört a St. Helens vulkán. Az ezzel együtt járó földrengés fél köbmérföldnyi sziklát letaszított a hegy északi oldalán. A nagy nyomású, túlforrósodott gőz áttörte a hegy elgyengült falát, kirobbant, és letarolt 150 négyzetmérföldnyi erdőt. Egy újabb sziklaomlás szökőárt támasztott a Spirit Lake vizében, amelynek magassága elérte a 255 méteres magasságot, és ez elsöpörte a fákat. A becslések szerint a felszabaduló energia 20.000. hirosimai atombomba felrobbanásának energiájával volt egyenértékű. Ez a kitörés jelentéktelen lehetett a Noé napjaiban bekövetkezett világméretű ítélethez képest. Ennek ellenére 180 méter vastag rétegezett üledék rakódott le nagyon gyorsan. Ezek a rétegek nem évenkénti vagy évszakonkénti lerakódásokat képviselnek, mint ahogyan a geológia az ilyen rétegeket hagyományosan értelmezi, hanem az egész egyszerre rakódott le. A patakok és vízmosások 35 méter mélyen is kivájták a még puha sár- és vulkáni hamu rétegeket. A sárfolyamok 40 méter mély kanyonrendszereket ástak ki, egyetlen nap leforgása alatt. Fák milliói pusztultak el a Spirit Lake vizében. Több tízezer fa függőleges helyzetben lesüllyedt a fenékre, és itt eltemette ezeket a hordalék. Feltételezhetően ezt is úgy magyaráznák, hogy több száz év alatt temetődött el ez a rengeteg fa. Az úszó fatörzsek a szél és a hullámozás hatására ledörzsölték egymásról a kérget. Ebből egy több hüvelyk vastagságú tőzegréteg rakódott le.

Megfagyott mammutok

A Szibéria és Kanada fagyos tundráin eltemetett mammutok a gyors geológiai változások másik bizonyítékai. A huszadik század kezdete óta egész mammutcsordákat találtak a fagyott talajban. Az a történet terjedt el, hogy egy-egy mammut beleesett egy gödörbe, beleragadt a sárba, és megfagyott. De ezrével vannak, és olyan jól konzerválódtak, hogy a húruk még ehető. Ők jelentik a világ leggazdagabb elefántcsontkészletét. Ezek az óriások növényevők voltak, és naponta mintegy 180 kg táplálékot fogyasztottak el. Egy egész csordának igazán buja vegetációra volt szüksége, ami éles ellentétben áll az ezen a szélességi körön növekvő mohával és satnya bokrokkal. Egyértelmű, hogy ennek a régióknak valamikor nagyon más volt az

éghajlata. Ez nem lehetett nagyon régen, tekintve, hogy a mammutok máshol is megjelennek a barlangi festményeken.

A mammutok pusztulásának érdekessége az a hirtelenség, ahogyan ennek be kellett következnie. Szájukban és gyomrukban friss boglárkákat találtak. A boglárka színe testhőmérsékleten nagyon gyorsan megfakul az emésztőnedvek hatására, tehát ezeknek a hatalmas tetemeknek a belső szerveikig át kellett fagyniuk, mielőtt a gyomortartalom lebomlása megkezdődhetett volna. A gyorsfagyasztott élelmiszerek szakértői a boglárkák alapján azt állítják, hogy a mammutok a nyár közepén pusztultak el, a hőmérséklet mintegy száz fokos zuhanása miatt. Az addig meleg éghajlat akkor válhatott a mai tundrává. Ha már az állatok pusztulása előtt is tundra lett volna, akkor nem sülyedhettek volna bele a talajba. Ha pedig a katasztrófát követően fagytak volna meg, akkor a húsuk elrothad.

Elmozdult-e a közelmúltban a Föld tengelye?

Nem könnyű megmagyarázni egy ilyen mértékű hirtelen és visszafordíthatatlan klímaváltozást, amely legfeljebb néhány óra leforgása alatt játszódott le. Lehetséges, hogy a Föld forgástengelye hirtelen elhajlott, és ez idézte elő a napfény beesési szögének megváltozását. Egy G. F. Dodson nevű ausztráliai csillagász készített egy tanulmányt az ősi naposzlopokról (gnomonok) és naptemplomokról. Az ősi Egyiptomból, Kínából, a római korból és a középkorból származó hatvanhat feljegyzés alapján felvázolta a Föld forgástengelye hajlásszögének mért adatait. Tanulmányának eredménye azt mutatja, hogy a Föld jelenleg fokozatosan tér magához forgástengelyének egy drasztikus elmozdulásából. Grafikonja alapján úgy becsüli, hogy ez az esemény kb. Kr. e. 2.350-ben történhetett. A hajlásszög változásainak általa becsült értéke összhangban van a dél-angliai megalitikus kör, Stonehenge köveinek beállításával, amely az archeológusok feltételezése szerint Kr. e. 350-ben épült fel. George Dodwell számításai pedig megerősítik a csillagoknak a görög csillagász, Eudoxus által Kr. e. 350-ben leírt állását. (Dodwell a dél-auztráliai kormány csillagásza volt 1909 és 1952 között.)

A geológiai jelenségek magyarázata

A St. Helens-hegy és a megfagyott mammutok jól illusztrálják, hogyan jöhetnek létre geológiai formációk napok, sőt órák leforgása alatt. Azok a geológusok, akik az evolúció hívei, az ilyen jelenségeket általában úgy magyarázzák, mint évezredek munkájának az eredményét. Miután megértettük, hogy nincs szükség milliárd évekre a geológiai alakzatok létrejöttéhez, az evolúció még kevésbé hihető. A következő fejezetben visszatérünk a geológiai idő témaköréhez. Az eddigiekben kimutattuk, hogy a kőületek létrejötte könnyen megmagyarázható azzal, hogy a teremtett lények egy katasztrófa áldozataivá váltak. A feltételezett évmilliárdok emlegetése a geológiai képződmények értelmezése kapcsán csak ködösítés; az evolúció pedig, mint magyarázat, még kevésbé hihető.

10. fejezet

A teremtés időpontjának behatárolása

Minden kisiskolás tudja, hogy a normannok 1066-ban rohanták le Angliát. Senki sem vonja kétségbe, hogy Julius Caesar Kr. u. 55-ben tette ugyanezt (annak ellenére sem, hogy ezt csak Julius Caesar saját feljegyzéseiből tudjuk!). Ha az eseményekkel egyidejűleg nem készült feljegyzés, akkor még azoknak a dolgoknak a pontos időpontja is bizonytalan, amelyek a saját családjukban nem túl régen történtek. Az írott történelem előtti idők vizsgálata során közvetett módszerekkel kell az időpontokat meghatározni. Az évgyűrűk száma alapján a legöregebb élő fa 4.568. esztendő. Ez a módszer nagyjából 10%-os pontosságú. Eddig még nem sikerült a minták összehasonlításával a korábban élt, már halott fák életkorát megállapítani. Mind a történelem, mind pedig a fák életkorát vizsgáló tudományág visszanyúlik az egész világot elpusztító özönvíz előtti korra.

A világegyetem életkorának megállapításában a népszerű tudomány az ősrobbanás forгатókönyvére támaszkodik. Miután ez az elmélet elhalálozott, az univerzumnak mind a kora, mind pedig a nagysága nyitott kérdéssé vált, mivel már nem lehet azt állítani, hogy a vöröseltolódás a távolság következménye.

A sziklák életkora

Amikor Hutton és Lyell 200 évvel ezelőtt megpróbálta meghatározni a sziklák életkorát, arra a feltételezésre támaszkodtak, hogy az üledékek lassan, millió évek alatt rakódtak le. Azok a tapasztalatok, amelyekre például a Washington állambeli St. Helens 1980-ban történt kitörésekor tettünk szert, megmutatták, hogy a gyors, katasztrófászerű események ennek a mechanizmusnak egy sokkal valószínűbb magyarázatát kínálják. Ha a geológiai rétegek többsége az egész világot elárasztó özönvíznek köszönheti létét – az özönvíz tényét egyébként a történelem is feljegyezte –, akkor a geológusok időrendi táblázata semmivé foszlik.

A huszadik században a szikláknak a Hutton által megállapított életkorát látszólag megerősítették a radiometrikus mérések. A laikusok azonban nem tudhatják, hogy ezek a módszerek egymásnak meglehetősen ellentmondó eredményeket produkálnak. Azokat az eredményeket, amelyek megerősítik a feltételezett geológiai kort, elfogadják, míg azokat, amelyek ettől eltérnek, elvetik, vagy nem publikálják. A Richard Leakey által talált "1470-es számú koponya" életkorát ugyanazoknak a kőzetmintáknak a vizsgálata nyomán, ugyanazok a technikusok, ugyanannak a felszerelésnek a segítségével egyszer 220 millió, egyszer meg 2,6 millió évesre datálták. Hasonló módon az a kőzetréteg, amelyben Louis Leakey "Diótörő emberét"¹² megtalálták, 1,75 millió évesnek bizonyult, bár az ugyanebből a rétegből vett más anyagmintákról a C 14 vizsgálatok azt állapították meg, hogy 10.000. évesek. A Holdról hozott kőzetminták egyikéről az uránium-tórium-ólm módszer azt állapította meg, hogy életkora 5,4 milliárd év (ez valamivel több, mint a Hold becsült életkora) és 28,1 milliárd év (ami másfélszer annyi, mint az univerzum becsült életkorának felső határa!) között van. Közzétettek olyan mérési eredményeket, amelyek azt mutatták, hogy vulkánokból a közelmúltban kilökődött kövek a kálium-argon módszer szerint 22 millió évesek, és élő kígyókat 27 ezer évesnek találtak a C 14 módszer alapján! A mammutok szőrét 26 ezer évesnek mondták, míg a

¹²Ezt a leletet *Paranthropus boisei*, *Zinj* és *Zinjanthropus boisei* néven is meg lehet találni a szakirodalomban.

mammutokat konzerváló tőzegréteg ugyanannak a C 14 módszernek az alkalmazásával mindössze 5.600. évesnek bizonyult.

A radiometrikus kormeghatározás feltételezései

A kormeghatározó laboratórium nem közvetlen módszerekkel dolgozik. Két radioaktív izotóp relatív mennyiségét méri. Mivel az egyik a másikból jön létre, és ennek az átalakulásnak a jelenlegi értékét meg lehet becsülni, az eredményt fel lehet használni kormeghatározásra. Abból a feltételezésből indulnak ki, hogy minden leszármazó elem az eredeti bomlásának eredményeként jön létre, és eredetileg nem volt leszármazó elem a kőzetben. Ezt a feltételezést persze nem lehet igazolni. Feltétel az is, hogy a lebomlás sebessége hosszú időszakon keresztül azonos volt, és a földtörténet során soha nem befolyásolta ezt a folyamatot nagy energiájú részecskesugárzás. A fény sebességének a közelmúltban felfedezett változása felveti annak lehetőségét, hogy a radioaktív elemek lebomlása is gyorsabban zajlott a múltban, mivel ez a folyamat a fénysebesség függvénye. Továbbá az is előfeltétel, hogy egyetlen radioaktív elem sem vándorol el a kőzetből, illetve nem kerül bele a minta története során. Mivel sok radiometrikus folyamatban vesznek részt gázok és vízben oldódó anyagok, ez a feltételezés nincs kellően megalapozva.

Ez az elmélet meglehetősen hasonlít arra a helyzetre, amikor bemegyünk a fürdőszobába, és azt tapasztaljuk, hogy a csap ki van nyitva, és a kád félig tele van vízzel. A kádban lévő víz mennyiségének és annak alapján, hogy mennyire van kinyitva a vízcsap, megpróbálhatjuk megbecsülni, mennyi idő telt el a csap megnyitása óta. Ez a becslés abból a feltételezésből indul ki, hogy a kád üres volt, amikor a csapot megnyitották, azonos idők alatt mindig azonos mennyiségű víz folyik ki a csapból, és hogy a víz nem szivárog el a dugó mellett. Egy váratlan esemény, például ha valaki belezúdit néhány vödör vizet a kádba, az egész feltételezésünket halomra dönti.

A fiatal korra utaló jelek

Nem szokták publikálni azt a tényt, hogy sok mérési eredmény szerint a Föld és az univerzum nagyon fiatal.

Az óceánok

Ha megmérjük azt a sómennyiséget, amelyet a folyók a tengerbe hordanak, vagy ami a partok eróziója következtében az óceánokba jut, akkor egy olyan életkorhoz jutunk, amely a különféle sóknak megfelelően néhány ezer évtől néhány százmillió évig terjed, de semmiképpen sem éri el a milliárdos nagyságrendet, amire az evolúció híveinek szükségük lenne. Magától értetődik, hogy ha Isten az óceánokat eleve sósan teremtette, vagy ha az eróziók többsége kataklizmaszerűen történt, akkor még ezt a viszonylag fiatal életkort is felül kell vizsgálnunk.

A Föld mágneses mezeje

A Föld mágneses mezejét Gauss mérte meg először, 1835-ben. Több egymást követő mérés azt bizonyította, hogy a mágneses mező térereje exponenciálisan csökken. A számítások szerint 1.400. év alatt megfeleződik a mágneses mező térerőssége. Ez azt jelenti, hogy Kr. u. 600-ban a föld mágnessége kétszer olyan erős volt, mint ma, Kr. e. 800-ban négyszer, míg Kr. e. 2.200-ban nyolcszor erősebb volt a ma mért értéknél.

Ha ezt a függvényt kivetítjük a múltra, arra az eredményre jutunk, hogy 10.000. évvel ezelőtt a Föld olyan erős mágneses mezővel rendelkezett, mint egy mágneses csillag. Egy ilyen forró bolygón nem jöhetett volna létre az élet. Ezekből a megfigyelésekből levonhatjuk azt a következtetést, hogy a Föld kevesebb, mint 10.000. éves. Az evolucionisták kénytelenek azt feltételezni, hogy a térerősség változásának iránya a múltban többször is megfordult, és hivatkoznak a kőzetekben található ásványok polarizáltságára. Ha azonban ezek a vulkanikus sziklák az özönvíz alatti fokozott vulkanikus tevékenységnek az eredményei ("az mélységes örvények fejei megfakadának"), amikor a Föld tengelye valószínűleg erősen oszcillált, akkor számolhatunk váltakozó polarizáltságú mágneses mezővel.

Meteorikus por

Műholdak alkalmazásával megmérték a földre lehulló meteorikus por mennyiségét. A becslések szerint évente mintegy 14,3 millió tonna por hullik a Földre. Ez bolygónk történetének feltételezett száz és százmillió esztendeje alatt körülbelül 16 méter vastag porréteget hozott volna létre a Föld felszínén. A szél, az erózió és a tengerek területének megnövekedése a por egy részét nyilván elsöpörte. Ennek ellenére alig van nikkell a földkéregben, márpedig ez a fém a meteorok egyik fontos alkotóeleme. A Hold körül nincs légburok, nincsenek rajta óceánok, és az Apolló űrhajók utasai aggódtak amiatt, hogy a vastag porréteg veszélyeztetni fogja a leszállást a Hold felszínén. A valóságban azonban a porréteg alig néhány milliméter vastagságúnak bizonyult, ami kevesebb, mint tízezer éves porrétegnek felel meg.

Az a tény, hogy egyáltalán van még kozmikus por a naprendszerben, annak a bizonyítéka, hogy a naprendszer nem lehet több milliárd éves. A napszél nyomása lassan kisöpri a port a bolygóközi térből. Ezt Poynting-Robertson-effektus néven ismerjük. Ez a folyamat két és fél millió év alatt tisztára söpörte volna a naprendszert a bolygóközi portól (nem kellett volna hozzá többször tízmilliárd év).

A fiatal Hold

A holdkutató szondák azt is megállapították, hogy a Hold még mindig kihűlőfélben van. Ez ellentétben áll azzal, ami egy 4,5 milliárd évesre becsült ekkora anyagmennyiségről feltételezhető. A Hold hatalmas felszíni hőmérsékleti kisugárzással rendelkezik. Mágneses mezeje arra utal, hogy folyékony magja van. A Holdon hagyott műszerek rengéseket is regisztráltak.

A Hold évenként mintegy 5 centiméteres sebességgel távolodik, mintha a Földtől kapta volna kezdősebességét. Kétmilliárd évvel ezelőtt – vagyis a Föld-Hold-rendszer elfogadott korának felénél – a Holdnak annyira közel kellett volna keringenie a Földhöz, hogy a dagályhullámokat kiváltó erőknek szét kellett volna bolygónkat robbantaniuk. A Földnek pedig olyan gyorsan kellett volna forognia a tengelye körül, hogy az pusztító viharokat idézett volna elő.

Rövid keringési idejű üstökösök

Az üstökösök ellipszis alakú orbitális pályán keringenek. Amikor ezek a "piszkos hógolyók" napközben járnak, elveszítik anyaguk egy részét, ami egy látható csóvát eredményez. A rövid keringési idejű üstökösök – mint például a Halley – egymillió évnél rövidebb idő alatt teljesen elpárolognának. A rövid keringési idejű üstökösökre

egyetlen kielégítő magyarázat létezik: az, hogy a naprendszer még nincs egymillió éves. Nincs bizonyíték arra, hogy az észlelési távolságon túl van egy hatalmas üstökösfelhő, amint azt Oort feltételezi.

A galaxisunkon belül található gömb alakú csillaghalmazok olyan gyorsan mozognak, hogy egymillió éven belül kilépnek a Tejútrendszerből. Nagy sebességük miatt pusztán jelenlétükkel megcáfolják az univerzum sok milliárd éves korát.

A fény sebességének valószínűsíthető csökkenése

Azok számára, akik hisznek abban, hogy a teremtés csak mintegy hatezer évvel ezelőtt történt, problémát jelent az a tény, hogy a fénynek millió és millió évekre volt szüksége ahhoz, hogy a távoli galaxisokból elérkezzen hozzánk. Az 1987-ben megfigyelt szupernovarobbanások a jelek szerint jóval azelőtt történtek meg, hogy Isten kiterjesztette az eget! Az univerzumban hatalmas távolságokat mértek, nem trigonometriai módszerekkel (ez egy kicsit olyan lenne, mintha egy 20 mérföldnyire lévő kémény távolságát akarnám bemérni egy olyan háromszög segítségével, amelynek alapja a két szemem közötti távolság), hanem annak a feltételezésnek az alapján, hogy a vöröseltolódás mértéke arányban áll a távolsággal. Mindez az ősrobbanás elméletére épült, amiről azóta kiderült, hogy téves. Mint a 3. fejezetben már kifejtettük, egy V. Trockij nevű orosz tudós, a Gorkiji Rádiófizikai Kutatóintézet munkatársa felvetette azt a gondolatot (Asztrofizika és űrkutatás, 139. szám, 389-411. oldal, 1987), hogy a vöröseltolódást nem az adott csillag vagy galaxis távolodása okozza, hanem a fény sebességének csökkenése. 1984-ben egy amerikai tudós, T. van Flandern, a US National Bureau of Standards munkatársa közzétette felfedezéseit (NBS US Special Publication 617, 1984), amelyben azt állítja, hogy az atomóra a csillagászati időhöz képest lassul. 1955 és 1981 között a céziumóra által mért idő lassult a Hold keringési idejéhez képest. Az atomok rezgései összefüggésben vannak a fénysebességgel, ez a jelenség tehát szintén arra utal, hogy a fény lassul.

A fény sebességét az elmúlt háromszáz év folyamán számos alkalommal megmérték, tizenhat különféle módszer alkalmazásával. Egyes módszerek pontosabbak, mint a többi, és kisebb a kísérletek eredményeinek a szórása. Két ausztrál tudós, B. Setterfield és T. Norman, elemzés alá vette a fénysebesség közzétett mérési eredményeit (SRI International Technical Report, 1987. aug). Amikor ábrázolták a mért értékeket a kísérletek időpontjának függvényében, a kirajzolódó görbe azt mutatta, hogy az első mérésektől napjainkig a fény sebessége jelentős mértékben csökkent. Nemcsak Setterfieldnek tűnt fel ez a jelenség, mivel a tudományos folyóiratok éveken keresztül cikkeztek erről. Amikor Setterfield közzétette kutatásainak eredményét, azt is kifejtette, hogy mindez az univerzum fiatal korára utal. Ha grafikóját kivetítjük a múltba, akkor az derül ki, hogy mintegy hatezer évvel ezelőtt a fény sebessége közel végtelen volt.

Szupercsillagok

A fény sebességének csökkenése nemcsak arra ad magyarázatot, hogyan érhetett el hozzánk az eddig eltelt idő alatt a távoli galaxisok fénye, hanem egy olyan rejtélynek a megoldását is megadja, ami előtt a csillagászok hosszú időn keresztül tanácstalanul álltak. Sok távoli galaxisban az égitestek egymáshoz viszonyított sebessége sokszorosan meghaladja a fény mai sebességét. A relativitás elmélete ennek

lehetőségét kizárja. Ha azonban a múltban látjuk őket, amikor a fénysebesség nagyságrendekkel nagyobb volt, akkor ezek az égitestek nem lépték túl a fénysebességet.

A radioaktív bomlás üteme

Kimutatható, hogy sok fizikai mértékegység közvetlenül vagy közvetett módon függ a fénysebességtől. Planck látszólag tévesen elnevezett "állandója" fordítottan arányos a fénysebességgel. (A Planck-féle állandó a fény energiája és frekvenciája közötti hányadost fejezi ki. Ez az energia természetesen állandó, míg a frekvencia a fény sebességének és hullámhosszának arányát fejezi ki. Ha a fény sebessége a múltban nagyobb volt, amint az a távoli galaxisok megfigyeléséből megállapítható, akkor a hullámhossznak nagyobbak kellett lennie, hogy az energiája ne változzon. Ez az oka annak, hogy a vöröseltolódást meg lehet magyarázni a fénysebesség csökkenésének alapján.) A Planck-féle állandó múlt században történt mérései azt mutatják, hogy növekszik az értéke, amint azt a fénysebesség csökkenése alapján meg is lehetett jósolni. Amikor a Föld fiatal korának bizonyítékait mérlegeljük, meg kell említenünk, hogy a radioaktív bomlás üteme közvetlen kapcsolatban áll a fénysebességgel. Ez azt jelenti, hogy ha a fény lassul, akkor a bomlás üteme a múltban sokkal gyorsabb volt, tehát a lebomláshoz sokkal kevesebb időre volt szükség. A százmillió évek alig néhány ezer esztendőre csökkennek, ami összhangban áll a Biblia időrendjével.

Igaz lehet-e, hogy a teremtett világ hihetetlenül fiatal?

A továbbiakból látni fogjuk, hogy csak azért nem szokták elfogadni az univerzum hatezer éves életkorát, mert az evolúcióhoz ez nem elegendő. A századforduló előtt a legtöbb tudós elfogadta a Biblia által megadott időkeretet, ami a teremtéstől Krisztus második eljöveteleig tart. Az evolúciós időrend viszont egyszerűen figyelmen kívül hagy sok olyan tény, amely csak egy viszonylag fiatal univerzummal magyarázható.

1978 szeptemberében megjelent egy cikk a "Geotimes" című folyóiratban. A szerző, egy dr. John Eddy nevű asztrofizikus ezt írja: "Feltételezésem szerint a Nap 4,5 milliárd éves. Néhány ennek ellentmondó új és váratlan felfedezés, és világképünk ebből fakadó teljes átértékelése nyomán azonban gyanítom, hogy nyugodtan elfogadhatjuk Ussher püspöknek a Föld és a Nap életkorára vonatkozó becslését (kb. 6.000. év). Nem hiszem, hogy a csillagászati megfigyelések ellentmondásban lennének ezzel a megállapítással."

A fenti kijelentés elhangzása, vagyis 1978 óta az "új és váratlan felfedezések" közé felsorakozott az a tény is, hogy az univerzum anyagának egyenlőtlen eloszlása és a háttérsugárzás egyenletessége közötti ellentmondás az ősrobbanás elméletének elvetéséhez vezetett a kozmogóniában. A fénysebesség csökkenése még távolról sem általánosan elfogadott tény, de ez valószínűleg azért van, mert ezzel az is együtt jár, hogy az univerzum nagyon fiatal. Guy Berthault kísérleteinek eredményeihez, amelyek igazolták a gyors üledékképződést, valamint a St. Helens kitörésének bizonyítékaihoz szintén dr. Eddy észrevételeinek kinyomtatása után jutottunk hozzá. Elfogadhatjuk, hogy valóban elérkezett a "nagy átértékelések" ideje.

11. fejezet

Az állítólagos emberi evolúció

Az evolúció híveire nem gyakorol különösebben mély benyomást a Teremtés könyvének beszámolója arról, honnan származik az emberiség. Produkáltak egy szerény mennyiségű fossziliát, amely állításuk szerint azt bizonyítja, hogy az ember a majomból fejlődött ki. (Az összes kövületszilánk, amelyet a majom és az ember közötti kapcsolat bizonyítékának tartanak, kényelmesen elférne egyetlen koporsóban. Egyébként is ez volna számukra a legmegfelelőbb hely!)

Az emberi evolúció gondolata két téves eszmére épül. Az egyik az, hogy az emberi embrió, méhen belüli fejlődése folyamán végigmegy evolúciós történetének minden állomásán, a másik pedig az, hogy az emberi test sok maradványszervet tartalmaz, amelyekre ma már nincs semmi szükségünk, de evolúciós múltunkban valamikor lényeges szerepük volt. Mielőtt szemügyre vennénk a majomember kövületeit, gyorsan áttekintjük a rekapitulációs teóriát, valamint a maradványszervek kérdését.

A rekapituláció elmélete

Ezt az elméletet Darwin az evolúció legfontosabb bizonyítékának tartotta. Ernst Haeckel, Darwin kortársa agyalta ki, és a következő mondatban foglalta össze: "Az ontogenezis magába foglalja a filogenezist". Eme tekintélyt parancsoló tudományos tézis hétköznapi nyelvre lefordítva ezt jelenti: az embrió fejlődése során végigmegy az állatvilág evolúciós fejlődésének állomásain".

Az emberi embrió egyetlen sejtjént kezdi meg életét egy vízi környezetben, ahol állítólag maga az élet is kifejlődött. És ahogy az élet – mint mondják – a halakon keresztül fejlődött ki, az emberi embrió is rendelkezik kopolyúnyításokkal kialakulásának egy korai stádiumában. Később farka van, akár a majomnak, mielőtt egy teljesen kifejlődött emberi csecsemőként megszülethetne.

A megtermékenyített petesejt azonban nem úgy funkcionál, mint egy egysejtű protozoa. Ebben az állapotában tartalmaz minden genetikai információt, amire szüksége van ahhoz, hogy létrejöjjön belőle egy különféle sejteket tartalmazó sejthalmaz, ebből pedig a kisbabán keresztül a felnőtt ember. Elindul egy gyors osztódási folyamat. Az állítólagos kopolyúnyítások pedig valójában redők, amelyekből a nyelv, az alsó állkapocs és a nyak kifejlődik. Nincs is légzési funkciója, és nem becsületes dolog az evolúció hívei részéről az, hogy továbbra is kopolyúnyításoknak nevezik ezeket a redőket. A fark szintén illúzió, mivel a gerinc csak 33 csigolyából áll a fejlődés minden egyes szakaszában. A magzat testrészeinek eltérő mértékű fejlődése miatt a gerinc vége egy kicsit kiáll. A foetusnak a feje is aránytalanul nagy, mégse jut eszébe senkinek azt állítani, hogy nagyfejű őskőtől származunk.

Haeckel diagramja rendkívül meggyőző, de később bevallotta, hogy tudatosan megváltoztatta és felnagyította a tényeket, hogy illeszkedjenek elméletébe. Ezért a csalásért elítélte őt a jénai egyetemi bíróság. Sir Gavin de Beer, a British Museum munkatársa, ezt mondta: "Ritkán okoz ennyi kárt a tudománynak az, ha egy Haeckel

elméletéhez hasonló ügyes, igaznak tűnő és tetszetős kijelentést széles körben elfogadnak alapos vizsgálat nélkül."

Maradványszervek

Az evolúciós modell azt állítja, hogy miközben egy faj mutáció útján megváltozik, és alkalmazkodik változó környezetéhez, azok az anatómiai szervek, amelyekre a megváltozott organizmusnak már nincs szüksége, feleslegessé válnak. A bálna hátsó lábának csontjait is ilyen maradványszervnek vélték, ám ezeknek a csontoknak fontos szerepük van az izmok rögzítésében. Az ember farkcsontja állítólag a majom farkából jött létre. A valóságban viszont ehhez a csonthoz is izmok kötődnek, mégpedig azok, amelyek megkönnyítik a bélsár kiürítését. A farkcsontnak fontos szerepe van. Kizárólag az elvakult evolucionista láthatja képzeletbeli majomősöktől örökölt maradványszervnek.

Egy emberöltővel ezelőtt még azt állították, hogy az embernek 180 maradványszerve van, de amint egyre többet megtudtunk ezeknek a szerveknek a szerepéről, számuk alig fél tucatra csökkent. Például a hipofízist valamikor maradványszervnek tekintették, ma viszont fontos mirigynek nevezik. A pajzsmirigyről, a fül izmairól és a féregnyúlványról is tudjuk, hogy nem szükségtelenek. A csecsemőmirigy az emberben – néhány állatéval összehasonlítva – egy kicsi, összeaszott mirigy, de a közelmúltban felismerték feladatát. Amikor a szervátültetések megkezdődtek, felfedezték, hogy a test belsejében elhelyezkedő csecsemőmirigy a betolakodó idegen testek ellen harcol. Arra is rájöttek, hogy a mandula és a féregnyúlvány nagyon gazdag antitestekben, és szintén az immunrendszer részét alkotja.

Az oxfordi Goodrich professzor ezt mondta: "Meggondolatlanság lenne az emberi test bármely részét haszontalannak nevezni".

Magától értetődik, hogy ha minden élőlényt Isten teremtett, akkor nem fogunk maradványszerveket találni. Arra viszont számíthatunk, hogy minden szerv egy adott cél betöltésére szolgál, mint például a panda hüvelykujja, amelynek segítségével olyan ügyesen le tudja hántani a bambusznád háncsát.

Az evolúció hívei ennek ellenére sem hagynak fel torz magyarázataikkal, amint azt az Encyclopaedia Britannica-ból vett következő példa, egy morfológiáról szóló írás is igazolja (15. kiadás, 1974.):

"A ma élő ausztráliai famászó kenguru például a földön élő erszényesek leszármazottja. Ezekből alakult ki az a faj, amely felköltözött a fákra, és végül kifejlesztette a famászásra alkalmas végtagjait. De az is lehet, hogy ez a folyamat fordított sorrendben játszódott le, vagyis előbb fejlődtek ki a famászásra alkalmas végtagok, és az állat csak ezután költözött fel a fákra. Bárhogy is történt, a fán élő kenguruk egy része ezt követően búcsút mondott a fának, és újból alkalmazkodott a talajon való élethez (vagyis hátsó lábaik alkalmassá váltak az ugrálásra), azután megint visszatértek a fákra, de lábuk eközben annyira specializálódott az ugrálásra, hogy alkalmatlanná vált a fa törzsének megmarkolására. Ez az oka annak, hogy a ma élő kenguru nekifeszíti lábát a fa törzsének, akár a medvék."

A hátsó lábak ugrálásra szolgálnak, tehát az összeolvadt második és harmadik ujj maradványszerv! Ez a fajta magyarázat kísértetiesen hasonlít arra a történetre, amely

elmeséli, hogyan alakult ki az elefánt ormánya. A mese szerint a krokodil rendszeresen belecsimpaszkodott az orrába, amikor odament a vizesgödöréhez!

12. fejezet

Gyanús üzemek: a majom-ügy

A jávai ember: *Pithecanthropus erectus*

Darwin és Huxley írásainak megjelenése után sokan számítottak arra, hogy megtalálják a majomember maradványait. A tizenkilencedik század utolsó évtizedében egy holland sebész, Eugene Dubois, kifejezetten abból a célból utazott el Jávára, hogy fellelje a hiányzó ősoket. Talált is egy vékony réteget, amely tele volt fosszilizálódott csontokkal. Kiválasztotta egy óriás gibbon koponyájának tetejét, néhány őrlőfogát, az alsó állkapocsnak egy szilánkját és egy emberi combcsontot. Ezenkívül talált néhány emberi koponyát és más emberi csontokat is, de erről a tényről mélyen hallgatott. Nem igazán meggyőző, ha az embert ugyanabban a rétegben találják meg, ahol ősei is nyugszanak.

Dubois Európa-szerte sok helyen kiállításon mutatta be a gibbon koponyáját és az emberi combcsontot, azt állítva, hogy mindkettő egyazon lénytől származik. Valójában egymástól tizenöt méternyire találta meg a két csontot, és a combcsont egy évvel a koponyaszilánk megtalálása után került elő. Mivel a combcsont felegyenesedett járásmódra vallott, míg a koponyacsont majomra utalt, a leletet *Pithecanthropus Erectus*nak, felegyenesedett majomembernek nevezték el.

Dubois szellemi vezetője, Ernst Haeckel, a rekapitulációs teória atyja azt írta, hogy a *Pithecanthropus Erectus* "valóban a fejlettebb keskenyorrú majmok híres csoportjának a pliocénkori maradványa, amely az ember közvetlen pithecooid őse volt. Ő valóban az oly hosszú időn át keresett hiányzó láncszem".

Sir Grafton Elliot Smith, a Brit Természettudományi Akadémia tagja, aki az anatómia professzora volt Manchesterben, kijelentette: "A csoda megtörtént. Dubois megtalálta a szárnyaló tudományos fantáziája által elképzelt fossziliát." Egy másik szakértő, dr. Frederick Tilney megvizsgálta a koponyacsontot, és jellegzetességei alapján megállapította, hogy ez a majomember tudott beszélni!

Bár Dubois mindössze egy koponyacsontdarabbal rendelkezett, szárnyaló tudományos fantáziája lehetővé tette számára, hogy megállapítsa: a jávai ember agyának térfogata 900 köbcentiméter volt, vagyis átmenetet alkotott a majmok és az ember között. Megalkotta a majomember teljes modelljét. G. K. Chesterton ilyen szavakkal írt erről: "...az emberek úgy beszélnek a *Pithecanthropus*ról, mint Pittről, Foxról vagy Napóleonnál. Népszerűsítő jellegű történelmi írások úgy mutatják be, mintha I. Károlyról vagy IV. Györgyről beszélnének. Készült róla egy részletes rajz, ami olyan gondosan ki van retusálva, hogy még a hajszálait is meg lehetne számolni. Ha egy tájékozatlan ember ránéz az arcmására, eszébe se jut, hogy ezt a portrét egy combcsont, néhány fog és egy koponyacsontdarab alapján rajzolta valaki".

A korabeli tudósok egy része is kritikával fogadta Dubois leleteit. Virchow professzor ezt mondta: "Véleményem szerint ez a lény valójában állat volt, egy óriás gibbon. A combcsont és a koponya között semmiféle kapcsolat nincs."

Az 1930-as évek végén von Königswald talált egy koponyacsontdarabot Jáván. Tíz centet kínált a helybéli törzs tagjainak minden egyes ahhoz hasonló csontdarabért, amit találnak. Negyven darabot kapott, amit a bennszülöttek sebtében törtek össze, hogy kiérdemeljék a jutalmat! Az ezekből a szilánkokból rekonstruált koponyát érvként használták fel annak bizonyítására, hogy a Pithecanthropus Erectus az ember egyik őse volt.

A piltdowni ember: az Eoanthropus

1908-ban az angliai Sussexben, a Lewes közelében fekvő Piltdown-farmon a munkások egy sóderrétegben belevágtak valamibe, amit ők egy csontból való kókuszdióként írtak le. Egy helyi ügyvéd, Charles Dawson, aki amatőr archeológus volt, felismerte, hogy egy fosszilizálódott koponyáról van szó. Dawson maga is kereste a majom és az ember közötti átmeneti formát, a majomembert. Egyszer abban a szerencsében részesült, hogy megpillantott egy tengeri kígyót Hastings Pier partjai előtt. A várakozásnak és a hiszékenységek az ötvözete hozta őt abba a helyzetbe, hogy az Eoanthropus dawsonii – a dawsoni ősember – csodált felfedezője legyen. Ez volt a tudomány történetének legünnepeltebb csalása.

Dawson piltdowni ásatásaihoz másokkal együtt csatlakozott Sir Arthur Smith-Woodward, a Brit Természettudományi Akadémia tagja, a British Museum geológiai részlegének vezetője. Részt vett a munkálatokban egy Pierre Teilhard de Chardin nevű jezsuita pap is, aki a későbbiekben több hiányzó láncszemet is talált Pekingben és máshol, és sokat írt az evolúció és a kereszténység kapcsolatáról. Találtak még néhány csontot, fogakat és egy alsó állkapocsnak egy darabját. Sajnálatos módon az állkapocs pontosan azon a helyen törött el, ahol a koponyához kapcsolódik. Az állkapocs majomra utalt, a koponya emberre: a napnál is világosabb, hogy egy átmeneti formát találtak.

Sir Arthur Keith, aki szintén a Brit Természettudományi Akadémia tagja volt, *Az ember hajnala* című könyvében ezt írja: "Az, hogy előbb vagy utóbb fel fogunk fedezni egy piltdowni emberhez hasonló fajt, az antropológusok hitvallásának része volt már Darwin kora óta". 1938-ban Keith abban a kitüntetésben részesült, hogy ő leplezhette le ősenek emlékművét a Piltdown-farmon. Minden múzeum, amely adott a hírnevére, bemutatta az általa rekonstruált koponyát, fejet, vagy akár az egész, nehézkesen cammogó szőrös majomembert. Smith Woodward *Az első angol* című könyvében leírja az első kézből származó beszámolót a felfedezésről. A környéken sok kocsmát a piltdowni emberről neveztek el, a tavernák cégerei választékos műveltségről tettek tanúságot. Több száz doktori disszertációt írtak erről a témáról a világ egyetemsein.

A piltdowni ember negyven éven át bolonddá tette a szakértőket, míg végül 1951-ben lelepleződött a csalás. Bebizonyosodott, hogy az állkapocs és a koponya fluoridtartalma nem egyforma. Egy újabb alapos vizsgálat kimutatta, hogy az eredeti "kókuszdió" egy néhány ezer éves emberi koponya, az állkapocs viszont egy mai orangutáné volt. Az állkapocsot kálium bikromáttal színezték meg, hogy réginek tűnjön, a fogakat pedig megfaragták, hogy emberi fogaknak látszódjanak.

A csalásért először a néhai Charles Dawsons, az ügyben szereplő egyetlen amatőrt vádolták. Mások bele akarták keverni az ügybe a British Museumot, egy közelmúltban (1990-ben) Amerikában megjelent cikk írója pedig Keith-re mutogat. A New Scientist című folyóirat 1971. január 4-én leközölt egy levelet, amelyből kiderül, hogy a piltdowniak egy csoportja Teilhard de Chardint gyanúsítja. A csaláshoz felhasznált csontok nagy részét Teilhard találta, bár az is lehet, hogy ezeket ő maga helyezte el a sóderben. Az egyik ilyen tárgy egy kutyának a foga volt, amit egy kicsit megfaragtak, homokkal megdörzsöltek, és bikromáttal megszínezték. A jelenlévők gratuláltak neki, amiért egy ilyen nehezen észrevehető dolgot meglátott a sóderben. Egy másik ilyen fog, amit ez a filozófus talált, radioaktívnak bizonyult, erről a csaló mit sem tudhatott 1912-ben. Radioaktivitásának jellege elárulta, hogy a tunéziai Ichkeul-ból származik. Ez az ásatási terep 1918-ig nem volt közismert. Teilhard de Chardin 1906 és 1908 között kémiát tanított Kairóban, és a fossziliák iránti érdeklődése valószínűsíti, hogy felkereste ezt az észak-afrikai helyet.

Dr. Louis Leakey *Az ember eredetének leleplezése* című könyvében ezt írja: "Nem kétséges, hogy a csalásban részt vevő emberek közül legalább egy számottevő kémiai ismeretekkel rendelkezett, ezenkívül járatos volt a geológiában és az ember anatómiájában. Továbbá az elkövetők számára hozzáférhetőnek kellett lenniük olyan fosszilizálódott csontoknak is, melyek Nagy-Britannián kívüli területről származtak." Ez a leírás Teilhard de Chardin élethű fényképe.

A Nebraskai Ember: a Hesperopithecus

1921-ben Henry Fairfield Osborne professzor, aki az Egyesült Államokban, Nebraskában élt, Londonba utazott, és nagy hatást gyakoroltak rá a piltdowni fossziliák. Amikor a következő évben Nebraskában kiástak egy fosszilizálódott fogat, minden fenntartás nélkül egy újabb hiányzó láncszemként üdvözölte a leletet. Sir Grafton Elliot Smith 1924-ben megjelent *Az ember evolúciója* című könyvében ezekkel a lelkes szavakkal ír erről: "A két kihalt faj, a Pithecanthropus és az Eoanthropus után most megjelent egy harmadik is, a Hesperopithecus, a nyugati világ majomembere". Az Illustrated London News bemutatta a Mr. és Mrs. Hesperopithecusról készült kétoldalas rajzot, ami történelem előtti lények társaságában ábrázolja őket.

Mindez persze rendkívül hízelgő volt Osborne számára, különösen azért, mert egy helyi politikus, W. J. Bryan kampányt folytatott annak érdekében, hogy tiltsák be az iskolákban az evolúció tanítását. A Hesperopithecus fogát bizonyítékként be kellett mutatni a híres Scopes-perben, amelynek során egy tanárt bűnösnek találtak, amiért az evolúció elméletét tényként tanította. (Az erről készült film, az *Inherit the Wind*, dramatizálva mutatja be a Scopes-pert. A mozilátogatóban szimpátiát kelt a haladó, tudományosan gondolkodó tanár mellett, és ellenszenvesnek mutatja be az őt üldöző bigott vallásosságot.) Osborne kijelentette: "Maga a nebraskai föld tanúskodik Bryan ellen. A Hesperopithecus foga nyugodt, csendes hangként szól. Szavát persze nem könnyű meghallani... Ez a kis fog szilárdan hirdeti az igazságot, és bizonyítékként szolgál amellet, hogy az ember a majomtól származik".

Néhány évvel később találtak egy állkapcsot, a hozzá tartozó fogakkal együtt. Ez a lelet elárulta, hogy a Nebraskai Ember se nem majom, se nem ember, hanem

egyfajta sertés. Az igazságnak ezt a hangját természetesen soha nem hozták nyilvánosságra!

A Pekingi Ember: a *Sinanthropus pekinensis*

A hiányzó láncszem láza csillapítatlanul tombolt az 1920-as és az 1930-as években. Dr. Davidson Black és Teilhard de Chardin atya áttette kutatásainak székhelyét Piltownból Pekingbe. Egy barlangban, egy több mint hat méter vastag, összetömörödött hamurétegben megtalálták huszonnégy lény összetört koponya-csontját. Az összes koponya, amelyet rekonstruáltak, a koponya-alapnál volt összetörve, mintha az ehető agyvelőt szedték volna ki belőlük. Mindegyik koponya hiányos volt. Annak ellenére, hogy az összetört koponyákat rendkívül nehéz rekonstruálni, megállapították, hogy agytérfogatuk meghaladta az 1.000. köbcentimétert, és ezzel a *Sinanthropust* a majom és az ember közé tették. A rekonstruált lénynek női jelleget kölcsönöztek, és Nellie-nek nevezték el.

Egy M. Boule nevű archeológus tanulmányozta a barlangban talált csontokat, és arra a következtetésre jutott, hogy majmok koponyájáról van szó, amelyeket valódi emberek öltek meg ehető agyveljük kedvéért. Így számolt be munkájának eredményéről: "Az üledékből feltárt *Sinanthropus* a jelek szerint nem egyéb, mint vadászsákmány".

Teilhard jelentésében nem tulajdonított jelentőséget a vastag hamurétegnek, és így említette: "hamu nyomai"! Egyértelmű, hogy igazi emberek éltek ott, és valószínűleg meszet égettek építkezés céljából. Találtak néhány követ, amelyek valamikor bálák¹³ részei voltak. Ezeknek a vadászeszközöknek az elkészítése és használata nagy ügyességet igényel. 1929-ben a sajtó beszámolt arról, hogy a kínai főorvos Pei-ben, ugyanabban a barlangban, talált tíz emberi csontvázat. Az egyik koponya sértetlen volt. Azóta azonban semmit sem lehet hallani erről a leletről, és az összetört majomkoponyákat továbbra is az egyik hiányzó láncszemként ünneplik. A bizonyítékok Kína második világháborús megszállása alatt megmagyarázhatatlan módon eltűntek. Teilhard de Chardin, aki Pekingben maradt a japán megszállás éveiben, írásaiban említést sem tesz ezek eltűnéséről.

A becsületesség hanyatlása

W. R. Thompson professzor Darwin *A fajok eredete* című könyvének 1956-os kiadásához írt előszavában ezt írja: "A darwinizmus sikerét a tudományos becsületesség hanyatlása kísérte. Ez már Haeckel vakmerő kijelentéseiből és T. H. Huxley torz, nyakatekert és színvonalas érveléséből is nyilvánvalóvá vált. Ennek legmegdöbbentőbb példája, ami csak a közelmúltban került napvilágra, a piltowni koponya megváltoztatása annak bizonyítása érdekében, hogy az ember a majomtól származik. De még ez előtt lelepleződött a bizonyítékok meghamisításának egy másik esete is. A *Pithecanthropus* felfedezője, Dubois, sok évvel szenzációs beszámolója után beismerte, hogy ugyanabban a rétegben olyan csontokat is talált, amelyek egyértelműen emberi maradványok voltak."

¹³Hosszú szíjra vagy kötélre erősített egy vagy több golyó, amellyel a dél-amerikai vadászok a nagyvadaknak gáncsot vetve élve fogják el az állatokat.

Thompson a továbbiakban "igazolhatatlan spekulációnak" nevezi az evolúció hívei által hirdetett eszméket, amelyek azt állítják, hogy nincsenek állandó fajok, és hogy a variációknak nincsenek korlátai. Ezekkel a szavakkal folytatja: "Így jönnek létre a hipotézisekre épülő hipotézisek ingatag tornyai, amelyekben kibogozhatatlan szövevényt alkot a tények és a fantázia elegye".

Isten-ellenes filozófia

Ugyanebben az előszóban Thompson professzor ezt írja: "A természetes kiválasztódás Darwin által megfogalmazott, és követői által ma is tanított doktrínájának van egy erőteljes vallásellenes felhangja". Mint láttuk, a majom-ember vitába belekeveredett tudósok egy része tudatos csalásával a hírnevét is kockára tette. Legtöbbjük esetében azonban ez ambíciójuk és öncsalásuk keverékének tulajdonítható. Öncsalásukat sok esetben az a vágy motiválta, hogy az emberiség elméjében letaszítsák trónjáról a Teremtőt.

Ezt jól illusztrálja az Encyclopaedia Britannica 1974-ben kiadott 15. kiadása "Evolúció" című cikkének utolsó szakasza, amely Sir Gavin de Beer, a British Museum munkatársának tollából származik. Ezt írja: "Darwin két dolgot tett: kimutatta, hogy az evolúció bizonyított tény, és ezért megcáfolja a teremtésről szóló bibliai legendákat, és azt, hogy az evolúciót előidéző ok, a természetes kiválasztódás automatikusan történt, minden isteni beavatkozás vagy terv nélkül. Ezenkívül: ha mégis létezett egy terv, akkor az nagyon rosszindulatú lehetett, mivel oly sok szenvedést és fájdalmat okozott embernek és állatnak egyaránt. 1860-ban T. H. Huxley lerombolta Samuel Wilberforce püspök érveit. 1925-ben, a híres "majom-perben" elítélték John T. Scopes tanárt. Tennessee állam törvényben erősítette meg az evolúciós elmélet tanításának tilalmát, de évekkel később, 1968-ban az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága alkotmányellenesnek minősítette az anti-evolúciós törvényeket."

Ez az Isten-ellenes tanítás, amely iskoláinkban a tudomány nevében folyik, gyermekek sok nemzedékére kifejtette már hatását. Véletlen egybeesés lenne csupán, hogy csökken a templomok látogatottsága, meginogtak az erkölcsi mércék, a bűnözési statisztikák az egekig szöktek, a válás normális dolognak számít, hogy az abortusz nem egyszerűen törvényes, hanem hétköznapi eljárás lett, és a szexuális devianciák széles körben elfogadottá váltak? A családi élet Isten által meghatározott mintájáról és az emberi élet szentségéről szóló keresztény tanításnak közvetlenül a Mózes első könyvében leírt teremtéstörténet a forrása. Az evolúciónak az alapok ellen intézett támadása miatt összeomlott az erkölcs épülete, amely a társadalom alapja. Az evolúció nem egy mellékes kérdés, amelyet tetszés szerint elfogadhatunk vagy elutasíthatunk.

Ha azt mondd a gyermeknek, hogy ő nem is Isten képére lett alkotva, hanem állati őstől származik, az ezután következő dolgokat ugyanolyan biztosan meg lehet jósolni, mint azt, hogy a nappal után jön az éjszaka.

13. fejezet

További ősök

Nemcsak az előző fejezetben leírt koponyaleletek, hanem az ember családfájának más állítólagos tagjai is egyértelműen vagy majmok, vagy emberek.

Fossilizálódott majmok

Bár a szakértők nem tudtak konszenzusra jutni ebben a kérdésben, és újabb leletek halomra dönthetik a dédelgetett elméleteket, sokan hisznek abban, hogy a Ramapithecus nevű majomfosszília az ember egyik korai előfutára. Az i. e. kétmilliomodik évre datált faj (az evolúció hívei vonakodnak a Kr. e. és a Kr. u. kormegjelölés használatától) mindössze néhány tucat, Indiában talált állkapocs és fog alapján ismert. Az ember őseinek sorába az állkapocs formája alapján jutott be. Az állkapocsban elhelyezkedő fogak bizonyos jellegzetességeit az emberi fogakon is megfigyelhetjük. Ám a ma Etiópiában honos egyik cercóffélének is ilyen fogai vannak, emberi jellegzetességekkel azonban nem rendelkezik.

Sok antropológus véleménye szerint az Australopithecus, más néven a déli majom is őseink sorában foglal helyet. Ám a Richard Leakey által Észak-Afrikában talált csaknem hiánytalan koponyák agytérfogata a majmokénak felel meg. Hans Reck professzor pedig még 1913-ban egy teljes emberi csontvázat talált ugyanabban a körzetben.

Az ezeknek a fossziliáknak tulajdonított kor nagyon megtévesztő lehet. Ezek korának meghatározását a kálium-argon módszer alapján végezték el (lásd a 10. fejezetet). A tudósok – ellentétben azzal, amire számíthatnánk – nem az évek számát, hanem két elem, a kálium (K) és az argon (Ar) izotópjának egymáshoz viszonyított mennyiségét mérték meg a fossziliákat körülvevő kőzetágyban. Majd egy matematikai képlet alkalmazásával – amely azonban több feltételezést is tartalmaz – kiszámolták korukat. Ám a kálium és az argon arányának egészen kis eltérése is nagy mértékben befolyásolja a végeredményt. Például a D. Johanson által az 1970-es években Etiópiában talált és "Lucy" névre elkeresztelt majom vizsgálatának eredményei 3,1 és 5,3 millió év között mozognak. Ugyanebben az évtizedben R. Leakey talált egy "emberszabású" lényt, amelyet "1470-es számú koponya" néven katalogizáltak, és ez a British Museum kormeghatározása alapján vagy 220, vagy pedig 2,6 millió éves! Az argon gáznemű anyag, ezért meg tudja változtatni helyét a kőzetekben, a kálium sói pedig vízben oldódnak. Nem meglepő tehát, hogy ez a módszer teljesen megbízhatatlan.

A neandervölgyi ember

A Homo neanderthalensis fossziliáit sok helyen meg lehet találni. Ezek az emberek alacsonyak és erős testalkatúak voltak, vaskos ízületekkel és a szemöldök vonalában erősen előreugró homlokcsonttal rendelkeztek. Agytérfogatuk mintegy 2.000. köbcéntiméterre tehető, vagyis nagyobb volt, mint sok mai emberé. R. Virchow, a híres tizenkilencedik századi anatómus kijelentette, hogy a neandervölgyi ember valódi ember volt, csak angolkórban és arthritisben szenvedett. Ez a vélemény azonban Darwint követően feledésbe merült, és a neandervölgyi az ember egyik majomszerű őse lett. Az elmúlt 25 évben aztán megint megváltozott a vélemény, és a tudósok azt állítják, hogy a fogak és a csontok, még a kicsi gyermekek esetében is egyértelműen a D-vitamin hiányára utalnak. Feltehetően az elégtelen táplálkozás és a napfény hiánya – amelyet az özönvizet követő jégkorszak idézett elő Észak-Európában

– okozta az ízületi gyulladást és az angolkórt, amit a megnagyobbodott ízületek egyértelműen tanúsítanak. Ami a jellegzetes koponyát illeti, ez ma sem ismeretlen dolog, az előreugró homlokcsont megfigyelhető a történelem előtti véseteken és festményeken is.

A neandervölgyiek eltemették halottaikat, festményeket és szép formájú szerszámokat készítettek. A *New Scientist* egyik 1991-es számának illusztrációja mégis majomként mutatta be őt!

A harmadkori ember

A neandervölgyi mellett világszerte megtalálhatók más fajok maradványai is. A Cro-Magnon-i egy egészséges, mintegy 180 centiméter magas ember volt, aki akár a waterloo-i csatán is eleshetett volna, feltéve ha akad egy inge, meg egy hosszú nadrágja. Az evolúció híveinek azért nem jelent problémát ez a fosszília, mert az üledékes kőzetek legfelső (negyedkori) rétegeiben is megtalálhatók. Jelen fejtegetésünkhöz illően azonban valódi emberi maradványokat és ember készített tárgyakat találtak a negyedkori rétegek alatt, amelyek szerint az ember egyidős őseivel, vagy akár még öregebb is lehet náluk. Az evolúció hívei ezen a problémán is túteszik magukat. Vagy azt állítják, hogy ezeket az embereket utólag temették oda, vagy tréfacsinálók művének mondják ezeket a leleteket, vagy pedig tudomást sem vesznek róluk. Ezek között a régi maradványok között szerepel a Castenedolo koponya, a Calaveras koponya, a Foxhall állkapocs, a Galley-dombon talált csontváz, és még sok más lelet. Ha az olvasó részletesebben is meg szeretné ismerni ezt a témát, lapozza fel Frank Cousins: *A fosszilizálódott ember* (Creation Science Movement, 1971) és Malcolm Bowden: *A majomember: tény vagy illúzió* (Sovereign Publications, 1977) című könyvét. Az említett maradványok közül sokat szakemberek találtak meg, akik igazolták azt a tényt, hogy a felsőbb rétegek érintetlenek voltak, nem történt ott temetés.

Régészeti leletek

Ha az ember már egymillió éve él a földön, hogy lehet az, hogy a legrégebbi épületek és a legősibb írott anyagok mindössze ötezer évesek? A régebbi időkre datált barlangi korokról nem maradtak fenn írásos feljegyzések. Ezeknek a korszakoknak a meghatározása feltételezésekre épül, amelyeket legjobb esetben is megbízhatatlanoknak kell tartanunk, mert ezekre a következtetésekre az evolúció időkeretében gondolkodva jutottak el. Feltételezve, hogy a hajdani korokban a populáció egyáltalán nem növekedett, mintegy hárommilliószor egymillió ember élt és halt meg úgy, hogy alig maradt utána egy kevés fosszília, és kultúrájának bizonyítékai is szinte nyomtalanul eltűntek.

A világ legrégebbi épületei figyelemreméltó mérnöki és csillagászati ismeretekről tanúskodnak. A hatalmas egyiptomi piramisok azt mutatják, hogy építőik az írott történelem hajnalán pontos geometriai és csillagászati tudással rendelkeztek. Sok ilyen ősi építmény gigantikus méretű kötömbökből áll, amelyek olyan pontosan illeszkednek egymáshoz, hogy egy késpengét sem lehet közéjük betolni. A régiek kalendáriuma annyira pontos volt, hogy az csak a huszadik századi időmérés precizitásához fogható.

Kőkorszaki kultúrák

A Babel tornyánál bekövetkezett szétszórátást követően a vándorló törzsek szükségszerűen egyszerű életmódot folytattak. A mezőgazdaság és az ipar létrejötte előtt vadászatból és gyűjtögetésből éltek. A "kőkorszak" egy ideiglenes állapot lehetett, azt az időszakot megelőzően, amikor az emberek már letelepedtek és kohókat építettek a kibányászott ércek kiolvasztására. Ezek a kőkorszaki emberek fejlett csillagászati ismeretekkel rendelkeztek, amint azt Stonehenge, valamint a Brit-szigeteken és a Bretagne-ban talált kőkörök bizonyítják.

A mai kőkorszaki kultúrák egy korábbi, sokkal fejlettebb civilizációból fejlődtek vissza. Ennek a degenerálódásnak egyik példáját azok a dél-amerikai indiánok jelentik, akik a néhai maya civilizáció romjain élnek.

Vajon a Chou Kou Tien barlanglakó emberei, akik a Sinanthropus (az úgynevezett pekingi előember) agyát megették, Babelból vándoroltak ide? A kínai civilizáció bizonyítékai erre a korra nyúlnak vissza. *A történelem könyve* című munkájuk tartalmaz egy csillagászattal kapcsolatos megjegyzést, amely a Kr. e. 2.250. évre utal. Ez a legrégebbi írásos történelmi adat a Biblián kívül.

Ősi törzsi történetírások

Sok nép egészen Noéig vezet vissza őseinek sorát. Az arabok és a zsidók Sémről, Noé fiától származnak. A kurdok szintén Noéra vezetik vissza származásukat. Az írországi kelták, a szászok és a régi britek Jáfeten keresztül utódai Noénak. A Kína déli részén élő Miao népnek van egy költeménye, amely a teremtésről szól, és a szájhagyomány őrizte meg. Ez feltűnően hasonlít a Mózes első könyvében olvasható történetre, és Ádámtól Jáfetig még néhány pátriárka nevét is megőrizte. Ezeket az emlékeket azonban a hagyományosan gondolkodó tudósok általában mitológiának tekintik.

A nyelv

Ha összehasonlítjuk az írott és a beszélt angolt, láthatjuk, hogy a nyelv az idők során változik. Az egyik oldalon fejlődik, mivel az új fogalmak kifejezésére új szavak képződnek, különösen a tudományban és a technológiában. A mondatban azonban egyszerűsödik. Chaucer és Shakespeare műveit nehezünkre esik elolvasni, nemcsak a szóhasználat változásai miatt, hanem azért is, mert a régi angol nyelv mondatalkotása sokkal bonyolultabb volt. A mai angol nyelv sokkal elnagyoltabban fejezi ki magát, mint a régi. A "you" szó nem annyira pontos meghatározás, mint a "thee" és a "you", amely néhány száz évvel ezelőtt még különbséget tett az egyes és a többes szám között. A nyelvek degenerálódnak, nem fejlődnek. A mai angol a klasszikus görög és latin nyelvvel összehasonlítva, amelyekből részben származik, sokkal kevésbé pontos. Az a gondolat, hogy a majmok fokozatosan kifejlesztették a beszédet, és a nyelv egyre fejlettebbé vált, ellentétben áll azzal, amit nyelvünk időbeni változásairól tudunk.

A szakértők ennek ellenére kísérleteket folytatnak majmokkal, tanulmányozzák társas szokásaikat és hangjaikat, emberi tulajdonságok jelei után kutatva. Egy nemzetközi értekezleten hangzott el ez a megállapítás: "Minél többet tudunk erről, annál kevésbé tűnik működőképesnek az emberi nyelv megértése kapcsán". A helyzet az, hogy a legrégebbi ismert nyelvek bonyolultak, fejlettek, csiszoltak, és egyáltalán nem hasonlítanak az "én Tarzan – te Jane" népszerű elképzelésére. A nyelvek az idő múlásával degenerálódnak, nem pedig fejlődnek.

Az ember különbözik az állatoktól

Az ember teste a vérkeringés, a légzés, az emésztés és még néhány dolog szempontjából hasonlít az állatok testére. Agyunk is hasonlít az állatok agyához tekervényei és elektrokémiai reakciói alapján. Gondolatainkat és cselekedeteinket azonban nemcsak vágyaink, félelmeink és ösztöneink irányítják. Képesek vagyunk önzetlenül szeretni, és tudjuk értékelné a szépet. Egy állatból soha nem lehet Shakespeare, Sibelius, vagy Sztálin.

Minden emberben ott él a késztetés Isten dicsőítésére. Mindenki képes felismerni az igazságot és a korrekt viselkedést. Él bennünk egy olyan elképzelés a "jóról", aminek semmi köze sincs ahhoz, amit egyébként helyesnek tartunk. Ugyanakkor még a legtöbb újjászületett emberben is van egy nagyon erős hajlam arra, hogy a rosszat válassza. Ha az ember a majomtól származik, akkor a jó és a rossz sokkal kevesebbet számít, mint a hasznosság szempontja. Akkor viszont honnan tettünk szert "bukott természetünkre", amit valamennyien felismerünk? Ha pedig az ember nem "bukott el", akkor Krisztus kereszthalála teljesen értelmetlen volt. Ha azonban az ember egy különleges teremtmény, Isten hasonmása, aki elbukott, akkor megvan a magyarázata egymással harcban álló szenvedélyeinknek.

Az emberi történelem, a civilizáció emlékei, a nyelv és az ember természete mind-mind beleillik a bibliai teremtéstörténet képébe, és egyértelműen cáfolja feltételezett állati eredetünket.

14. fejezet

Néhány nap munkája

A világ legrégebbi könyvgyűjteménye, a Biblia, véges-végig azt állítja magáról, hogy Isten írta, Isten ihlette. Azokon a területeken, ahol tartalmát mai ismereteink alapján ellenőrizni tudjuk – ilyen például a történelem, a régészet és több tudományág –, semmi hibát nem találunk benne. Az oktatási rendszer és a tömegtájékoztatósi eszközök azonban az eredet kérdését egészen más színben tüntetik fel előttünk.

Mózes forrásanyaga

A Teremtés könyvét, más néven a Genezist, Mózes írta a Krisztus előtti második évezredben. Fel kell tennünk a kérdést, hogy Mózes vajon honnan tett szert részletes ismereteire, és ehhez találunk egy kulcsot a Biblia legelső könyvében. A Teremtés könyve több részre tagolható, és mindegyik szekció így fejeződik be: *"Ez az eredete..."*

A második rész negyedik verse ezzel az összefoglalóval zárja le a menny és a föld teremtésének történetét: *"Ez az égnek és a földnek eredete, amikor teremtettek. Mikor az Úr Isten a földet és az eget teremté..."*

A következő szekció név szerint bemutatja Ádámot és Évát, beszámol a bukásról, Kain és Ábel történetéről, valamint Kainnak Ádám hosszú élete alatt született utódairól. Ez a szakasz az 5. rész 1. versével ér véget, ezekkel a szavakkal: *"Ez az Ádám nemzetségének könyve."* Egyértelmű, hogy az első ember leírta

családjának történetét egy könyvbe, ezt Noé megőrizte, hogy aztán továbbadja Mózesnek.

A következő szakasz leírja Séth családfáját Noéig. A világ népessége igen megnőtt. Fokozódott az erőszak, és az ember szívének minden gondolata gonosz volt. Ezért Isten úgy döntött, hogy özönvízzel sújtja az egész földet. (Krisztus ezt saját második eljövételéhez hasonlítja, amikor megítéli az egész világot). A Teremtés könyvének ez a szakasza a 6. rész 9. versének ezzel a mondatával zárul: *"Noénak pedig ez a története."*

Ugyanezt a refrént találjuk a Noé fiairól szóló beszámoló, Sém, Terah, Ábrahám, Izmael és Izsák, Ézsau és Jákób történetének végén. Majd Mózes második könyve így kezdődik: *"Ezek pedig az Izrael (vagy Jákób) fiainak nevei, akik Jákóbbal Egyiptomba menének"*. Érdeemes megjegyezni, hogy Máté így kezdi beszámolóját: *Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségéről való könyv"*.

A Teremtés könyve tehát nem valami homályos népi emlékezet által megőrzött történet, amit aztán Mózes, a politikus, miközben nemzetté kovácsolta a tíz törzset, leírt. A fentiek fényében látszik, hogy a történet a mai családi feljegyzések valóságizével és hitelességével rendelkezik.

Milyen hosszú egy nap?

A Teremtés könyvének első fejezete a teremtés hat napjának és az ezt követő pihenőnapnak a leírása. A teista evolúció hívei egy olyan értelmezéssel próbálkoztak, hogy ezek a napok hosszú korszakokat jelképeznek. Ennek az interpretációnak egyik problémája az, hogy a harmadik "napon" megteremtett gyümölcsfáknak meg kellett várniuk, hogy a hatodik "napon" megteremtett rovarok megporozzák őket. Ha minden egyes nap sokkal hosszabb volt, mint 24 óra, akkor a gyümölcsfák nem élték volna túl legelső generációjukat. Az is igaz, hogy a "nap" szót egy határozatlan időtartamra is lehet alkalmazni: "Az én napjaimban másként mentek a dolgok". A "nap" szócskán a 2. rész 4. verse a teremtés egész idejét érti. Amikor azonban a Biblia ezt a szót egy számnévvel együtt használja (például a harmadik napon, vagy hat nap), akkor az mindig egy 24 órás időtartamra utal. Az 5. versben, ahol az első nap említésre kerül, a "nap" szó a napfényes órák időszakát jelenti. Aztán a nap fogalma kibővül: *"és lőn este és lőn reggel"*. Mózes második könyvének 20. fejezete elmondja nekünk, hogy az Úr hat nap alatt teremtett meg mindent, a hetedik napon pedig megpihent. Érdekes módon ez az oka annak, amiért nekünk is hat napon keresztül kell dolgoznunk, és amiért nekünk is tiszteletben kell tartanunk a pihenőnapot. Ugyanez az ok ismétlődik részletekbe menően kifejtve a 31. részben, *"írván az Isten ujjá által"*. Elképzelni is nehéz, hogyan fogalmazhatta volna meg ennél egyértelműbben a Biblia Írója, hogy ő mindent hat, szó szerint értett nap leforgása alatt teremtett meg.

A kezdetek előtt

Van, akit érdekel, mi lehetett a tér, az idő, az anyag és az energia megteremtése előtt. Ha Isten teremtette meg az időt, akkor ő az időn kívül áll. A Biblia örökkévaló Istennek nevezi őt. Mivel ő felette áll az időnek, nem volt kezdete, és ez választ ad arra a régi kérdésre, hogy ki teremtette Istent. Mivel ő hozta létre az időt, Neki nincs szüksége időre valaminek a megteremtéséhez, hanem egy pillanat alatt létre tudja hozni a dolgokat.

János evangéliuma 17. részében Jézus azt mondja, hogy az Atya szerette őt a világ megalapítása előtt. Feltehetően csak egy több személyből álló Istenséget lehet a szeretet Istenének nevezni akkor, amikor még nem léteztek teremtett lények, akiket szerethetett volna. A Biblia kijelenti, hogy Krisztus, az Isten Báránya *"megöletett a világ megalapítása előtt"*, és a mi nevünk fel volt írva az Élet Könyvében már a világ megalapítása előtt. Más szavakkal: még mielőtt Isten megalkotta volna a földi embert, már akkor látta, hogy bűnbe fog esni, és látta a büntetést is, amelyet ki kell fizetnie kapcsolatunk helyreállítása érdekében. Ennek ellenére is úgy gondolta, hogy érdemes megteremtenie az embert. *"Krisztus az előtte álló öröméért elszenvedte a keresztet, megvetve a gyalázatot."*

Ősi, de nem elavult

Isten az első napon megteremtette az időt (a kezdetet), a teret (az eget), az anyagot (a földet) és az energiát (a fényt). Az ember a tér-idő-anyag-energia viszonyai között él. Az anyag a térben helyezkedik el, az időben vibrál, átalakítható energiává, az energia pedig anyaggá. Az anyag nem létezhet a tértől, az időtől és az energiától elválasztva.

A mintegy négyezer évvel ezelőtt íródott Jób könyve azt állítja, hogy a föld a térben függ. *"Ő terjeszti ki északot az üresség fölé és függeszti föl a földet a semmiség fölé."* (26:7.). Ésaiás, aki mintegy két és félezer évvel ezelőtt élt, utal arra, hogy a föld olyan, mint egy labda. *"Ki ül a föld kerekége fölött..."* (40:22.).

Az újonnan megalkotott földet teljesen elborította a víz, formátlan és üres volt. A Teremtés könyve első fejezetének hátralévő része a föld kiformalását és élőlényekkel való betöltését írja le.

A rés-elmélet kérdése

Voltak, akik megpróbálták beilleszteni az evolúció roppant hosszú képzeletbeli korszakait az első fejezet első és második verse közé. Ez az időbeli rés sokkal hosszabb, mint a Bibliában feljegyzett egész történelmi időszak. A Biblia utolsó fejezete arra figyelmeztet, hogy az Igéhez nem szabad hozzátenni. Az Úr Jézus, mindenek teremtője úgy beszél Ádámról és Éváról, mint akik *"kezdetben teremtettek"* (Máté 19:4.). Ezt aligha mondhatta volna, ha ez az időbeli rés valóban létezett. Ádám fia, Ábel, így szerepel a történelmi időkre vonatkozó utalásokban: *"...a világ fundamentomának felvettetésétől fogva kiontatott, az Ábel véréből fogva..."* (Lukács 11:50.).

A "rés-elmélet" következő problémája az, hogy Ádám bűne előtt is léteznie kellett volna a halálnak. A Róma 5. azt mondja, hogy *"...egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, és aképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek"*. Az I. Korintus 15. pedig ezt írja: *"...ember által van a halál..."*, és *"...amiképpen Ádámokban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek"*. Ha volt halál Ádám előtt, akkor nincs kapcsolat a bűn és a halál között, és ez azt is jelenti, hogy Krisztus nem a bűneinkért halt meg. Ádám halála fizikai és szellemi halál is volt, mivel Isten ezt mondta: *porból vétettél és porrá kell lenned"*. Ez a halál nem korlátozódott az ember halálára, hanem megnyitotta az utat számtalan állat pusztulása előtt is, ugyanis a Róma 8. azt írja, hogy Ádám bűnének következményei az egész teremtett világot érintették. Mindebből az

következik, hogy a rés-elmélet teljes mértékben aláássa az evangélium kijelentéseit azáltal, hogy megtöri a kapcsolatot a halál és a bűn között. Ez az érvelés arra az interpretációra is vonatkozik, amely szerint a teremtés napjai hosszú korszakokat szimbolizálnak. Az evolúció és a teremtés közötti minden kompromisszum belezavarodik ebbe a kérdésbe.

A háromegegy Isten

A frissen megalkotott sötét, formátlan és üres föld fölött Isten Szelleme lebegett. János azt mondja, hogy minden Krisztus által teremtett. A teremtés művét a háromegegy Isten, az Atya, a Fiú és a Szent Szellem végezte. A Háromság az újjáteremtésben is együtt végzi munkáját. Egyetlen hatalmas műről tudunk, amelyben Isten három személye nem közösen cselekedett. A Zsidókhoz írt levél bevezető versei úgy beszélnek Krisztusról, mint teremtőről, de a levél azzal folytatódik, hogy ő tisztított meg minket bűneinktől. Péternek talán eszébe jutott az Istentől való elhagyottság dermesztő kiáltása, ami a keresztről elhangzott, mert azt mondja, hogy Krisztus *"a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára"*.

A világ világossága

Nem kell aggódnunk amiatt, hogyan létezhetett fény a nap, a hold és a csillagok megteremtése, vagyis a negyedik nap előtt. Isten világosság. ő az alkotója nemcsak a világítótesteknek, hanem a fénynek is. Az, hogy már az első napon volt este és reggel, azt jelenti, hogy a Föld forgott a tengelye körül. A Föld forgási sebessége határozza meg a nap hosszát, nem pedig a Nap látszólagos mozgása a föld körül.

Ebben a történetben az is benne van, hogy a Föld már a teremtéskor is forgott a tengelye körül, és egy adott irányból érkező fény világította meg. Azok az ősi civilizációk, amelyek a Földet laposnak képelték el, nem tudhatták, hogy amíg a Föld egyik fele világos, addig a másik fele sötétségben van. Bolygónk megfelelő képét a Lukács 17. írja le. Itt az Úr Jézus Krisztus arról beszél, hogy az utolsó időkben visszatér a földre. Azt mondja, hogy abban a pillanatban ketten alszanak majd egy ágyban, ugyanakkor ketten kint dolgoznak majd a mezőn. Azt is elmondja, hogy egy másodperc, egyetlen szemvillanás alatt fog megérkezni. Más szavakkal: a Föld egyik részén éjszaka lesz, a glóbusz másik oldalán pedig nappal. A csillagászat említett szempontjának bibliai képe korrektnek tűnik.

A saját tengelye körül forgó Föld mágneses mezővel rendelkezett, hogy visszaverje a napszelet, és már jó előre biztosítsa a költöző állatok navigációjához szükséges eszközt. A Föld mágneses terét Gauss 1835-ben elvégzett első mérései óta folyamatosan figyelemmel kísérik. Azt tapasztalták, hogy erőssége exponenciálisan csökken. Alig tízezer évvel ezelőtt a Földnek olyan erős mágneses erőtérrel kellett rendelkeznie, akár egy mágneses csillagnak! Egyértelmű, hogy a Föld még nincs tízezer éves.

15. fejezet

Vizek az égbolt felett

A teremtés második és harmadik napján Isten a kietlen és puszta földet előkészítette a növények és az állatok fogadására, amelyeket az idők kezdetén, a legelső héten teremtett.

"Légyen kiterjesztett erősség az víz között, mely elválassa az vizeket az vizektől." Mi ez a kiterjesztett erősség? Nos, az ötödik napon Isten szárnyas állatokat teremtett, hogy röpdössenek a föld felett, a nyitott égbolton. Ez a kiterjesztés egyértelműen az atmoszférára utal. Az atmoszféra fölötti vizek azonban nem jelenthetik a felhőket, mivel a felhők az atmoszférán belül, különböző magasságokban lebegnek.

A termoszféra

Ma már tudjuk, hogy a sztratoszféra fölött van egy mély kiterjedésű, gyakorlatilag üres tér, ahol azonban a hőmérséklet lényegesen meghaladja a víz forráspontját. Valakinek feltűnt, hogy ez a réteg hihetetlen mennyiségű láthatatlan, túlhevült gőzt képes felszívni. Vajon ez lenne a magyarázata az égbolt fölötti vizeknek? Ha igen, akkor hol van ma ez a rengeteg víz?

Az üvegház-hatás

Egy vízpárából álló ernyő sokféleképpen befolyásolhatná a földi életkörülményeket. A vízpárán a nap sugárzásának nagy része áthatol, de az infravörös tartományt a vízmolekulák elnyelik. Ennek az az oka, hogy a vízmolekula atomjai közötti kötés rezgésbe jön ettől a frekvenciától. Ma a földet a napsugárzás melegíti fel, de a talaj az energia nagy részét hő formájában visszasugározza az űrbe. A hő az infravörös tartomány legalacsonyabb frekvenciája. Ha a Földet kezdetben páraburok vette körül, akkor a talaj nem sugározhatott vissza ugyanannyi hőt, mint ma. Az egész föld egy gigantikus üvegház lehetett, amelyet azonban nem üveg, hanem gőz takart.

Az üvegházak buja vegetációt hoznak létre, hatalmasra növő, egészséges növényekkel. A fosszilizálódott növényi maradványok arra utalnak, hogy a növényzet valóban nagyon gazdag volt a múltban. A Föld atmoszférájának hőmérséklete szinte teljesen egyenletes lehetett, még a sarkokon is, és a távoli északon, valamint az Antarktison talált szénkészletek is ezt igazolják. Nem léteztek a sarki jégsapkák, soha nem fújt szél: kész paradicsom lehetett ez a világ. De mindez azzal járt együtt, hogy eső sem hullott a növényekre. Ennek a képnek az alátámasztására olvassunk bele Mózes első könyvének második fejezetébe: *"...még az Úr Isten nem bocsátott vala esőt alá az földre... azonban pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét."* Olvasunk még folyókról, amelyek egy forrásokban gazdag vidékre utalnak.

A páraréteg védelmet jelentett a föld számára az ártalmas, nagy energiájú napsugárzással szemben. Ezenkívül egy ilyen vastag páraréteg jelentős mértékben megnövelhette az atmoszferikus nyomást. Az atommeghajtású tengeralattjárókon szolgálatot teljesítő emberek hosszú időn keresztül a normálisnál magasabb légnyomásnak vannak kitéve. A tapasztalatok szerint ilyen körülmények között a kisebb sérülések alig véreznek, és gyorsan meggyógyulnak. Azt is megfigyelték, hogy a szívverés üteme lelassul, mivel magasabb nyomás alatt a vér több oxigént tud szállítani az izmoknak. Talán ezek a körülmények tették lehetővé a régiek hosszú élettartamát? Az özönvíz előtt, Noé idejében, az emberek több mint kilencszáz évig

éltek. Az özönvizet követően az élettartam rohamosan csökkent, míg végül megállapodott a mai szinten.

A kataklizma

A jelek szerint tehát – ha ezek a sejtések igazak –, az üvegház-hatás Noé koráig tartott. Ekkor az égbolt fölötti vizek valamilyen ok miatt egy negyven napig tartó felhőszakadás formájában lecsapódtak. A megszokott felhőkből nem eshetne ilyen sokáig az egész világra kiterjedve az eső. Amikor a jelenlegi földrészek körül, az óceánok átlagos mélységének a felénél megvizsgálták a tenger fenekét, azt tapasztalták, hogy a kontinensek pontosan egymáshoz illeszthetők. Valószínű, hogy az őskontinens részekre szakadása előtt az óceánokban csak feleannyi víz volt. Úgy tűnik, hogy amikor a vizeknek a Mózes első könyvében leírt szétosztása megtörtént, akkor Isten két egyenlő részre választotta szét a vizeket, és az óceánok vizének feléből lett a gigantikus páramennyezet. El lehet képzelni, mennyi víz zúdult le a földre negyven nap alatt! Nem csoda, hogy az özönvíz ítéletéről ezt olvassuk: *"...és az egeknek csatornái megnyilatkoznak"*! Leírhatatlan, milyen lehetett az özönvíz, amely pillanatok alatt tömegével temette el az élőlényeket, letarolta a földfelszínt, és hatalmas mennyiségű hordalékot rakott le! Ez sokkal hihetőbb magyarázata a geológiai oszlop kövületeinek, mint a millió évekig tartó lassú evolúció gondolata!

Az özönvíz után a földet lágy, iszapos üledék borította. Amint a szárazföld és az óceánok egyensúlya alkalmazkodott a hatalmas víztömegek súlyának újfajta eloszlásához, a szárazföld emelkedni kezdett. A magas helyekről lerohanó víz hatalmas völgyeket vájt ki, amelyek sokkal nagyobbak, mint a rajtuk ma áthaladó folyók. Kisebb méretekben ugyan, de hasonló jelenségeket figyeltek meg 1980-ban a Washington állambeli St. Helens kitörése után.

A jégkorszak

Az égbolt feletti vizek hiányában a föld lehült, mivel melegét kisugározza az űrbe. A sarkvidékek, mivel ezek kevesebb napsugárzásban részesülnek, nagyon hideg helyekké váltak. Az átázott talaj fölött a páradús atmoszférában hatalmas felhőrendszerek alakultak ki, amelyek rengeteg havat és jeget halmoztak fel a sarkvidékeken. A jég a saját súlyának nyomására lefolyik, ezért szétterjedt a sarkokról, és vastagon betakarta a földet. A geológia és az archeológia rengeteg bizonyítékkal rendelkezik arról, hogy az emberi történelem hajnalán valóban volt egy ilyen jégkorszak. Jób könyve, amely nem sokkal az özönvíz után íródott, nagyon sokat beszél a hóról és a jégről, annak ellenére, hogy az a vidék, ahol Jób élt, ma egyáltalán nem a hóról és a jégről ismert! A világ éghajlatának egyensúlya még ma sem állt helyre. Az elmúlt századokra jellemző a tavak és beltengerek kiszáradásának folyamata, a sivatagi zóna pedig terjeszkedik. Például Marco Polo (kb. Kr. u. 1.300-ban) hatalmas beltengereken kelt át Kína felé vezető útja során, amelyek azóta kiszáradtak, a Csád-tó pedig ebben az évszázadban egyszerűen eltűnt.

Egyetlen szuperkontinens

A földnek egy további átrendeződése történt meg a teremtés harmadik napján, amikor Isten egybegyűjtötte az ég alatt lévő vizeket, és feltűnt a szárazföld. A feltételezések szerint a szárazföld egyetlen szuperkontinens lehetett. Ez megegyezik a Pélegre

történő utalással, akinek napjaiban a föld megosztatott (I. Mózes 10: 25.). Mint már láttuk, ezt a kontinensek mai alakja is megerősíti. Nem valószínű, hogy Mózes rendelkezett volna térképekkel, így ez az információ vagy kijelentésből származik, vagy pedig a múltból megmaradt ismeretet rögzítette írásos formában.

Körülhatárolt változatosság

Miután Isten különválasztotta a szárazföldet a vizektől, a harmadik napon megteremtette a füvet, a lágyszárú növényeket és a gyümölcsfákat. Figyeljük meg, hogy ez a teremtés azonnal megtörtént! Isten a szavával hozta létre a növényzetet. Az evolúció elmélete szerint a tengeri lények a növények előtt fejlődtek ki, de ez a feltételezés az özönvíz által eltemetett és fosszilizálódott maradványokra épül. Azt is érdemes megfigyelni, hogy ezek az első organizmusok magukban hordták magukat, és csak fajon belül szaporodtak. Ez kizárja annak lehetőségét, hogy az egyik fajból kifejlődhet egy másik. A füvek genetikai információjának változatossága lehetővé teszi sok fajta kifejlődését, hogy a növény képes legyen alkalmazkodni különféle feltételekhez, és meg tudjon felelni sokféle igénynek. Ám ugyanezek a genetikai információk korlátokat állítanak a változatosság elé, és a szelektálásnak vannak határai. Mindegyik variánst meghatározza a faj alapformájában meglévő genetikai információ. Az idő nem képes új, még nem létező genetikai kódokat létrehozni, és a véletlenségből létrejött mutációk sem szülnék új információkat. Az idő és a mutációk csak információvesztéshez vezetnek.

Tökéletes teremtés

Isten a harmadik nap végén látta, hogy minden jó volt. A mezei liliumok Salamon minden dicsőségének ragyogását is túlszárnyalják! Az emberek időnként így szólnak: "Hogyan hihetnék Istenben, amikor annyi baj van ezen a világon?" Mózes első könyvének első része ismételten ezt állítja: Isten látta, hogy az általa teremtett dolgok jók. Az ember bűne rontotta meg ennyire ezt a világot. Való igaz, hogy az egész teremtett világ nyög és sóhajtozik, várva, hogy megszabaduljon a romlandóság kötelékéből.

16. fejezet

Előhozza seregüket az ő számuk szerint

Menj ki a szabadba egy derült éjszakán, távol a város fényeitől, és látni fogod a csillagok ezreit! A távcsövek láthatóvá teszik a csillagok miriádjait számláló Tejutat. Még erősebb nagyítás alatt feltűnnek a Tejútrendszeren kívüli galaxisok. A rádióteleszkópok és a röntgensugárzás-detektorok betekintést engednek az ég még távolabbi mélységeibe is. 1989-ben hatalmas falakat alkotó galaxishalmazokat fedeztek fel az észlelés legvégső határain. Ezek a valaha látott legnagyobb objektumok. Ezzel összehasonlítva a Föld jelentéktelennek tűnik. A zsoltáros így kiáltott fel: *"Mikor látom egeidet... mi az ember?"*

Mintegy négyezer évvel ezelőtt Isten ezt mondta Ábrahámnak: *"Megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat, mint az ég csillagait és*

mint a fűvényt, mely a tenger partján van..." Csak a mai időkben ébredtünk tudatára annak, hogy az ég csillagainak száma valóban csak a parti homokszemek számához fogható: felmérhetetlenül sok.

A csillagok viszonylagos egyszerűsége

Aránytalanságnak tűnik, hogy a Föld megteremtése áll a teremtés színpadának közepén a Biblia első fejezetében, míg a roppant nagy csillaghalmazokat egyetlen odavetett megjegyzéssel elintézi: *"És (Isten) alkotott csillagokat is"*. A teremtés energia- és információbevitelt jelent. A Jeremiás 10:12. eszünkbe juttatja, hogy: *"Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcsességével, és ő terjesztette ki az eget az ő értelmével"*. Az élőlények seregeinek otthont adó, bonyolult szerkezetű Föld megteremtése óriási mennyiségű információbevitelt igényelt. Ezzel összehasonlítva a csillagok – méretük és számuk ellenére is – rendkívül egyszerűek. A csillagokban hidrogénatomok alakulnak át héliummá, és más egyszerű atomok is létrejönnek a fúziós folyamat eredményeként. (Az ember is fel tudja használni ezt a folyamatot a hidrogénbombában.) A teremtés perspektívájából nézve tehát a csillagok egyszerűbbek és kevésbé fontosak, mint a Föld.

Jelek és időszakok

A csillagokat Isten a negyedik napon teremtette, hogy jelezzék az egyes időszakokat. A csillagok csoportosulásai könnyen felismerhetők, a csillagképek és a különálló csillagok neve az ókor óta nem változott. Vannak, akik azt állítják, hogy minden ember sorsa meg van írva a csillagokban, hogy a Szűz, a Halak és a többi csillagkép az evangélium történetének szerves része. Ezeket a jeleket azonban megrontotta az okkultizmus, és Isten Igéje azt parancsolja nekünk, hogy tartsuk magunkat távol ezektől a dolgoktól. Milyen torz dolog, hogy a bukott ember a csillagokra tekint fel mindennapi vezetésért, miközben az ige erre int: *"Minden útaidban megismerd őt, akkor ő igazgatja a te útaidat"*.

A Nap, a Hold és a csillagok nemcsak jelek, hanem az időt is mérik. A régi egyiptomiak a legfényesebb csillag, a Szíriusz megfigyelésével mérték a csillagászati évet. Amikor hajnalban tűnt fel, akkor tudták, hogy a nyár derekán járnak, és eljött az ideje a Nílus évenkénti áradásának. A csillagok látszólagos mozgásuk szerint egy év alatt körbejárnak az égbolton, de 365 nap, 6 óra, 9 perc és 9,6 másodperc múlva visszaérkeznek ugyanarra a pontra. Ma a céziumóra atomjainak rezgési frekvenciájával mérjük az időt, de kimutatták, hogy az így mért idő egyre lassul az égitestek mozgása alapján mért időhöz viszonyítva. A régiek a Nap és a Hold járása alapján mérték az évszakokat, amelyek meghatározták a mezőgazdasági munkákat. A Hold fázisai a Föld, a Hold és a Nap egymáshoz viszonyított helyzete szerint váltakoznak, ezek jelzik az egyes hónapok hosszát. Milyen kényelmes kombinációja ez az órának és a kalendáriumnak! Soha nem változik meg, és a glóbusz minden pontjáról látható. A Hold és a Nap a Földről nézve látszólag azonos nagyságú, ennek oka tényleges nagyságukban és a Földtől mért távolságukban keresendő. Ezek a tényezők viszont meghatározzák a Föld hőmérsékletét és a dagályhullámok magasságát. Nem csoda, hogy a tudósok azt mondják, hogy az univerzum olyan megjelenést mutat, mintha egyenesen az ember számára lenne berendezve.

A te felkelted ragyogása

Dávid azt mondja a 19. zsoltárban, hogy az eget beszélik Isten dicsőségét. A Napot egy völegényhez és egy erős emberhez hasonlítja. Ezek a hasonlatok az eljövendő Krisztusra utalnak. Ő erősebb az erős embernél, ezért megkötheti őt, és szétszhatja zsákmányát. Róla szól majd az éjféle kiáltás: "Imhol jó a völegény, jöjjetek elébe". Az Ószövetség záró fejezete szintén az Igazság Napjának felkeltére tekint előre, Akinek szárnyai alatt gyógyulás lesz. A földi élet teljes mértékben a naptól függ, mivel bolygónk minden energiáját a Naptól nyeri. Mi ugyanilyen módon függünk Krisztustól, mert ő a mi életünk.

Halak és madarak

Isten az ötödik napon hozta létre az állatokat. A Biblia a "bara" (*teremteni /héber/*) igét használja annak kifejezésére, hogy Isten életre hív valamit az idő-tér-anyag világában. Ezt követően jönnek létre a dolgok. Az ötödik napon megint valami újat alkotott: személyiséggel és tudattal rendelkező lényeket, ezért újból kimondta a "bara" igét. Látni fogjuk, hogy a "bara" szó a teremtés hetében még egyszer elhangzik, amikor Isten megteremti az embert a saját képére.

Micsoda változatos állatsereglet jött létre azon a napon! A hatalmas tengeri állatok között ott van a kékbálna, minden idők legnagyobb földi élőlénye, valamint a pleiosaurusz, amiből egy beleakadt a japán halászok vonóhálójába Új-Zéland partjai előtt, 1977. április 10-én. Vannak tengeri állatok, amelyek radarberendezést használnak, mások pedig nagyfeszültségű áramot fejlesztenek. A polip gyorsan megtudja változtatni színét, hogy alkalmazkodjon környezetéhez, más halfajok viszont csodálatos színekben pompáznak annak ellenére, hogy egész életüket a tintafekete mélységekben töltik. "Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg!"

A madarak is lélegzetelállító sokféleséget mutatnak. A parányi kolibri alig két grammot nyom, és repülés közben másodpercenként több százszor verdes a szárnya. Éjszakára lecsökkenti testének hőmérsékletét, hogy takarékoskodjon az energiával. A sarki csér a fél világot megkerüli, mert oda-vissza röpdös a két sarkvidék között. Vannak madarak, amelyek zuhanórepülésük során elérik a 240 kilométeres óránkénti sebességet, és a felszálló légáramlatokkal vitetik fel magukat magasra, ahol mozdulatlanul lebegve fürkészik a tájat éles szemükkel, amely felbontóképessége alapján akár teleobjektív is lehetne.

Amint a harmadik napon megteremtett növényzet, ugyanúgy a halak és a madarak is fajok szerint lettek megalkotva. Az evolúció hívei mindenáron el akarják velünk hitetni, hogy a halak voltak a szárazföldi állatok előfutárai, amelyekből aztán a madarak kifejlődtek. Arról is képzelegnek, hogy egyes szárazföldi emlősállatok visszaköltöztek a tengerbe, ahol végtagjaik ismét uszonyokká alakultak át, hogy így bálnák és delfinek legyenek belőlük! Melyik forgatókönyv tűnik hihetőbbnek?

Állatfajok

Isten a hatodik napon megteremtette a szárazföldi állatokat: a barmokat, a vadállatokat és a csúszómászókat. További létformák jöttek tehát létre! És a teremtett állatok között együttműködés szövevényes hálózata működik. A bálnák előtt kalauzhalak úsznak, a nagy halak fogait kis tisztogatóhalak tisztítják meg. Rovarok és madarak porozzák

meg a virágzó cserjéket és gyümölcsfákat. Az evolucionistáknak komoly problémát jelentenek az élőlények közötti szimbiózisok, mivel a kapcsolatban részt vevő partnereknek párhuzamosan kellett kifejlődniük úgy, hogy kölcsönösen kiegészítsék egymást. Az egész természet egyensúlyban van, az élőlények kölcsönösen függenek egymástól és a természet egészétől. Ezért kellett az egész természetnek egyszerre létrejönnie, nem pedig több milliárd év alatt.

Az ő dicsőségének ragyogása

Végül Isten megalkotta a férfit és a nőt. Az embert a Teremtő a saját képére formálta meg. A Zsidókhoz írt levél írója azt mondja, hogy a Fiú, Aki által Isten a világot létrehozta, "az ő dicsőségének visszatükröződése és az ő valóságának képmása". Pál a Kolosséi levélben szól Isten drága Fiáról, Aki a láthatatlan Isten képmása, Aki által teremtett Isten minden mennyei és földi dolgot. Isten célja az egész teremtéssel, a csillagok, a föld, a tenger, a szárazföld, a levegő és a sokféle állati és növényi létforma létrehozásával a saját képére megteremtett emberrel való közösség volt. Ezt a képmást megrontotta a bűn. A bűn magával hozta a halált, és így a halált minden ember örökölte, mivel mindenki vétkezett. Krisztus meghalt a bűneinkért, mint igaz a nem igazakért, hogy hasonlóvá válhassunk Isten Fiához. Amint viseljük a földi ember képét, úgy viselni fogjuk a mennyei képét is.

Az ember hatalmat kapott az egész teremtett világ fölött, és felelősséggel tartozik ezért a bolygóért. Nem azért kapta, hogy kizsákmányolja és bemocskolja, hanem gazdálkodnia kell vele.

Vegetáriánus és igen jó

Mind az ember, mind az állatok a zöldségeket és a gyümölcsöket kapták Istentől ételül. Ha nem így lett volna, akkor már a bűn megjelenése előtt is létezett volna a halál. Az ige az mondja, hogy a helyreállított világban az oroszlán ugyanúgy szalmát fog enni, mint az ökör, nem fognak ártani és pusztítani, mivel a föld telve lesz az Úr ismeretével, amiként a tengerek vizekkel. Amint kezdetben volt.

17. fejezet

Az emberiség őstörténete

Mózes első könyve leírja az emberiség történelmét, a teremtéstől kezdve olyan korszakokig, amelyek a világi történetírás számára is ismertek. Az érintett idő hosszát ki lehet számítani az 5. és a 11. fejezet nemzetségtáblázatai alapján. Eszerint a teremtés időpontja közelítőleg Kr. e. 4.000-re esik.

Részletekbe menő időrendi táblázatok

Egyes vélemények szerint ezek a nemzetségtáblázatok nem szükségszerűen teljesek, és így a Föld sokkal idősebb lehet annál a kornál, amit ezek sugalmaznak. Az Igében leírt események időpontja azonban – más hajdani népek történetírásával ellentétben – pontosan fel van jegyezve. Manetho listája az egyiptomi királyokról csak Kr. e. 250-

ben készült el, és csak más írások pontatlan idézetein keresztül maradt fenn. A Biblia azonban ilyen megállapításokat tesz: *"Izrael népe négyszázharminc esztendeig élt Egyiptomban"; "És megépítették az Úrnak háza az Izrael fiainak Egyiptom földéből való kijövele után a négyszáznyolcvanadik esztendőben, Salamon Izrael felett való uralkodásának negyedik esztendejében, a Zif hónapban, mely a második hónap"; "Czírus perzsa király első esztendejében..."; Tiberius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében..."*

A Bibliában leírt nemzetségtáblázatok közül néhány nem tesz egyebet, mint időrendi sorrendben felsorol neveket. Magától értetődik, hogy ezek nem teljesek. Például: ha összehasonlítjuk Ezdrás családfáját, amelyet a 7. rész egészen Áronig visszavezet, az I. Krónika 6-ban leírt nemzetségtáblázattal, akkor az utóbbiban hat névvel többet találunk. Mivel az írók a leszármazással és az örökösödéssel foglalkoztak, célkitűzésüknek nem volt lényegi eleme a teljesség. A Krónikákban leírt hosszabb lista pontosabban kitölti az adott időkeretet. Más nemzetségtáblázatokból megismerhetünk olyan részleteket, amelyek arra utalnak, hogy azok a listák teljesek, és ezeket fel lehet használni az eltelt idő kiszámítására. Izrael és Júda királyainak listái, amelyek át- meg átszövik a Királyok és a Krónika könyveinek elbeszélő szövegét, ilyen jellegűek. Például: *"Jórám pedig, az Akháb fia kezde uralkodni Izraelen Samariában Josafátnak, a Júda királyának tizennyolcadik esztendejében, és uralkodék tizenkét esztendeig"*.

Hiánytalan nemzetségtáblázatok

Az I. Mózes 5. és 11. részében leírt nemzetségtáblázatok olyan részletekig elmennek, hogy közlik az apa életkorát, amikor leszármazottjuk (nem feltétlenül a legidősebb fiú) megszületett. Például azt olvassuk, hogy Ádám százharminc esztendős korában nemzette Séthet, és hogy Ádám Séth születése után további nyolcszáz évig, összesen tehát kilencszázharminc évig élt, amikor végül meghalt. Nincs itt hely semmiféle félreértés számára, és elkészíthetünk egy táblázatot, ami alapján össze tudjuk adni az éveket, amint ezt Ussher és mások is megtették. A teremtés időpontja így Kr. e. 4.000-re tehető. Az I. Mózes leírja Kain leszármazottainak vonalát egészen Ádám haláláig. (Az I. Mózes 5:1. arra utal, hogy a második, a harmadik és a negyedik fejezetet Ádám írta.) Júdás úgy utal Énókhra, mint aki Ádám után a hetedik volt, és ez azt mutatja, hogy ez az egyházatya, aki a mi Urunk féltestvére volt, teljesnek tekintette a Mózes első könyvében leírt nemzetségtáblázatot.

A Septuagintában található változatok

A Lukács 3:37-ben azonban ott találjuk Kajnán (Kénán) nevét, ami nem szerepel az I. Krónika 1-ben. Lukács, a pogány orvos, a Septuagintát használta forrásmunkájaként. Ez a bibliafordítás az I. Mózes 10:24-ben és a 11:12-ben is szerepelteti Kénán nevét, ami további 130 évet hozzászámít az eltelt időhöz. A Septuaginta sok-sok évvel megtoldotta mind az özönvizet megelőző, mind pedig az azt követő nemzetségtáblázatokot, aminek alapján Methusélahnak túl kellett volna élnie az özönvizet. Ez pedig egy nagyon durva pontatlanság. A Septuaginta, a héber nyelvű Ószövetség görög fordítása Egyiptomban jelent meg, röviddel Manetho egyiptomi kronológiája után, és úgy tűnik, hogy a fordítást készítő írnokok arra kényszerítették, hogy időrendjüket hangolják össze Manetho időrendjével. Ha felvázoljuk az özönvíz

után élt ősatyák életének hosszát az idő függvényében, akkor azt tapasztaljuk, hogy életkoruk exponenciálisan csökken. Kénán beillesztése a nemzetségi táblázatba megzavarja a kirajzolódó görbét. Továbbá az özönvizet követően született emberek élettartamának a Septuaginta általi megnyújtása egy lineáris csökkenést eredményezne, ellentétben azzal, amire logikusan számíthatnánk.

Csaknem egy évezrednyi élethossz

Az özönvíz előtti emberek hosszú élettartama zavarba ejti a mai embert. Az elmúlt kétszáz év alatt a nyugati ember életének hossza csaknem megduplázódott, de a jelek szerint mára elértük a 120 év körüli felső határt, amit senki sem élhet túl. Az öregedés folyamatát nem értjük, bár a muslicákkal végzett kísérletek során idősebb szülőktől származó egyedekből (szemben azokkal, amelyek fiatal szülőktől származtak) sikerült kitenyészteni egy hosszabb életű változatot, ami genetikai eltéréseket mutat. Az özönvíz előtti nagyobb atmoszferikus nyomás, valamint az atmoszféra fölött elhelyezkedő páraréteg, ami védelmet jelentett a sugárzás ellen, megmagyarázhatja az özönvíz előtti emberek hosszú életét. De nem tudhatjuk biztosan ennek okát, mert Ádám engedetlensége óta le van zárva az élet fájához vezető út.

Felvetődött az a gondolat is, hogy a Mózes első könyvében leírt nemzetségtáblázatok időegysége a hónap volt, nem az év. Ez azt jelenti, hogy a 950 "év" mintegy 75 esztendőnek felelne meg. Ez a számítási mód azonban azt is magában hordozza, hogy a 65 éves Énókh valójában csak 13 vagy 5 esztendő volt, amikor Methusélahot nemzette, ami egy kissé korai lett volna!

Az I. Mózes 11. szerint az özönvizet követően rohamosan csökkent az emberi élet hossza. Sém hatszáz évig, míg Ábrahám, aki mintegy háromszázkilencven évvel az özönvíz után született, csak százhetvenöt évig élt. Sok özönvíz utáni pátriárka túlélte leszármazottait. Például Sém körülbelül negyvenöt esztendővel élte túl Ábrahámot, ezért mondhatta Jákób a fáraónak: *"Az én bujdosásom esztendeinek napjai százharminc esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai, és nem érték el az én atyáim élete esztendeinek napjait..."*

Első kézből származó beszámolók

Sok hajdani nép mondavilága megemlíti az özönvizet, és szól hosszú életű ősokről. Vannak, akik azt állítják, hogy Mózes első könyvének bevezető fejezetei szintén a mondák világába tartoznak, amelyeket egyik generáció a másiknak adott át, és közben mindig hozzátett valamit. A nemzetségi táblázatok alapján azonban kiszámítható, hogy Methusélah, tevékeny életének évszázadai alatt ismerhette családjának minden egyes tagját, Ádámtól egészen Sémig, és minden bizonnyal ismerte is. Ez a tény az egész feljegyzésnek megadja az első kézből származó információ hitelességét. Az özönvíz után Noé és Sém kortársa volt Thárénak és Ábrahámnak. A Zsidókhöz írt levél írója azt mondja, hogy Ábrahám *"hit által engedelmeskedett, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy"*. Mennyivel valószínűbbé válik a történet, ha tudjuk, hogy engedelmesége nem valami vakhit volt, hanem olyan emberek bizonyágtételére épülő hit, mint Noé és Sém, akik megtapasztalták Isten hűségét.

Régészeti megerősítés

Héber Sém dédunokája volt, aki mindössze hatvanhét évvel az özönvíz után született. Túlélt hat egymást követő generációt. A régészek ismerik őt különféle feljegyzések alapján, amelyek az emberek vezetőjeként mutatják be őt. Az I. Mózes 10:21. azt mondja, hogy Sém *"Héber minden fiainak atyja"* volt. Héber Pélegnek nevezte el egyik fiát, ami ezt jelenti: megosztott, mivel *"az ő idejében osztatott el a föld"* (I. Mózes 10:25.)

"Egy nap olyan, mint ezer esztendő"

A régészet, a történelem, a népek mondavilága és a statisztika is azt mutatja, hogy a nemzeti táblázatok pontos és teljes beszámolót adnak az emberiség őstörténetéről. Ez körülbelül Kr. e. 4.000-re teszi a teremtés időpontját. Az Úr Jézus Krisztus második eljövételéről szóló próféciaik erőteljesen azt sugalmazzák, hogy mi, a hatodik évezred végén, az utolsó napokban élünk. Talán nem fantáziálás, ha a teremtés hat napját összekapcsoljuk a történelem hatezer évével, a szombati nyugalomnapot pedig az előttünk álló ezeréves uralom előképének tekintjük. Amikor ő, a Teremtő eljön, az oktatási rendszer és a média vajon még mindig az evolúciót fogja hirdetni? Azt kell-e tapasztalnia, hogy az ő egyháza még akkor is kompromisszumot köt az alapvető kérdésekben? Feltétlenül meg kell várnunk azt az időt, amikor a régi kígyó ezer évre meg lesz kötözve, hogy végre megtagadjuk az első hazugságot: "Csakugyan azt mondta az Isten?"

A Teremtéstudományi Mozgalomról

A Teremtéstudományi Mozgalom (TTM) 1932-ben indult, tiltakozásul Darwin elmélete, az evolúció ellen. Abban az időben a mozgalom még a "Tiltakozás az evolúció ellen" nevet viselte.

A mozgalmat Mr. Douglas Dewar, az "Indiai Polgárjogi Szolgálat" ügyvédje és legfőbb könyvvizsgálója, valamint Bernard Acworth százados, a tengeralattjárók elhárítására szolgáló, "Ki kicsoda" becenévre hallgató hangradar feltalálója, a "Distinguished Service Order" kitüntetés viselője alapította. A mozgalom első gyűlését 1932-ben tartották meg a londoni "Strand"-on, az Essex Gardens 21. szám alatt. Az első nyilvános ülésről a *The Times* is beszámolt 1935. február 12-i számában. Az ülésen Sir Ambrose Fleming elnökölt, és akkor elhangzott szavai még ma is híven tükrözik a TTM hitvallását. Kijelentette, hogy "az utóbbi években a darwini antropológia számos könyvével erőszakosan magára vonta a nyilvánosság figyelmét... oly módon tálalva az ügyet, mintha ez egyértelműen bizonyított tudományos tény lenne. A valóság viszont az, hogy sok kiváló természettudós nem osztja azt a nézetet, hogy Darwinnak a fajok létrejöttéről vallott elmélete megfelelően meg lenne alapozva, de az igazság hangját elnyomják. Ha nem volt teremtés, akkor nem kell feltételeznünk a Teremtő létezését sem. Ez egyúttal megfosztja a vallást legfontosabb alapkövétől, és az erkölcs a célszerűség kérdésének szintjére süllyed. Sok gondolkodó ember úgy látja, hogy... nemzetük számára rendkívül fontos az emberi faj állati eredetéről szóló elmélet felelőtlen, széltében-hosszában való terjesztése hatásainak... ellensúlyozása az ember altruista, esztétikai, intellektuális, szellemi és vallási képességei valóban

tudományos magyarázatának terjesztésével... az emberi tulajdonságok leghalványabb nyomait sem lehet az állati fajokban kimutatni... szembe akartak szállni az ember eredetének egyoldalúan materialista szemléletű tálalásával, amely teljes mértékben visszautasítja a teremtés gondolatát... Kimondták, hogy a darwini antropológusok érvei gyenge lábakon állnak a logika szempontjából, és nem szolgáltak bizonyítékokkal állításaikra."

Mindez fél évszázaddal ezelőtt hangzott el! A mai társadalom jól tükrözi az evolúcióba vetett hit szülöttének, a világi humanizmusnak a gyümölcseit: széttört családok, abortuszok, gyermekek bántalmazása, stb.

A valóság az, hogy az azóta eltelt évek alatt sok bizonyíték halmozódott fel arra nézve, hogy bolygónkat, a Földet, és a világmindenséget egy Teremtő hozta létre. Bőségesen vannak újabb tudományos bizonyítékai a teremtés tényének, amelyeket ezek a kiváló emberek az 1930-as évek elején még nem ismerhettek. A genetika, a biokémia és az információelmélet csak néhány olyan terület, ahol ismereteinknek az elmúlt hatvan év alatti gyarapodása még logikátlanabbá tette az evolúcióba vetett hitet.

A Teremtéstudományi Mozgalmat ma is a *The Times* cikkében ismertetett nemes célok motiválják. Aggaszt minket az a tény, hogy a mai ember csak ritkán találja magát szemben annak a Bibliának a mellébeszélés nélküli magyarázatával, amely a Mózes első könyve első fejezetével kezdődik. Az emberek többségének azt tanították, hogy Isten Igéjének első szavaiban nem lehet megbízni. Ezekkel az emberekkel a Sátán szavait ismételtetik: "Csakugyan azt mondta az Isten?" A TTM kijelenti, hogy az eredendő bűnről szóló tantétel nem mitológiára vagy mesére, hanem az Isten szájából származó élő beszéd szilárd alapjára épül. Ennek az igazságnak az elhomályosítása megnehezíti az Isten egyszülött Fia által bemutatott engesztelő áldozat megértését, ami viszont az Iránta való elkötelezettség sekélyes voltához vezethet. A TTM határozottan kijelenti, hogy Isten Igéjének bevezető szavai ugyanolyan megbízhatóak, mint a Könyv folytatása.

Mivel foglalkozik még a TTM? Kéthavonta megjelentetünk más és más témájú röpiratokat, amelyek a teremtés tényét igazolják. Folyóiratunk, a *Creation Journal* ismerteti a legfrissebb híreket és magyarázatokat ugyanebben a témában. Ezek a röpiratok információs bázist jelentenek a "Teremtés vagy evolúció" kérdéskörében. Egyik ilyen röpiratunk – a 249. számú – kimutatja, miért alapvetően fontos kérdés a teremtés az evangélium számára, míg mások nyomon követik a teremtést Mózes első könyvében (260) és Ésaíasnál (243). Más kiadványaink bonckés alá veszik az evolúciós elmélet egyes szempontjait, például az állítólagos maradványszerveket (258), vagy a feltételezett átmeneti létformákat, mint amilyen az Archeopterix (76) és a majomember (151, 234). Sok röpiratunk egy adott fajjal foglalkozik, és azt mutatja ki, hogy ezek miért nem fejlődhettek ki fokozatosan. Ezek közé tartoznak a bálnák (114), mert a fiatal egyedek szájának kialakítása lehetővé teszi, hogy a tengerben szopjanak. A pöfögő futrinkának (233) már az első pillanatban tökéletesen működő robbanószerkezettel kellett rendelkeznie, különben saját magát robbantotta volna fel! A palizádféreg (248), a madarak tolla (255), a denevérek hangradarja (247), a méhek tánca (264), valamint a pillangók átváltozásai (257) nem fejlődhettek ki fokozatosan. Más röpiratok az úgynevezett kémiai evolúcióval foglalkoznak (267). Bizonyítékokat hozunk fel arra nézve, hogy az univerzum alig néhány ezer éves (265). Az óceánok sótartalmának mérése is fiatal korra utal (221). A St. Helens 1980-as kitörése (252)

olyan vastag üledékrétegeket hozott létre, amelyek az evolúciót valló geológusok szerint rendkívül hosszú idő alatt alakulnak ki. Három egymástól független kísérletsorozat, elismert ausztráliai, amerikai és orosz tudósok kutatómunkájának eredményei is megerősítik, hogy a fény terjedési sebessége az idő múlásával csökken (262&256). Ez hatással van a kőzetek radiometrikus kormeghatározásának eredményeire (207), és arra az időre is, amelyre a távoli galaxisok fényének szüksége van ahhoz, hogy hozzánk elérkezzen. Mindezek a dolgok arra utalnak, hogy az univerzum még nincs tízezer éves. A tudományos megfigyelések alátámasztják a Bibliának, ennek a tudományos szempontból meglepően pontos könyvnek a nemzetségtáblázatait (219, 254), megerősítik, hogy az élet teremtés, nem pedig fejlődés útján jött létre, és azt is kimondják, hogy Isten kezdetben megteremtette Ádámot.

A TTM-ben kiváló képességű előadók tevékenykednek, akik mélyrehatóan ismerik az egyre nyomósabb tudományos bizonyítékokat. Ma már sok kiemelkedő természettudós – aki még csak nem is keresztény nézőpontból közelíti meg a dolgokat – úgy látja, hogy az evolúciós elmélet ellen szóló bizonyítékok képesek meggyőzni őt arról, hogy az evolúció egy merő fantazmagória. Ezeket a bizonyítékokat a tankönyvek és a természetet bemutató televíziós filmek egyszerűen figyelmen kívül hagyják. A TTM előadói rendszeresen megcélazzák az egyetemeket, a főiskolákat, a középiskolákat és az egyházakat szerte az egész Egyesült Királyságban. Előadóink az 1960-as években a Távol-Keleten, Ausztráliában, Új-Zélandon és Észak-Amerikában tartottak előadásokat, míg most, az 1990-es években a kelet-európai emberek szükségéit igyekeznek kielégíteni.

A Yeovil-ban működő Creation Resources Trust (CRT), amely szorosan együttműködik a Teremtéstudományi Mozgalommal, könyvek, diaképek, hang- és videokazetták széles választékát kínálja. A CRT érdekes újságokat is kiad gyermekek és tizenévesek számára, amelyeket szintén mi terjesztünk.

A TTM jótékonyági státusszal rendelkezik, számunk: 801745. Tagjai vagyunk az Evangéliumi Szövetségnek. Tagjaink sorában mindenkire szükségünk van. Az evolúcióra épülő öntelt humanizmus szilárdan megalapozta állásait oktatási rendszerünkben, és szabadon tombol társadalmunkban. Szükségünk van tagjaink és leendő tagjaink odaszánt támogatására a helyzet megváltoztatása érdekében! Ön is segítheti ezt a célt adományával, de ha személyesen is találkozhatnánk, annak még jobban örülnénk!

A TTM leglényegesebb célkitűzése az, hogy dicsőséget adjon az Úr Jézus Krisztusnak, aki a háromegy Isten képére megteremtette az embert, majd lehajolt hozzánk, hogy megmentsen minket.

UTÓSZÓ

Teremtéstudomány
A Biblia igazságának megerősítése

Darwin fellépése előtt a tudósok készségesen elismerték egy teremtő Isten létezését, Aki megalkotta a növényeket és az állatokat, hogy saját fajukon belül szaporodjanak. A mai tudósok úgynevezett természetes folyamataikkal cserélték fel Istent. Azt állítják, hogy maga az anyag tízmilliárd évvel ezelőtt jött létre egy robbanás által, hogy az élet spontán módon keletkezett, és hogy az ember a majommal közös ősből fejlődött ki. Ha a Biblia bevezető fejezeteit ilyen módon a mitológiák világába utalják, akkor ezzel félresöprik az eredendő bűnről szóló tanítást, és magát az evangéliumot is aláássák. Ez a könyv, amely a laikusok nyelvén íródott, meggyőzően kimutatja, hogy a Bibliának az eredetről szóló beszámolóit hitelesek.

A szerzőről:

Tizenéves korában meg kellett őt győzni Mózes első könyvének igaz voltáról, mielőtt el tudta volna fogadni Jézus Krisztust Megváltójaként. Ma kémiai kutatásokat folytat a Bristol Egyetemen és az ICI Ltd. munkatársaként, és a Royal Academy két másik tagjával közösen elkészített írásai rendszeresen megjelennek. Dr. Rosevear már két évtizede a Portsmouth Polytechnic nevű főiskola vezető előadója. Ő az elnöke a Teremtéstudományi Mozgalomnak, amely a legelső ilyen jellegű szervezet a világon, és a teremtés tudományos szempontjainak előadójaként széleskörű elismertségnek örvend.